

„ПЕРФЕКТЕН ТРИЛЪР!“
Сан Франциско Кроникъл

ТОМ КЛАНСИ

ЕДНО

Е НАЙ-САМОТНОТО

ЧИСЛО

ПРОЗОРЕЦ

ТОМ КЛАНСИ, ДАЯН ДУЕЙН ЕДНО Е НАЙ-САМОТНОТО ЧИСЛО

Превод: Ани Пармаксизян

chitanka.info

Прозрачната стена между виртуалния свят и реалността се срутва, когато един свръхинтелигентен тийнейджър, Роди Лофисър, открива начин да навреди на приятелите си. Мнозина попадат във виртуалния капан, заложен от него. Обиденият Роди дори не осъзнава размерите на заплахата, която е създал. Въпрос на време е смъртоносната програма да попадне в ръцете на международни терористи.

Един тийнейджър е създал съвършената машина за убиване и може да бъде спряна само от други тийнейджъри — интелигентни и съобразителни като самия него — Нет Форс Експлорърс.

Перфектен трилъер.

Сан Франциско Кроникъл

Том Кланси, безспорният фаворит, шампионът сред писателите предлага неописуеми приключения — висш пилотаж сред експлозивна смес от престъпления, екшън и нови технологии.

Ню Йорк Таймс

1

В пет и половина сутринта все още бе тъмно на площадката пред хангара във военновъздушната база Мурок. В преливащото от черно към тъмносиньо небе блестяха само най-ярките звезди, а трептенето им издаваше колко е студен въздухът. Бурените около площадката бяха покрити с тънък скреж. Далече от пистата, някъде в тъмния пуцинак от дървета, шубрак и бял трън чуруликаше присмехулик. Изпълняваше една след друга всички птичи песни, които знаеше — колекция, която съдържаше още котешко мяукане, вълчи вой и от време на време несполучлива имитация на включен реактивен двигател. Мадлин Грийн или Мадж, както я наричаха многобройните ѝ приятели, се усмихна на мелодичната врява, която присмехуликът вдигаше в този ранен час, и продължи по пътя си.

Изгряващата пурпурна зора очертаваше силуета му — бе дълъг сто осемдесет и девет фута, висок тридесет фута, а разстоянието от края на едното крило до края на другото бе сто и пет фута. Продълговатото лъскаво очертание придоби сребристо пепеляв цвят, когато Мадж се приближи. Стъпките ѝ бяха едва доловими. Така и трябваше, след като вчера наземният персонал бе отстранил всички камъчета от площадката и от дългата четиринадесет хиляди фута писта, построена върху дъното на пресъхнало солено езеро. Щяха да ги почистят още веднъж тази сутрин за по-сигурно. Никой не искаше нещо дребно и предотвратимо да се обърка в програма, в която толкова много вече бе объркано...

Мадж спря до голямото дясно крило и погледна нагоре. То висеше като огромен навес на около двадесет фута над главата ѝ. Утринната светлина ѝ разкри тънките бронзови тръби, благодарение на които бе изградено. Вътре в крилото имаше стоманена решетка, толкова тънка, че лесно можеше да се сбърка с фолио. Множество технологии са би ли изобретени за „свързване“ на стоманата в конструкция, достатъчно здрава за крило, но и достатъчно лека,

независимо от големия му размер, за да може самолетът да се издигне над земята.

След като се издигне, дългият му изострен нос щеше да пори въздуха и можеше да предизвика ударна вълна, която да бъде „уловена“ под задното широко триъгълно крило. Така самолетът набираще височина, каквато никое друго летателно средство не бе в състояние да достигне. Независимо че тежеше половин милион фунта, щеше да лети леко и бързо, със скорост два или три пъти по-голяма от скоростта на звука, дори още по-бързо, но не знаеше колко. Досега никой не бе изваждал самолета от огромната му опаковка.

Никой, освен Мадж... Днес щеше да го направи отново и се надяваше да успее...

Тя потрепери от сутрешния хлад и се изсмя, защото студът бе толкова истински, колкото истински бяха небето и самолетът. Мадж бе във виртуална симулация.

Мина под корпуса на самолета, приближи се бавно до колесника и постави ръка върху една от високите три фута гуми. Не бе реална, но внушаваше, че е. Цял ден ѝ бе отнело измислянето на частта от компютърната програма за физическите характеристики на гумите. Ако повтореше първия полет на самолета, при приземяването спирачките щяха да откажат, колелото щеше да блокира и гумата щеше да се запали така ентусиазирано, както оригиналната се бе подпалила в онази много отдавнашна слънчева сутрин през 1964 година.

Всъщност целият самолет щеше да се държи точно така, както се бе държал по време на първия си полет... въпреки че тя щеше да се опита да му попречи с всички средства. Това бе предизвикателството на симулацията. Беше работила върху нея, с прекъсвания, близо година. И макар че не бе сътворила абсолютно всичко от компютърната програма — разполагаше наготово със софтуера за повтарящите се действия на симулиращото устройство, — все пак тя бе изцяло творение на Мадж. Проучила бе всичко за материалите, използвани за построяването на самолета, мотивите на хората, които го бяха проектирали (доколкото можеха да се разберат след толкова време), техническите хрумвания, измененията на атмосферните условия при тестовете... всичко. Смяташе, че познава самолета по-добре от създателите му. Не бе абсолютно сигурна — повечето от тях бяха починали. Но бе убедена, че биха били доволни от нея.

Благодарение на усилията ѝ северноамериканският свръхзвуков бомбардировач „Валкюра“ ХБ-70^[1] отново съществуваше... и летеше.

Мадж изтананика тихичко фразата, с която Вагнер бе пресъздал в операта си бойния вик на валкюрите. Докато гледаше просветляващия изток, разсеяно драсна с нокът по каучука на гумата. Далеч в пустинята присмехулникът импровизираше с хармонии, които наподобяваха по-скоро музиката на Шьонберг^[2], отколкото на Вагнер, а някаква по-малка птичка подхвана неволен и дързък контрапункт.

Скоро щяха да дойдат и другите. Не само Мадж бе влюбена в симулирането — умението да създадеш и да използваш с виртуално пресъздаден обект или събитие в „стаята за игра“. Стаята за игра бе собствено пространство, подобно на старомодните уебстраници, но много по-интерактивно. Мадж се интересуваше повече от виртуалното пресъздаване на технически обекти, докато някои от членовете на неформалната група, с които работеше, проявяваха по-голям интерес към историята.

Боб например от около две години работеше върху копие на битката при Гетисбърг. Много пъти Мадж бе разглеждала места, които воняха отвратително на барут и където почти нищо не се виждаше заради дима от оръдията. Беше продължила да обикаля полесражението дори когато я прониза старинен шрапнел, естествено, без да я нарани. Той бе смъртоносен само за виртуалните войници.

Според нея това бе друг недостатък на тази симулация. Боб педантично пресъздаваше най-кървавите подробности. Винаги, дори след кратките разходки през една или друга част от неговия вариант на битката, при завръщането си в реалния свят Мадж установяваше, че е загубила апетита си. Другите от групата го дразнеха, като го съветваха да е прецизен не само за формата и цвета на разпилените вътрешности на войниците, но и за техните униформи. Боб им отговаряше, че най-напред е възпроизвел важните неща. Някои приемаха това обяснение, но Мадж обикновено се замисляше за състоянието на Боб, по-специално за психиката му.

Други симулации бяха по-приятни, поне от нейна гледна точка. Фъргал се занимаваше с класически автомобили — от началото на миналия век до към средата на 30-те му години, и не преставаше да конструира коли с парни двигатели или със странни имена.

Сандър се бе увлякъл по самолет, тайно проектиран в Германия към края на Втората световна война — чудновата смесица от летяща чиния, вертикално излитащ и кацащ самолет, въздушнореактивни двигатели и господ знае какво още. Преди седмица цялата група присъства на демонстрацията му и Мадж си признаваше, че и тя се смя през сълзи, когато програмата се разпадна. Двигателите отхвъркнаха, разрушиха половината сгради, които той бе разположил около виртуалното си летище, и избиха голяма част от наземния персонал.

Кели беше маниак на тема подводници и възстановяваше една след друга необикновени, задвижвани с пара подводници, които британската военна флота бе изпробвала към края на Първата световна война. Те бяха конструирани толкова погрешно и построени толкова набързо, че Мадж не проумяваше как изобщо успява да ги задвижи. Всички от групата бяха принудени да признаят, че са впечатлени от работата му.

Виртуалната симулация бе завършена само ако предметът ѝ бе поставен в действителната му среда. Целта бе да се направи възможно най-цялостен и точен макет на определен момент от времето в естествени размери — „реконструиране“ в най-пълния смисъл на думата. От значение бяха и най-малките детайли. Мадж погледна към основната подпора на колесника и бавно прокара пръст по студения метал. Тънкият слой скреж изчезна от повърхността, която тя докосна. Приблужи пръста си към очите и видя как отделните кристалчета скреж се стопиха. Програмираше бе всяко едно от тях, разбира се, не едно по едно. Доволна бе, че през нощта температурата бе паднала под нулата. Скрежът се програмираше по-лесно от дъжда, а беше и по-красив.

Вдигна глава нагоре и видя, че на определено място по корпуса на самолета, вляво от вместилището за бомби, боята отново се лющеше. Не бе фатално за симулацията, но е било проблем за оригиналния ХБ-70, докато специалистите не го отстранили. Момчетата в хангара боядисвали „Валкюра“ преди всеки полет, наблюдаван от някой голям началник от ВВС. Напластената боя загубила еластичността си и от високата температура при полет се напукала и падала на парцали. Мадж бе направила всичко, за да не се сблъска с този проблем при днешното пътуване. Убедила бе специалистите, че самолетът се нуждае само от тънък слой бяла боя.

Не искаше някои от групата да ѝ се подиграват за лющенето на боята. Въпреки доказателствата те нямаше да повярват, че лющенето бе характерна черта на проекта, а не грешка в програмата ѝ.

Тя въздъхна. Роди...

— Програма — каза Мадж на компютъра.

— Парола?

— 18-5-52 — отвърна тя. Това бе рождената дата на баба ѝ.

— Достъп разрешен.

— Покажи ми подпрограмата за боята!

Пространството около нея бързо се раздели на прозорци, така че тя виждаше и „Валкюра“, и реещ се във въздуха текст. Компютърната програма не бе изцяло във формата на текст, част от нея бе обектно ориентирана. Във въздуха около Мадж се появиха шест „чипа“. На всеки от тях се виждаше малка светеща кутийка — хипервръзка с другите физически характеристики на чипа.

— Режим „избор“.

— Зададен.

— Дай чип за боя нула-три.

— Даден.

— Отстрани боята от обекта!

Компютърът изпълни нареждането ѝ. Самолетът бе залян от възможно най-бледия сребристорозов цвят.

— Нанеси един слой боя от нула-три!

Самолетът отново стана бял, а изгряващото слънце му придаваше розов оттенък.

— Съхрани тази подпрограма! Запомни промяната върху прототипа!

След като изпълни командите, компютърът замлъкна.

Мадж въздъхна и отново погледна към „Валкюра“. Започна внимателно да оглежда самолета, за да се убеди, че не е забравила нещо друго толкова очевидно като боята. „Двете крила на лице ли са? Да. Двете опашки? Да. Нещо да капе? Не. Някакви пукнатини? Някакви отвори, освен тези, които конструкторите са предвидили?“

За нея това бе нещо повече от проверката, която обикновено пилотът прави преди полет. Внимаваше по нейната „Валкюра“ да няма детайли от негови по-нови модели. Самолети с продължително съществуване като „Спитфайър“ или неговия конкурент „Месершмит“

имаха зашеметяващ брой варианти. Само господ можеше да ѝ помогне, ако някой от нейните наблюдателни приятели забележеше неточност по самолета ѝ. Единствено, на което можеше да се надява, бе да не са прочели внимателно компютърната програма или да не са проучили историческата документация по проекта ѝ. Но знаеше, че това е доста слаба надежда. Познаваше ги добре и според нея за някои от тях виртуалното симулиране бе смисълът на живота им.

Правилата на играта им бяха строги и щяха да останат такива. Бяха Групата на седемте — въпреки че вече бяха деветима, името бе останало. Събрали се бяха от различни части на световната виртуална мрежа, за да си помагат в най-трудните моменти при симулирането и за да бъдат безмилостни, но доброжелателни критици на изкуството да създаваш виртуални конструкции. Всеки бе дал на другите достъп до стаята си за игра. Когато някой бе готов да покаже какво е създал, предоставяше на останалите компютърната си програма. Те я проучваха, след което се събираха и наблюдаваха демонстрация на триизмерната творба.

Следваше обсъждане, на което авторът ѝ се оценяваше — не се вдигаха написани на картонче оценки, както ставаше по спортните състезания, но бе полезно, макар и понякога болезнено. Общо взето, всички приемаха нормално отправените към тях критики, защото целта бе да си помагат, за да станат добри в тази област.

Някои от Групата на седемте искаха виртуалното симулиране да стане тяхна професия. Когато пораснат достатъчно, за да излязат на трудовата борса. Други бяха решили да търсят работа, независимо дали са навършили необходимата възраст или не. Виртуалният бизнес използваше всеки талант, който откриеше. В този бизнес се срещаха четиринадесет — петнадесетгодишни милионери, които бяха преуспели благодарение на някое нововъведение, което пазарът искаше да получи на всяка цена.

Мадж смяташе, че е твърде вероятно двама от групата — Фъргал и Сандър, да преуспеят именно по този начин. Фъргал бе толкова отдаден на виртуалните игри, че според останалите те се бяха превърнали в смисъла на живота му. Сандър бе негова пълна противоположност — създаваше впечатление, че за него това наистина е просто игра. Но той бе от онези гениални хора, на които им хрумнаха

велики идеи, уж случайно, но по-вероятно, защото напълно са се подготвили за тях.

Мадж се съмняваше, че нейният живот ще се развие по този начин. Освен от виртуални симулации тя се интересуваше и от други неща, особено от музика и създаването на приложни компютърни програми. Програмирането бе още едно средство да постигне целта, както би казала майка ѝ. Щеше да ѝ е от полза да се усъвършенства в тази област, която най-малкото би ѝ осигурила работа по пътя към друга, по-интересна.

Отново постави ръка върху металното творение. С издигането на слънцето оттенъкът му ставаше по-розов.

— Хайде, Rosweisse^[3], да започваме! — промълви тя и мина от другата страна на самолета.

— Стълба! — заповяда Мадж и тя се появи. Изкачи се до пилотската кабина бавно и внимателно, за да не се подхлъзне от скрежа.

— Стъклен капак на кабината! — каза тя и той покорно се отвори пред нея.

Някой вече седеше на мястото до пилота — с кестенява коса, кафяви очи, не много висока, което бе облекчение за Мадж, откакто брат ѝ порасна на височина и започна да удря главата си в сводовете на вратите, сравнително стройна, нито ослепително красива, нито грозна, с широко отворени очи, които ѝ придаваха вид на постоянно изненадана. Никой не се впечатлява особено от образа, който вижда всяка сутрин в огледалото, но в този случай нещата бяха по-различни.

— Добро утро!

— Теоретично е добро — отговори Мадж 2.

Мадж дълго бе размишлявала кой да е втори пилот. Можеше да пресъздаде един от истинските пилоти, но се опасяваше, че симулацията ѝ ще се окаже много сполучлива и самолетът ще започне да прави същите грешки като оригиналния. „Ако искаш добре свършена работа, свърши я сам“, повтаряше баща ѝ непрекъснато. Накрая реши да се вслуша в съвета му. Вторият пилот бе виртуално копие на самата нея, старателно програмиран с всичко, което тя знаеше за ХБ-70.

— Колко си напреднала?

— Не много — каза Мадж 2 и се усмихна. — Знам, че обичам да се притеснявам...

Мадж се засмя и се запита дали не бе отделила за тази част от симулацията повече време или внимание. „Перфекционистка“, помисли си тя, но това бе черта, наследена от баща ѝ. Той не търпеше небрежна или наполовина свършена работа. В случая това се отнасяше и за нея.

Седна на мястото на пилота и погледна таблото с контролно-измервателните уреди. То не бе толкова сложно колкото таблото на новия „Боинг“ 787, но в първия момент обезсърчаваше с внушителния брой уреди. В средата, над лостовете за управление на шестте двигателя, бяха разположени осемнадесет циферблата — за скоростта на въздуха, за хидравличното налягане и други наземни функции, за наклона на краищата на крилето, за положението на колесника и т.н. Преди появата на компютрите това е било нормално. Всичко се е управлявало ръчно от екипажа. Пилотите дори са подлагали самолета на изпитания. Понякога тези факти плашеха Мадж.

Някои от уредите, като този за радиочестотите, всъщност представляваха цилиндри, чиито циферблати щракваха при всяко изменение на цифрите, които показваха. Всичко това изглеждаше удивително примитивно. Същевременно самолетът имаше някои преимущества — не можеше да бъде повреден от електромагнитния импулс, който би съпътствал една атомна експлозия.

„Валкюра“ евентуално би могъл да носи ядрено оръжие, помисли си Мадж, докато се настаняваше удобно на мястото си. Това бе едно от малкото неща, които според нея намаляваха очарованието му. Самолетът бе изпитателен стенд за свръхскоростни технологии. Но в миналото обсегът и скоростта му навели големите шефове във ВВС на мисълта, че трябва да носи ядрено оръжие. „Валкюра“ бил отклонен от тази мисия след свалянето на пилотирания от Франсис Гари Пауърс Ю-2 през 1961 година и поуката, че ракетите „земя-въздух“ се развиват много по-бързо от самолетите. Поради това проектът за усъвършенстването му бил отменен.

Чувствата на Мадж за внезапния обрат на съдбата му бяха противоречиви. Този красив самолет не бе убивал хора, но е можел да бъде използван през 1963 година, когато Карибската криза бе разгорещила страстите до точката на кипене. Не се знаеше какво би се

случило, особено като се имаше предвид повелението на генерал Къртис Лемей, който многократно бе убеждавал президента Джон Кенеди да нанесе първия удар.

Но в същото време Мадж желаше от сърце „Валкюра“ да е бил това, което е било първоначално предвидено — бомбардировач, готов да бъде използван, ако има нужда от него. Никой друг на Земята не би имал самолет, който да се сравнява с „Валкюра“, въпреки че не можете да се каже колко дълго би продължило това. Мадж знаеше, че от всички видове превъзходство военното бе най-краткотрайното.

Тя се облегна и въздъхна. Постави краката си върху педалите за направляване на щурвала и леко ги натисна.

— Наистина не си напреднала много — каза тя на двойничката си.

— Нито пък те са били в този момент. Хайде да започваме!

— Добре.

Мадж се протегна и взе чек листа — купчина листове с изтъркани от прелистване ръбове. Отгърна замърсената корица и започна да чете първата страница.

— Радиочестоти?

— 96.001 — отговори копието ѝ и се наведе да го отбележи върху листа на втория пилот.

— Спирачки?

— Изключени.

— Време?

— 21 септември 1964, 05:33 часа.

— Не това време, а реалното?

— 20 октомври 2025, 20:03 часа.

— Благодаря.

Внезапно лицето на баща ѝ се появи там, където трябваше да е стъкленият капак на пилотската кабина, ако бе затворен, и Мадж се стресна. Инсталирала бе аудио-визуална връзка с реалния свят — екран над главата ѝ и точно сега там се виждаше единствено лицето му.

— Здравей, татко. Пречиш ми да виждам...

— Какво има?

— Главата ти. Пак си застанал точно под тази лампа. Можеш ли да се преместиш малко?

Той се отмести, но въпреки това лицето му остана в центъра на екрана.

— Само исках да се убедя, че си написала домашното си.

— О, моля ти се! — изсумтя Мадж.

— А ти как си? — обърна се той към Мадж 2.

— Тя написа домашното си. Ако искаш да провериш, в компютъра е — обясни двойничката.

— О, моля ти се! — отговори той, имитирайки я повече от сполучливо. — Придавам голямо значение на висшата математика, но не толкова много, че да я гледам. Мадж, майка ти те моли, когато свършиш, да погледнеш нейното работно място и да ѝ намериш пак онази рецепта за марципановия пандишпан. В момента е затънала до шия в плодовата торта и не иска да влиза в Мрежата.

Мадж поклати глава и се усмихна. Със сигурност сега тук бе безопасно отколкото в кухнята.

— Добре. Сега ще излезеш ли оттук?

— Да. Забавлявай се, скъпа.

— Разбира се, татко.

Главата му изчезна от погледа ѝ, а тя се изсмя, защото се досети за прочутия магьосник от Оз, на когото баща ѝ бе започнал да прилича, откакто косата му оредяваше.

Майка ѝ, която понякога заприличваше на разсеян професор повече от баща ѝ, бе съвсем друга история. Тя създаваше приложения компютърни програми и Мадж подозираше, че печели от това доста пари. Когато не работеше, готвеше за удоволствие и приготвяше ексцентрични и удивителни неща, каквито никой нормален човек не би направил.

За майка ѝ приближаването на празник означаваше да изпече тонове плодови торти за подаръци и да построи къщички от меденки. Може би „къщички“ не бе точната дума, защото тя майстореше абсолютни копия на сгради, проектирани от Франк Лойд Райт, включително прочутата „Стъклена къща“, чиито захарни прозорци бе приготвила сама, защото „никой друг не можа да ги направи толкова гладки“.

Именно от майка си Мадж се бе запали по симулирането, въпреки че творбите ѝ бяха разпространени из толкова медии, че понякога дъщеря ѝ ги напускаше, клатейки глава.

Сега също поклати глава.

— Напомни ми по-късно отново да взема тази рецепта. Докъде бях стигнала?

Погледна индикатора за изкуствения хоризонт — сфера, поставена в прозрачна течност, и натисна бутона „Начална точка“. Той се установи на чертите, които показваха, че самолетът е в хоризонтално положение. Хвърли поглед към двойничката си и видя, че и тя прави същото.

— Продължаваме — каза Мадж 2.

— Измервателни прибори за амплитудата — в нормално състояние.

— Налягане в резервоарите за гориво?

— Нормално във всичките осем резервоара.

— На площадката пред хангара има хора — каза двойничката ѝ внезапно.

Мадж бе изненадана. Програмираше да я уведомява със звънене, когато някой влезе. Леко се повдигна и надникна от пилотската кабина. Отвън Роди Лофисър се мотаеше и трепереше от студ.

— Подранил си — викна му тя. — Върви си и се върни след петнадесет минути.

— Няма проблем. Ще пообиколя наоколо.

— Добре — отговори Мадж, а когато седна на мястото си, допълни шепнешком: — Както искаш, умирай от студ, не ми пука.

Опита се да подреди обърканите си мисли. Необходима ѝ бе минута. От всички членове на групата най-малко харесваше Роди. Той бе от хората, които смятат, че призиванието им в живота е да са безкрайно изпитание за търпението на околните. На външен вид не се отличаваха с нищо особено: тъмнокос, нисък, леко шишкав с бебешка пълнота, която при някои се изгубваше с израстването им, най-вече ако обичаха нискокалорични храни. Иначе бе самохвалко, провокиращ тип, интелигентен и изтъкваше тази си черта без неудобство. Винаги се държеше така, като че той е шефът или че тайно е осведомен за всичко, което става около него. Непрекъснато се бъркаше в работата на другите или им даваше съвети, независимо дали го молят за това или не.

В повечето случаи Мадж не общуваше с него. Не разменяше с него приятелски виртуални писма, както правеше с повечето от групата. Той ѝ бе изпратил доста съобщения — излегнал се в изключително луксозен виртуален стол, с характерния си писклив и надменен глас се изказваше за виртуалните ѝ симулации няколко месеца след като са били демонстрирани. Казваше ѝ какво според него трябва да направи, за да станат работите ѝ приемливи. „За него, може би“, помисли си Мадж. „Претенциозен малък подлизурко. Не разбира ли, че изобщо не ме интересува какво мисли“.

Пое дълбоко въздух. Беше своенравна — черта, която понякога се проявяваше, а това я притесняваше. Сигурно Роди имаше основателни причини да се държи по този начин. Никога не говореше за семейството си и Мадж подозираше, че има неприятности вкъщи. „Не е моя работа“, реши тя и продължи проверките по прекалено дългия чек лист. Но се питаше как човек, който винаги носи скъпи дрехи, никога нямаше пари в редките случаи, когато групата си поръчваше пица. „Странно, но... кой знае какво му става“.

Въпреки че обикновено поведението му бе обидно, трябваше да се признае, че понякога — дори по-често, поправи се Мадж, стараяйки се да бъде честна — той дава полезни идеи за симулациите. Наистина разбираше от тях. „Само ако можеше да дава съветите си без това изражение на непогрешим, снизходителен гений, комуто се налага да помага на безмозъчните“.

— Още посетители — констатира двойничката ѝ.

— Не мога да повярвам — промърмори Мадж и се изправи.

Имаше още трима новодошли. „Какво става с този звънец? Трябва да проверя програмата...“

— Никой ли не познава часовника? — им викна тя. — Все още правя предполетните проверки. Елате малко по-късно.

— Не ни обръщай внимание, ще се поразходим наоколо — прозвуча бодрият глас на Боб, който бе застанал някъде точно под Мадж. — Ей, погледнете това!

Възкликанието му я накара да се усмихне. Боб обикновено не сипеше похвали и се стараяше да запази безразличен израз на лицето си. Тя подозираше, че се държи така, защото непрекъснато се вълнува за нещо, но от известно време е решил да сдържа чувствата си.

— Мадлин, не можеш ли малко да увеличиш температурата? Бе гласът на Мейрид, която обичаше удобствата и не търпеше лошите условия. Развеселена, Мадж си спомни как приятелката ѝ се оплака на Боб, че оръдията при Гетисбърг замърсяват околната среда.

— Съжалявам, Мейр, намираш се в пустинята в края на септември. Какво очакваш?

— Но в пустинята е горещо!

— Не и през нощта — се включи в разговора Чин Ших. Гласът ѝ идваше иззад самолета. — Сложи си яке и пази тишина. Измервам с крачки.

Мадж отново се усмихна. Чин винаги искаше да знае точната дължина на всичко. Ако мереше с крачки самолета, щеше да е ангажирана няколко минути.

— По дяволите, забравих докъде бяхме стигнали!

— До ТАКАН^[4] — отговори двойничката ѝ.

— Включена.

Мадж се намръщи. Самолетът имаше само една тактическа аеронавигационна система и според нея това бе сериозен проблем. Преди появата на сателитите за установяване на местоположението е било жизненоважно да можеш да изчислиш къде се намираш и ТАКАН е улеснявал пилотите. Но би било по-добре, ако са имали на разположение две-три системи вместо една. Явно шефовете на ВВС са преценили, че пилотите на ХБ-70 не могат да се загубят, а ако се изгубят, ще извадят карта и ще се ориентират.

„Или ще спрат на най-близката бензиностанция и ще попитат за посоката, помисли си Мадж. Идиоти“. Всеки е гледал да пести пари. По онова време допълнителната система ТАКАН сигурно им се е струвала излишен лукс...

— Хайде, съсредоточи се. Личи ти, че си нервна — каза двойничката ѝ.

— Не съм — отвърна Мадж и се върна към предполетните проверки. — Записващи устройства?

— Включени.

— Система за регулиране на всмукването на въздуха?

Това бяха едни от най-важните части на самолета — наклонени плоскости във въздушните турбини, които се отваряха и затваряха и така регулираха въздушната струя към двигателите.

- Всички наклонени плоскости реагират.
- Странични противотежести?
- Нормални.
- Управление на самолета?
- От пилота.
- Това ли е всичко?
- Да.
- Чудесно.

Мадж се изправи, протегна се, потрепери от студ, а после започна внимателно да слиза по стълбата. Небето бе златисто след първите слънчеви лъчи над леко назъбените планини на края на света. Когато стигна до последното стъпало и скочи на земята, около нея се събраха виртуалните образи на другите. Боб както обикновено изглеждаше скептичен. Мейрид поклащаше огненочервените си къдрици, изумена от голямото крило, към което гледаше. Всички от групата, докато вървяха към нея от задния край на самолета, докосваха частите, до които достигаха. Всъщност ръстът им позволяваше да докоснат само колесника, а на фона на огромните му размери те всички изглеждаха съвсем дребни.

Естествено, не можеше да впечатли тази група само с големината на самолета. Шум от удари привлече вниманието ѝ. Обърна се и видя как Родри рита гумите на „Валкюра“.

— Хей! — провикна се тя, но замълча. Защо да издребнява? Той не можеше да повреди гумите. Бяха направени така, че да издържат при приземяване на самолет, тежащ половин милион фунта, със скорост 150 мили в час.

„Невинаги успявах“, си напомни тя разтревожено, но точно сега не това я притесняваше. Заобиколена от групата, Мадж махна с ръка към самолета и го представи:

— „Валкюра“ ХБ-70.

— Какво е това? — попита Кели и посочи към корпуса под пилотската кабина, където с елегантно извити букви бе изписано Rosweisse.

— Името на самолета — отговори Мадж и леко се изчерви от притеснение.

— „Бяла роза“? — Прозвуча смях. — Що за име е това за една валкюра?

— Една от първите валкюри, провери в Еда^[5]. Вагнер е използвал името, измислено от древните скандинавци. Тях явно не ги е притеснявал фактът, че някой може да носи името на нежно, хубаво цвете и въпреки това да е напълно способен да убива. Във всеки случай е по-добре, отколкото да наречеш Непобедима подводница, чиято първа и единствена работа е била да избухне — каза тя и погледна Кели предизвикателно.

Той прояви внезапен интерес към колесника и Мадж се почувства виновна, че му се подигра.

— Все още не сме оценили работата — безпристрастно се обади Чин. — Нека да я разгледаме внимателно.

Групата започна да обикаля около самолета. Мадж тръгна с тях и се опитваше да оглежда Rosweisse като че ли го вижда за първи път. „Колелата, тази проклетата гума“, си помисли тя, когато минаха покрай колесника, а после се насили да забрави притесненията си за момента. Точно сега нищо не можеше да направи за гумите, въпреки че нямаше да издържат дълго. Мадж се бе посветила на пресъздаването на „Валкюра“ точно както бе конструиран, с всичките му технически дефекти. В същото време се бе опитала да открие какво е можело да се поправи, за да стане самолетът функционален — нещо, което тогавашното колебаещо се правителство не бе пожелало да направи. Това бе болното ѝ място. Ако Мадж успееше, то щеше да бъде нейното „Нали ви казах!“, адресирано към света и по-специално към бюрократите. Твърдо бе решила да изпрати всички данни от полета на виртуалния самолет симулатор на умниците от Драйдън^[6], който сега обхващаше и бившата военновъздушна база Мурок/Едуардс, за да види какво можеха да направят с нейните данни.

Нямаше надежда изводите ѝ да са от полза за самия „Валкюра“, защото той никога нямаше да лети отново. Единственият останал самолет, „Валкюра“-1, събираше прах в хангара на Музея на ВВС в Райт Патерсън, обвит от трагедия и скръб. Бе последният от своя вид — при четиридесет и първия си полет „Валкюра“-2 бил ударен от ескортиращия реактиви изстребител Ф-104 „Старфайтър“. С откъснати от удара стабилизатори не бе успял да се спаси от последвалия преобърнат плосък свредел. Бе се разбил, убивайки единия от двамата пилоти, който не успял да скочи навреме. А още преди инцидента

„Валкюра“-3 бил мъртвороден — средствата за него били съкратени, преди да е построен.

За Мадж трите самолета, взети заедно, представляваха огромна възможност, която не е била реализирана поради лош късмет, недалновидност и проект, изпреварващ много съществуващите технологии. Можеш да оплакваш пропуснатата възможност или да я възстановиш, а резултатите да принесеш в жертва на олтара на шансовете, които ще се появят. Да правиш нещо има смисъл... дори когато не изглежда така, бе казала майка ѝ една вечер, докато преминаваше през виртуалното ѝ пространство, запътила се на среща, за да вземе нови рецепти.

— Той е много по-голям от „Блекбърд“^[7] — констатира Сандър, когато групата се спря за малко под опашката, чийто горен край бе на около петдесет фута над главите им. Наскоро Сандър бе направил чудесна виртуална възстановка на „Блекбърд“, в която грациозният стар самолет стои на площадката пред хангара и изпуска гориво по шевовете, преди топлината от свръхзвуковия полет да увеличи дължината му с фут и така да придобие правилната си форма. Поради тази му особеност екипажите го наричали с груби имена. Мадж не можеше да забрави, че цяла седмица след демонстрацията усещаше мирис на гориво. „Вероятно е психосоматично“, продължаваше да си повтаря тя, защото предпочиташе тази идея пред мисълта, че мозъкът ѝ е започнал да губи способността си да различава действително от виртуално преживяване.

— Горивото, което носи, тежи колкото самия „Блекбърд“. „Валкюра“ е бил конструиран за ситуации, при които не може да се разчита на зареждане във въздуха — обясни Мадж. Защото човечеството вече би могло да е унищожено след размяната на ракетни удари...

Всички заобиколиха опашката и минаха от другата страна на самолета. Скрежът по площадката се бе разтопил, само на места бяха останали мокри нетна. Единичният слой бяла боя по корпуса отразяваше слънчевите лъчи. Изостреният нос почти не се виждаше от мястото, където бяха застанали. Мадж се надяваше, че другите ще могат да видят каквото виждаше тя — че „Валкюра“ е един страхотно красив самолет. Едно от нещата, което привлече Мадж към ХБ-70, освен богатата му история, бе неговата красота. Приличаше на старите

свръхзвукови пътнически самолети, които до известна степен бяха негови рожби: същият дълъг, изправен, аристократично изострен нос, който се наклоняваше при приземяване, същият елегантен корпус и огромно, грациозно триъгълно крило, напомнящо за „Конкорд“. Мадж се бе влюбила в старите пътнически самолети много отдавна, независимо че те не се използваха от години, и когато случайно откри този изоставен, прекрасен техен предшественик, се закле, че ще го пресъздаде виртуално. Разкритието, че „Валкюра“ бе създавал грижи на конструкторите си, само засили решимостта ѝ да го накара да лети отново.

Гражданската авиация се бе развила в много различни насоки, като бе заимствала друго забравено наследство — летящото крило^[8]. Сега огромният свръхзвуков „Боинг“ 787, заместил старите 747, редовно и икономично превозваше наведнъж хиляди хора. От няколко години се използваха много по-бързите и по-скъпи свръхзвукови междуорбитални кораби — космическите самолети, които на външен вид и по конструкция изглеждаха като доведени деца на космическата совалка. Но нито един от тях не притежаваше елегантността и превъзходството на „Валкюра“ поне според Мадж. А като че ли и други от групата споделяха мнението ѝ.

— Това се казват криле — каза Фъргал.

— При излитане и кацане те са прави, но при полет краищата им се накланят надолу — около двадесет и пет градуса при скорост един път и половина по-голяма от скоростта на звука и до шестдесет и пет градуса при скорост три пъти по-голяма от тази на звука — обясни Мадж. — Тези криле са най-голямото подвижно аеродинамично съоръжение, използвано някога. Прикаченият към корпуса край е дълъг двадесет фута.

— Много интригуващо — възкликна Роди малко подигравателно, което означаваше, че бе впечатлен, но нямаше да се издаде.

Мадж не му обърна внимание. Групата се спря отново до стълбата към пилотската кабина.

— Тя наистина е красива — каза Сандър.

— Тя! — учуди се Роди и се изсмя.

— А как иначе? Корабите и самолетите са винаги „тя“, тоест от женски род — отговори Мадж спокойно. — Ако ги наречеш „той“, се

разбиват и горят. Това не е мое мнение, а самата истина. Не могат да съществуват мнения, когато става въпрос за истината — допълни тя. Това бе любимият цитат на баща и, приписван на някакъв починал композитор.

Роди изсумтя и се обърна настрани.

— Всички сме чели програмата, видяхме и самолета. Сега какво ще правиш? — попита Сандър.

— Ще повторя първия полет на самолета. Ще се издигна и ще видим как ще се държи.

— Няма да преминеш звуковата бариера, нали?

— Страхливец — обади се Роди.

— Пак показваш истинската си същност, нали, Родерик? — каза Фъргал, засилвайки йоркширския си акцент, и го погледна невъзмутимо. Както преди, така и сега Мадж имаше чувството, че Фъргал също не харесва Роди.

— *Au contraire, mon vieux Sandre*^[9] — каза Мадж. — Имам намерение да развия скорост два пъти по-голяма от скоростта на звука. Естествено самолетът ще ми създаде проблеми — някои негови части никога не функционират правилно в първия момент. Нужно им е време да придобият точните си форми от високата температура, която се получава при продължително летене със свръхзвукова скорост. Но вярвам, че ще се справя.

— При първия му полет колесникът не бе ли изгорял?

— Не съвсем. Рязко се е увеличило налягането в спирачната система. Тя е блокирала задните колела на левия колесник и гумите са се запалили. Смятам, че се е дължало на лошо управление на една от хидравличните системи. Ще се опитам, ако мога, да поправа това при този полет — отговори Мадж.

— Къде ще е наблюдателният ни пункт? — попита Фъргал.

— Зад пилотската кабина. Има и втори в един от ескортиращите самолети.

След като бяха споменати, три Ф-104 „Старфайтър“ внезапно се появиха на площадката пред хангара. Хромовите им корпуси блестяха ослепително на слънцето, а двигателите им бяха включени. Всички се стреснаха и запушиха ушите си. Мадж пак се изчерви от притеснение. Забравила бе да изключи звуците от околната среда.

— Намали с шестдесет децибела — каза тя и компютърът ѝ се подчини.

Оглушителният шум от трите самолета се превърна в едва доловим шепот.

— Ако искате да се настаните удобно — предложи тя.

Осем най-различни стола се появиха далеч от „Валкюра“ и Групата на седемте насяда по тях. Мадж остана сама и за първи път тази сутрин се поуплаши.

„Защо? Няма от какво да се страхуваш...“

На всичкото отгоре мразеше провалите, особено пред хора. Ако нещо се обърка с тази виртуална симулация...

Пое дълбоко въздух и се насочи към стълбата, която бе влажна и хлъзгава от разтопения скреж. Сложи ръцете си на стъпалото и преди да започне да се изкачва, си помисли: „Тази виртуална симулация наистина е добра. Те няма да могат да видят как се потят ръцете ми“.

[1] „Валкюра“ ХБ-70 е замислен като далекобоен бомбардировач, способен да се движи със скорост три пъти по-голяма от скоростта на звука, но е използван като експериментален самолет. Построени са само два — първият е в музея на американските ВВС във военновъздушната база Райт Патерсън, а вторият катастрофира и екипажът загива. — Бел.прев. ↑

[2] Арнолд Шьонберг е един от известните композитори на ХХ век, създал додекафонията — особен вид система на композиция в музиката, изградена върху основата на атонализма. — Бел.прев. ↑

[3] Бяла роза (нем.). — Бел.прев. ↑

[4] Съкращение на тактическа аеронавигационна система. — Бел.прев. ↑

[5] Наименованието на два сборника митологически предания на скандинавските народи. — Бел.прев. ↑

[6] Центърът на НАСА за изследване на полетите в Едуардс, Калифорния. — Бел.прев. ↑

[7] Първият самолет, при който е използвана технологията „Стелт“, която го скрива от радарите. — Бел.прев. ↑

[8] Тип самолет. — Бел.прев. ↑

[9] Напротив, драги ми Сандър (фр.). — Бел.прев. ↑

2

Настани се на пилотското място, пое въздух, издиша го и започна шестте най-важни предполетни проверки. Двойничката ѝ вече ги бе направила.

- Да включат ли двигателите? — попита Мадж 2.
- Не, започваме проверките.
- Тегло на горивото?
- Сто тридесет и два хиляди фунта.
- Наклон на носа?
- Надолу.
- Положение на предкрилките?
- Включени на автоматично управление.
- Наклон на краищата на крилете?
- В положение на автоматично управление.
- Включи първи двигател!
- Включвам.

Воят и внезапното потръпване на шасито никога не успяваха да я изненадат. Това бе звукът на покачващия се адреналин и тя го усещаше като прилив на гореща вълна. Rosweisse бе жив.

- Горивна смес?
- В нормално състояние.
- Хидравлично налягане?
- Покачва се.

Мадж се учуди на сухостта в устата си. „Не ми е за първи път. Но предполагам, че някои виртуални симулации са по-трудни от други“, помисли си тя.

Нейното второ „аз“ се изсмя. Това бе възможно най-мъдрата реакция при тези обстоятелства. Със сигурност и Мадж би постъпила така, ако бе по-спокойна. „Добре де, нали аз се изсмях. Няма значение!“

- Щурвал?
- В положение на автоматично управление.

— Степен на нагряване на първи двигател?

— На границата.

— Добре. Включи втори двигател!

— Включвам.

Целият самолет се разтресе.

— Скоростомер?

— На нулата... Внимавай! — извика Мадж 2, когато в пилотската кабина се чу приглушено скърцане. — Повреда в охладителната система на втори двигател.

— Изключи го и го включи отново!

Това се бе случило и при действителния полет. Мадж все още не бе установила причината за този проблем и не й оставаше нищо друго, освен да го „заобиколи“ във виртуалния вариант. За щастие, в действителния той не е имал особено значение.

Мадж 2 изключи втория двигател и двете изчакваха задължителните две минути преди повторното му включване. Мадж забеляза, че останалите от групата се чудят какво става.

— Да не промени решението си? — попита Фъргал.

— Това бе планирано. Провери компютърната програма — отговори Мадж с леко раздражение. — Включи отново!

— Повторно включвам.

Пак се появи разтърсването и шумът от двигателя, който този път изпя правилната нота.

— Колко е часът?

— 7:14 часа.

— Добре. Включи трети двигател!

— Включвам.

— Четвърти двигател!

— Включвам.

— Стъклен капак на пилотската кабина!

Двойничката ѝ се протегна и дръпна щифта.

Разтърсването се повтори при включването на всеки двигател. Шумът изпълваше пилотската кабина дори през стъкления капак, а когато тя се херметизира, звукът малко се промени. Мадж преглътна. Ушите ѝ пищяха.

— Това ли е всичко?

— Остана само да рулираме.

— Добре — каза Мадж и хвана щурвала. — Отстрани блокиращите подпори!

Те изчезнаха. Rosweisse тръгна бавно напред и започна да набира скорост.

— Контролна кула, тук „Валкюра“-1! — Винаги ѝ ставаше смешно, когато викаше контролната кула. Тя представляваше ламаринена барака с радио и отегчен дежурен офицер. — На площадката пред хангара сме, искаме да рулираме.

— „Валкюра“-1, разрешено! — отговори някой с пресекнал глас. Имаше характерния за въздушния контрол говор — умерено висок, безгрижен и провлачен, както навсякъде по света.

— Прието. Благодаря много и лек ден — каза Мадж и бе доволна, че няма какво друго да каже. Устата ѝ бе пресъхнала повече отколкото цялата пустиня Мохаве. Преглътна, но безнадеждно — не ѝ бе останала слюнка.

Съсредоточи се върху рулирането, което бе повече от трудно. Досега никой не бе установил защо „Валкюра“ се държеше толкова зле при придвижването по пистата. Предният колесник например тракаше ужасно силно при ниски скорости. Това означаваше, че ще са нужни стотици фута спирачен път при скорост пет мили в час. Засега Мадж можеше само да стиска зъби. Същото правеше и двойничката ѝ, ако се съдеше по напрегнатия израз на лицето ѝ.

— Приближаваме края на пистата за рулиране — каза Мадж 2. Гласът ѝ трепереше в синхрон с вибрациите на самолета.

— Завий наляво и на края на пистата за излитане обърни самолета!

Двойничката ѝ кимна. Доста пъти бяха повтаряли тази част от упражнението.

Самолетът непрекъснато се клатеше, докато приближаваха завоя.

— Навремето разбрал ли е изобщо някой на какво се дължи това? — попита Алън.

— Доколкото знам — не. Май всички пилоти са се нуждаели от протези, когато са престанали да летят с този самолет — отговори Мадж.

Когато стигаха до завоя, тя завъртя щурвала. Както винаги, вибрирането се засили, но намаля, когато самолетът се изправи. Доста време им отне да стигнат до края на пистата, но никой от

наблюдаващите не проговори. Всички те бяха свикнали с продължителното мълчание при виртуалното моделиране, тъй като в повечето случаи добрите резултати се дължаха на напрегната работа, съчетана с периоди на затъпяващо бездействие.

— Да го завъртим обратно! — каза тя най-после на Мадж 2.

Двете едновременно дръпнаха щурвалите и „Валкюра“ направи завой. Не бързаха, Мадж не искаше да кара самолета да вибрира по-силно. След няколко минути бяха готови за излитане и за миг застанаха неподвижно.

Мадж погледна повърхността на пресъхналото солено езеро, което се простираше пред тях. Дори в този ранен час имаше мараня от горещината — сребриста пелена, през която далечните сиво-кафяви планини едва се виждаха.

— Колко е часът?

— 8:24 часа.

— Отлично — каза Мадж, защото точно в този час бе започнал истинският полет на „Валкюра“. Протегна дясната си ръка към шестте лоста за управление на двигателите.

— Готова ли си?

— Да.

Като че ли и гласът на двойничката ѝ бе малко пресекнал, малко писклив. Мадж се усмихна и рязко бутна лостовете напред.

Rosweisse започна да рулира. Вибрирането се засили още повече, но намаля, когато самолетът набра скорост, а после внезапно изчезна.

— Десет възела — броеше Мадж 2. — Петнадесет. Двадесет...

Мадж преглътна отново, докато наблюдаваше индикаторите за скоростта на земята и във въздуха.

— Четиридесет възела. Петдесет...

Шумът от двигателите заглушаваше грохота от движението по пистата. Усецаше как самолетът иска да излети и ще излети всеки момент, той се бореше с гравитацията и успяваше.

— Сто възела. Сто и десет... сто и двадесет... сто и петдесет...

— Първа скорост — каза Мадж.

Гледаше как сребрилата повърхност от засъхнала кал преминава край тях толкова бързо, че беше невъзможно да фокусира погледа си върху нищо. Само планините наоколо сякаш бяха останали неподвижни.

— Сто и седемдесет взела.

Мадж хвана щурвала здраво. Опита се да преглътне, но не успя.

— Сто и деветдесет... Втора скорост...

Носът на самолета започна да се издига. Когато колесникът му се отдели от земята, шумът внезапно намаля. Щурвалът потрепери в ръцете ѝ и тя го стисна още по-здраво. Имаше чувството, че седалката ѝ се наклони назад. Единственото, което виждаше, бе синьото небе.

— Двеста взела — продължаваше да отчита двойничката ѝ.

В този момент се усети внезапен подскок и грохотът от движението по пистата изчезна съвсем. Останаха единствено шумът от двигателите и безжалостното, но приятно напрежение, което изпитваше Мадж, след като „Валкюра“ се издигна и се извиси високо над пистата. Във въздушния поток над крилете изригна пара, която се стичаше назад и мигновено се разбиваше във въздушната струя от двигателите.

— Двеста и пет взела.

До този момент те повтаряха действителния полет с всичките му особености.

— Няма да се придържаме към образаца. Ще променя височината — подчерта Мадж.

— Двеста и петдесет взела.

— Когато стигнеш до триста и десет, задръж скоростта.

Когато клюмналият нос на самолета се изправи, тя настъпи педала за направляване на щурвала. После завъртя щурвала и го дръпна към себе си. Двигателите реагираха веднага, без затруднение. Имаше огромна разлика между начина, по който „Валкюра“ маневрираше на земята, и начина, по който летеше. Мадж се обърна и през стъклото на пилотската кабина видя ескортиращите самолети, които ги следваха безпрепятствено. По-късно обаче щеше да ги накара да се изпотят.

— Височина хиляда и петстотин фута — каза тя на записващото устройство и на невидимата аудитория, която бе зад нея или в единия от ескортиращите самолети, най-близкия Ф-104 от лявата ѝ страна. — Краищата на крилете са наклонени на двадесет и пет градуса.

Увеличи мощността на двигателите и се насочи на запад. „Валкюра“ бързо набираше височина и започна да разкрива способностите си.

— Този самолет набира височина като прилеп — коментира Сандър.

— Още нищо не си видял. Ще достигнем петнадесет хиляди фута за около десет секунди. Обича да набира височина.

И наистина Мадж възпираше самолета от много стръмно изкачване, Rosweisse бе откликнал на дръпването на щурвала почти свръхенергично. Тази готовност на самолета да доставя удоволствие често я изкушаваше да провери лично дали „Валкюра“ можеше да отиде в другата крайност и да лети с опашката напред — маневрата, придобила известност благодарение на старите „Сухой“. Безсъмнено Rosweisse можеше да се справи с нужното ускорение, но издръжливостта на шасито бе под въпрос. От друга страна, Мадж не искаше да прави никакви опити — нито нарочни, нито случайни при този полет.

Намали малко мощността на двигателите, но самолетът не ѝ се подчини — гмурна се нагоре, изтласквайки въздуха от пътя си.

— Температурата по корпуса се повишава — каза Мадж 2 и бързо погледна назад да види дали се е появило характерното нагъване, на което обшивката се поддаваше понякога. — Сега е сто и осемдесет градуса по Фаренхайт.

— Звучи чудесно. Ускоряваме! Ще стигнем скорост един път и половина по-голяма от тази на звука — съобщи Мадж на контролната кула.

— Температурата по корпуса се покачи на двеста градуса по Фаренхайт — отбеляза Мадж 2 и хвърли поглед надолу. Пустинята под тях изглеждаше като бързо отдалечаващ се сиво-кафяв килим.

— Двеста градуса е нормално. Наклони краищата на крилете на шестдесет и пет градуса!

— Вече са наклонени.

Скоростта се увеличаваше. Мадж бе тласната назад, а това ѝ харесваше. „Не е удобно сега за «Ездата»“, помисли си тя и се усмихна. Правила го бе доста пъти, когато сама изпробваше виртуалния самолет, и винаги се наслаждаваше на начина, по който шумът от двигателите се съчетава с лудия грохот на „Ездата на валкюрите“^[1], с вокалите, виковете и високите тонове. Това свирепото творение, понесло се неудържимо през силните ветрове на горната стратосфера, предизвикващо понякога светкавици поради разтоварване

на статичното електричество, докато пронизва облаците на по-ниски височини, пресъздаваше идеално настроенията на съименниците си — беше бърз, смъртоносен, но в същото време доставяше радост. Още веднъж ѝ се прииска да са били създадени по-голям брой „Валкюри“ така че хората, които са се нуждаели от оръжие за някоя справедлива кауза, да могат да разполагат именно с такъв самолет. А през останалото време да летят с него за удоволствие, въпреки че съвсем малко пилоти биха го преотстъпили на някой друг.

Увеличи съвсем малко мощността на двигателите.

— Петстотин и петдесет взела... Шестстотин... Шестстотин и петдесет — отчиташе Мадж 2.

Самолетът започна леко да трепери, но това не бе нещо сериозно. ХБ-70 летеше с дозвукова скорост почти безпроблемно.

— Седемстотин взела. Каква е температурата на въздуха?

— Около точката на замръзване.

Чуха се два отделни остри звука, когато разтърсването на носовата част се разнесе по корпуса на „Валкюра“. В пилотската кабина треперенето спря и стана по-тихо, а шумът от двигателите сякаш малко отслабна.

— Достигнахме скоростта на звука и продължаваме да ускоряваме — отбеляза Мадж.

Чу как двама от групата, които бяха в наблюдателния пункт зад нея, възкликнаха от страх.

— Ей, я стига, дори превозни средства с колела могат да се движат толкова бързо — им каза тя.

Отново увеличи мощността на двигателите. След преминаването на звуковата бариера самолетът се ускоряваше по-лесно, сякаш досега се бе движил във вода и изведнъж бе скочил във въздуха. „Това е неговата стихия, за това е бил конструиран... за живот отвъд звуковата бариера“, помисли си Мадж и констатира, че скоростта бе един път и половина по-голяма от тази на звука.

Появи се сигнал за тревога. Започна да се оглежда наоколо, а сърцето ѝ силно се разтуптя. Не бе някой от сигналите, които се бяха появили в действителния полет, не се предполагаше да се случи нещо до...

— Светна червена лампичка — каза Мадж 2, която също изглеждаше притеснена.

— Какъв е проблемът? — попита Мадж, без да изпуска щурвала. Самолетът все още се държеше нормално.

— Неизправност на наклонените плоскости във въздушните турбини. Във втори и трети двигател не се затварят.

— А оборотите?

— На втори двигател са се увеличили.

Това го имаше при оригиналния полет — бяха изключили този двигател, когато оборотите му се бяха увеличили над нормалното.

— Изключи го и провери дали са засегнати наклонените плоскости на трети двигател!

Мадж 2 се протегна и бавно дръпна лоста за управление на втори двигател до изключено положение. Шумът му изчезна и „Валкюра“ леко подскочи.

— Как се държи трети двигател?

Разнесе се нов сигнал за тревога, този път по-силен.

— Зле — отговори Мадж 2. — Както и наклонените плоскости във въздушната турбина на четвърти двигател. И на пети двигател...

Гореща вълна заля Мадж. „Валкюра“ започна да вибрира, същата разтърсваща вибрация, каквато бяха изпитали на земята, с тази разлика, че сега бяха във въздуха. Хвана лостовете за управление на двигателите, започна леко да намалява скоростта и тогава усети неотзивчивостта на щурвала.

„Това е проблем, голям проблем“. Нищо подобно не се бе случило при оригиналния полет.

— Първи двигател е обхванат от пламъци! — извика Мадж 2. — Шести губи мощност!

Тряс! Тряс! Се чу извън „Валкюра“. Скоростта му падаше под звуковата катастрофално и неконтролируемо. Носът на самолета се изправи и продължаваше да се вдига нагоре. Мадж не успя да го спре, въпреки че дръпна щурвала към себе си.

— Слушай! Моят край потъва... Какво, по дяволите, прави твоят край? — каза някой от намиращите се в наблюдателния пункт зад нея. Фразата бе приписвана на един от командирите на подводници, които Кели виртуално пресъздаваше. За Групата на седемте тя се превърна в закачка, в постоянно използвана остроумна реплика, с която се намекуваше, че се е случило нещо неочаквано. Точно сега това бе

последното нещо, което Мадж искаше да чуе. Изрече дума, която би обезпокоила майка ѝ, и продължи да дърпа щурвала.

— Трети двигател изключи! — извика Мадж 2 и самолетът се гмурна надолу към земята. — Пети изключи!

Далече под Мадж земята се въртеше като старомоден компактдиск в плейър. Всъщност не под нея, а над нея — през тавана на стъкления капак на пилотската кабина виждаше земята, която все повече се приближаваше. Мадж, двойничката ѝ и „Валкюра“ се бяха преобърнали по гръб и падаха, като се въртяха около централната ос на самолета. Това бе преобърнат плосък свредел, възможно най-лошият вариант — при него нищо не можеше да се направи.

„Почти нищо“. Мадж бутна щурвала напред и го задържа така, въпреки че той се съпротивляваше в ръцете ѝ като котка, гърчеща се да се изскубне. „Не, няма да успееш“, реши Мадж и хвана щурвала още по-здраво, докато той се друсаше, подскачаше и се опитваше да се изплъзне от хватката ѝ. Двойничката ѝ правеше същото.

Носът на самолета започна да се насочва бавно, бавно надолу, а въртенето стана по-бързо. На Мадж ѝ се повръщаше и беше доволна, че не бе имала време да хапне нещо този следобед. Компютърът ѝ се подчини и започна да изтрива засилващата се, имитирана центростремителна сила, от която щеше да изпадне в безсъзнание, а цялата ѝ кръв щеше да се насочи към едната половина на мозъка ѝ или надолу по тялото ѝ. Разтърси глава, докато зрението ѝ се възстанови, и се концентрира върху щурвала, който яростно продължаваше опитите си да се отскубне от ръцете ѝ. Същевременно се стараше да не обръща внимание на болките в ръцете и раменете.

„Слушай! Моят край потъва...“ Сега изобщо не ѝ бе смешно. Мадж дръпна щурвала към себе си с всичка сила. При преобърнатия плосък свредел имаше нищожна възможност да се възстанови нормалното положение. При свредел направо надолу шансовете бяха малко по-големи — най-важното е да успееш да спреш въртенето. Тогава самолетът просто ще се гмурне надолу, а от това положение можеш да го изправиш. „Стига висотомерът да е милостив“. Сега той показваше двадесет и един хиляди фута и се движеше назад с около хиляда фута в секунда. Разполагаше с по-малко от половин минута. Дръпна щурвала така, сякаш дърпаше юздите на непокорен

състезателен кон, и се изправи върху педалите, все едно че краката ѝ бяха в стремена.

Ъгълът на въртенето се увеличи. Гледката през стъкления капак на кабината — ту земя, ту небе — още повече я разстройваше. Всичко това се съчетаваше с ужасното клатене на самолета, сякаш бе пумпал, който привършваше въртенето си. „Хайде, хайде“, повтаряше Мадж, докато дърпаше щурвала. Искаше да вижда единствено сиво-кафявата земя и можеше да постигне това. Хидравликата все още действаше, педалите за направляване на щурвала заяждаха, но можеха да се използват. В същото време друга част на съзнанието ѝ повтаряше: „Гледай да стане над езерата. Не позволявай самолетът да падне там, където може да има хора“.

Тя натисна педалите и дръпна щурвала. „Само земя. Само въртене в посока обратна на часовниковата стрелка. Добре. Само ляв педал...“

Осемнадесет хиляди, седемнадесет хиляди, шестнадесет хиляди фута показваше висотомерът. Земята се приближаваше, небето се отдръпваше, докато Мадж продължаваше да дърпа щурвала. Най-после земята изцяло изпълни гледката пред нея. Искаше точно това.

— Дръж се! — каза на двойничката си и натисна с двата си крака върху левия педал.

Нищо не се промени... нищо. Висотомерът отчиташе четиринадесет хиляди, тринадесет хиляди, дванадесет хиляди...

— Скачай с парашута! — извика Мадж 2.

— Не е предвидено в програмата.

„Това е само една виртуална симулация. Никой не може да умре. А и няма да позволя тя да се провали по този начин“. Натискаше педалите с всички сили и дърпаше щурвала, като го насочваше към средата на тунела, който „Валкюра“ сякаш пробиваше към земята. Не виждаше небето, а само земята. Въртенето на самолета стана по-бавно.

Десет хиляди, девет хиляди, осем хиляди, седем хиляди, шест хиляди, показваше висотомерът.

„Хайде, ела на себе си!“ Въртенето стана по-бавно, но не достатъчно бавно. Нямахше много време. Щяха да се разбият. Двойничката ѝ я погледна отчаяно. Мадж не искаше да вижда точно това изражение на лицето ѝ, независимо че бе искрено.

Четири хиляди, три хиляди...

На две хиляди и осемстотин фута височина лявото крило се счупи. Въпреки че конструкцията му бе революционна, не бе предвидено да се справи с такива натоварвания. Въртенето отново стана неконтролируемо. Мадж стисна зъби и дръпна щурвала. Нищо друго не можеше да направи.

По едно чудо, загубата на крилото забави падането на самолета за миг, достатъчно, за да може Мадж да види, че висотомерът показва хиляда фута. А после...

Тъмнина. За момент всичко бе обгърнато от мрак. Единственото, което тя чуваше, бе лудото биене на сърцето ѝ. След това светът се появи отново, но стаята за игра промени перспективата и пред очите ѝ се разкри онова, което се виждаше от ескортиращите самолети. Далече долу под тях сякаш бе избухнал малък пожар, като че ли се бе запалил един храст сред дърветата. Само че не бе храст, защото от него не можеха да излизат такива огромни облаци черен дим, примесен с огнени езици. Когато „Валкюра“ падна, резервоарът му бе пълен почти догоре. Щеше да мине доста време, преди цялото гориво да изгори.

Земната перспектива се разкри пред Мадж по-късно, когато компютърът в стаята за игра установи, че централният обект на виртуалната симулация бе престанал да съществува при този полет. Тя се намираще на около миля от мястото на катастрофата. Стоеше там, където самолетът бе паркиран преди загоряване. Другите от Групата на седемте се надигнаха от столовете си и тръгнаха към нея.

Мадж ги наблюдаваше как се приближават и когато се срещнаха на площадката пред хангара, се опита да успокои дишането си. Израженията на лицата им бяха различни. Високият и тъмнокос Боб изглеждаше напълно объркан, като че ли бе видял луната да пада. Красивата Мейрид бе разчорлена и намръщена от смущение или яд. Широкото лице на Фъргал съчетаваше известна доза потискано веселие с искрено съчувствие. Кели сякаш се бе примирил с провала на Мадж, както се бе примирил и със своите неотдавнашни неуспехи. Сандър изглеждаше ядосан, но не на Мадж, а на Алън, за когото, ако се съдеше по физиономията му, случилото се бе много смешно. Лицето на Чин не издаваше никакви чувства. Роди...

Мадж преглътна отново. Ценеше мненията на тези свои връстници, поне за компютърните симулации, повече от становището, на който и да е друг, а напълно се бе провалила именно пред тях.

Те са скупчиха около нея.

— Какво стана? — попита Чин.

Мадж поклати глава.

— Не знам. Катастрофа.

— Или някаква грешка в програмата ти — каза Алън, който продължаваше да се хили.

С най-голямо удоволствие би премахнала усмивката от лицето му, но не бе в стила ѝ. Вместо това каза:

— Можеше поне от благоприличие да посочиш тази грешка, освен ако и ти не си я забелязал.

Алън примигна.

— Видял ли е някой в програмата на Мадж нещо, което би могло да причини такава голяма експлозия? — се заинтересува Чин.

Повечето кимнаха отрицателно. На Мадж ѝ направи впечатление, че Роди е много спокоен и само наблюдава реакциите на останалите.

— Тази симулация наистина е сложна — подчерта Фъргал, признавайки заслугата ѝ поне за това. — Има хиляди неща, които биха могли да се развалят. Истинският самолет също е създавал на пилотите си какви ли не проблеми, нали?

— Така е, но не и проблем като този — каза Мадж.

— Значи нямаш представа какво се е повредило?

Тя кимна отрицателно. Имаше чувството, че мозъкът ѝ се изпарява под топлото септемврийско слънце.

Кели въздъхна и се обърна към другите:

— Не можем да оценим тази симулация.

— Защо да не можем? — попита Алън.

Мадж го погледна и едва се възпря да не изрече гласно мислите си. Алън бе с приятна външност, добродушен, говореше изискано, рядко издаваше истинските си мисли. Точно в такива случаи хората разбираха, че са имали погрешна представа за него.

— Тя ни демонстрира работата си, за да я оценим. Провали се ужасно. Не можем ли да дадем оценка на това, което видяхме? — допълни той.

— Но групата не ме оцени, когато подводницата ми потъна. Беше катастрофален провал, но се оказа, че софтуерът има технически дефекти — припомни Кели. — Откъде да знаем, че не е станало нещо подобно. Най-малкото трябва да проверим.

Членовете на групата се спогледаха.

— Точно така! Мадж, искаш ли да го огледаш внимателно? — попита Фъргал.

— Мисля, че единственото, което трябва да се огледа, е това — каза Алън и посочи черния пушек, издигащ се на около миля. Той погледна останалите.

Същото направи и Фъргал.

— Някой друг да споделя това мнение? — попита той.

Другите отново се спогледаха. Мейрид кимна отрицателно, а след нея Чин, Боб и Сандър.

Мадж въздъхна с облекчение и отново забеляза колко безучастен бе Роди.

— Това е мнозинство — установи Фъргал. — Мадж, по-добре вземи програмата у вас и я прегледай внимателно. Ще ни я демонстрираш пак, когато си готова.

— Добре. Благодаря ви.

Някои от групата също въздъхнаха и погледнаха към извисяващия се пушек.

А Роди за пръв път се обърна към Мадж и каза:

— Надявам се, че си взе поука.

Тя го погледна напълно слисана.

— Какво? Каква поука?

— Да си малко по-предпазлива. Ако позволяваш на разни хора да се ровят из програмата ти... може да се случи нещо лошо, неочаквано. И няма да си готова да очакваш неочакваното.

— Нямам ни най-малка представа за какво говориш, а и през повечето време и ти нямаш — каза Мадж. В момента не беше в настроение да слуша измислените му забележки. — Ако критиката ти е полезна и доброжелателна...

— Точно такава е. Лесно бе за мен или за който и да е друг. Много лесно — продължи Роди и ѝ се усмихна. Останалите от групата се обърнаха към него. — Не беше защитила програмата си. Разреши достъп до нея, като използва само едно ниво на защита, само една парола.

Мадж се вторачи в него.

— Искаш да кажеш... Как откри паролата?

— Стига, Мадж! Рождените дати на баба ти и дядо ти, на твоите родителите, на брат ти и сестра ти ги има в официалните регистри. Както и твоята рождена дата. Добре, че поне не си използвала рождената си дата за парола, щеше да е много глупаво.

— Чакай малко! Ти отново си повредил чужда виртуална симулация! — възкликна Фъргал.

Роди не му обърна внимание, а Мадж просто не знаеше какво да каже.

— Освен това не бе ограничила продължителността на достъпа до стаята си за игра — продължи той. — И най-вече не взе елементарна мярка — не провери програмата си преди днешната демонстрация. Ако го бе сторила, щеше да забележиш всичко, което съм направил. Поне така мисля — изтъкна той и отново се изхили. — Не бях небрежен като теб, не оставих никакви очевидни следи. Подпрограмите, които добавих, са разпръснати из цялата ти програма, а последователността на действията е кодирана. Не би трябвало да се затрудниш с отстраняването им. Ще ти трябва близо месец, защото поставих тези подпрограми и в резервната ти програма. Ще трябва да ги махнеш и от там, за да си възстановиш оригиналната програма. Не вреди да си предпазлив!

— Роди — обърна се към него Чин, като изрече името му много бавно, — ти погоди този номер и преди, при виртуално пресъздадения от Боб „Блекбърд“, нали? Тогава се закле, че няма да се повтори.

Той само вдигна рамене.

— Вие не знаете как да възприемате тези корекции. Опитвам се да разтърся малко вашето самодоволство, да ви покажа, че не защитавате програмите си както трябва, да ви накарам да работите по-професионално, а вие ме нападате — каза той, присмивайки им се. — Не разбирате ли, че се опитвам да ви направя услуга? Някой ден, когато попаднете в истинския виртуален свят, ще сте ми благодарни.

— Не бих се обзаложила на това — намеси се Мадж. — Не бих ти благодарила дори за последната чаша вода в пустинята!

— Така си мислиш. И ти не можеш да разбереш моите постъпки, а аз вярвах, че ще ги проумееш. Грешката е моя... няма значение. Мадж — обърна се той към нея изключително любезно, — може би след всичко това е по-добре да останеш вярна на акордеона.

Тя се вторачи в него, напълно вкаменена от гняв. Роди изчезна от стаята за игри.

Мадж погледна другите.

— Не знаех, че свириш на акордеон — каза Боб, който изглеждаше слисан.

— Това май е единственият инструмент, на който не свиря. Но този малък... Вярваш ли на казаното от него? Вярваш ли на тези глупости?

Тя почти се задушаваше от собствения си гняв. Двама от групата, които не бяха виждали Мадж толкова разгневена — всъщност никога не я бяха виждали ядосана, — се отдръпнаха малко назад. Бяха объркани и не знаеха накъде да гледат.

— След като катастрофата не бе причинена от твоята оригинална програма, никой от нас няма да има предвид днешната демонстрация — каза Фъргал. — Съжалявам, Мадж.

И другите прошепнаха, че съжаляват, но не и Алън, който стоеше с каменно лице.

— А какво ще правим с Роди? — попита Чин. — Ще му позволим ли да скача от радост, когато отново погоди такъв номер?

Мадж бе много благодарна, че не ѝ се наложи тя да го каже.

Сандър поклащаше глава и се колебаеше.

Не знам, може би той е прав донякъде — започна той бавно. Говореше така винаги когато чувстваше, че нагазва в дълбоки води. — Може би Мадж е трябвало да бъде малко по-предпазлива. — Обърна се към нея и допълни: — Да използваш рождената дата на баба си? Това е една от първите пароли, които един истински хакер ще открие, ако знае нещо за теб. Може би Роди действително ти направи услуга.

Тя погледна благоразумното му, широко лице под гривата от руса коса и поклати глава.

— Не мога да повярвам, че смяташ това за аргумент. Наистина ли смяташ, че в реалния свят ще използвам парола, която всеки може да открие?

— Но това е подготовка за реалния живот — подметна Кели.

— Да, но само подготовка. Всички ние сме съгласни с това. Виж, предполага се, че това е безопасно място, където можем да правим виртуални симулации. Предполага се, че ще сме безмилостно

критични към работите на другите, но не се предполага да ги разваляме.

— И сега сме изправени пред същото, което Роди причини на мен — се намеси Боб. — Същият подход — „за твое добро“, „не можеш ли да разбереш, че е шега“. Същите фрази се изричат и на детската площадка, когато изблъскат някого от люлката. Единственото, което той забрави, бе да нарече Мадж ревла. Изненадан съм, че пропусна да го стори.

Алън се изкикоти.

— Жегнало те е в сърцето, нали, Боб? Все още преживяваш заради случилото се с теб. А сега и Мадж постъпва по същия начин. Мадж, проблемът всъщност е, че той те ядоса и че не можеш да приемеш загубата. Не може да създаваш продукт, без да приемаш и евентуалните лоши резултати.

Тя се нахвърли върху него толкова рязко, че той направи крачка назад, независимо че ситуацията, в която се намираха, бе виртуална.

— Ако бях на твое място, не бих си позволила да се впускам в подробни анализи — каза Мадж тихо. — Сякаш самият Роди не е достатъчно лош. Непрекъснато повтаряш колко е умен. Наистина е интелигентен и се надявам, че това му качество ще го направи богат и известен. Но ти го правиш по-лош. Не мисли, че не чувам какво му подмяташ понякога. „Давай, Роди, можеш да го направиш, дай му да разбере!“, и той те послуша. Ето откъде му дойде идеята да провали виртуалния „Блекбърд“. Видя какво се случи днес, след като миналата седмица му подшушна: „Да видим дали тя може да представи работата си в конкурентна среда!“ Чух те, и не само аз. Не ви ли се струва, че има някаква връзка?

— „Това е само упражнение“, „Това е само шега“ — повтори Боб. — Ама че шега!

— Първия път беше смешно — обади се Чин.

— На теб може и да ти е било смешно, но не и на мен.

— Беше смешно — повтори Чин. Леко се смути, но това бе в нейния стил — казваше истината и не се отказваше от нея, независимо колко неловко би се почувствала тя или някой друг. — Когато една шега се повтори, вече не е толкова смешно. Днешната със сигурност не беше. А ако шегата се повтори отново? Кой от нас ще е следващият?

— Какво да направим? — попита Мейрид.

— Ще го изолираме — отговори Чин.

„Ще го изпратим в затвора! Това, което направи, с незаконно!“, бе първата мисъл на Мадж. Но в същото време не бе сигурна, че иска да причини поставянето на някого зад решетките, без значение колко хуманни и с какво възпитателно въздействие бяха затворите днес.

„Но след като той постъпи с мен по този начин, незаконно, кой ще е следващият? По-добре да го спрем, преди отново да извърши същото!“

Твърдо се спря на тази идея. От друга страна, вариантът за затвора бе примамлив — да види как полицейските коли спират пред къщата му... Мадж бързо прогони тази мисъл от главата си.

— Какво имаш предвид? — Фъргал се обърна към Чин.

— Никакви контакти с Роди. Ще го изолираме.

— Но не завинаги, нали?

— Разбира се, че не завинаги. Доколкото зная, той може би ще се поправи — намеси се Мадж. — Но трябва да проумее, че не може да съсипва чужди виртуални симулации само за да докаже, че умее това.

Фъргал се обърна към членовете на групата. Всички, освен Алън кимнаха в знак на съгласие.

— Значи е решено. Никой няма да отговаря на виртуалните му писма, никой няма да играе със симулациите му, никой няма да контактува с него, освен ако не се налага във връзка с работата ни. Ще му изпратя писмо, за да го уведомя какво сме решили — каза Фъргал.

— Трябва да определим срок на присъдата — намеси се Алън с монотонен глас.

— Няма да определяме срок — отговори Фъргал и погледна към останалите. — Защо да трябва? Той е на изпитателен срок, докато всички ние не решим противното. Мадж, според теб така справедливо ли е?

Отново я заля гореща вълна, усети прилив на притеснение и други чувства, които не можеше да определи.

— Не трябва да се опитвате да ме успокоявате. Ще се съвзема.

— Разбира се, но кой знае колко време ще ти отнеме да отстраниш дефектите от програмата си — додаде Чин. — Роди е добър в работата си.

Това бе безспорно и притесняваше Мадж.

— Хайде да свършваме — предложи Фъргал.

Казаха си довиждане и един по един изчезнаха. Алън си тръгна първи, но преди това погледна Мадж така, че тя се почувства неловко. Според него сякаш тя бе виновна за постъпката на Роди. „Отказвам да чувствам вина за това“, реши Мадж и се огледа за последен път из пустинята. Присмехулникът продължаваше да чурулика. Пушекът от пожара все още се издигаше, като зацапваше чистото небе. Изрече паролата, която щеше да я върне от стаята за виртуални игри обратно в действителността.

Виртуалният свят изчезна и голямата всекидневна бавно се появи. В нея бе почти тъмно, светеше само лампата в най-близкия до компютъра ъгъл. Под нея бе застанал баща ѝ, когато разговаряха. Сега го нямаше, а и Мадж не очакваше да го види. Тази вечер баща ѝ трябваше да присъства на официална вечеря, нещо свързано с асоциацията на бившите възпитаници на Джорджтаунския университет във Вашингтон, което той определи като „едно от онези противни задължения“.

Стана от стола, протегна се и леко изпъшка. Мускулите ѝ се бяха схванали. „Наскърбена съм. Сърдита съм на Роди“, помисли си Мадж.

Въздъхна. „По дяволите, забравих да взема рецептата за меденките!“

Не ѝ се искаше да се връща във виртуалния свят, но бе обещала. Отново седна и включи компютъра. После се изправи, поне така изглеждаше, и мина през вратата, която се появи пред нея.

Отвъд вратата се простираше гориста местност — виртуалният склад на майка ѝ. Всъщност бе гора от секвои, високите им стволове бяха пуснали дълги филизи. Борови иглички заглушаваха стъпките. Проникваше зелена слънчева светлина. Можеше да се чуе далечно и много тихо чуруликаме на птици, сякаш отделни хористи се разпяваха в зелена катедрала.

Мадж знаеше много добре откъде да мине. Под боровите иглички имаше едва забележими пътеки, някои от които бяха поутъпкани. Тръгна по една от често използваните в последно време пътеки и зави покрай едно от големите дървета.

На близко сечище бе разположена къща от меденки, дървена вила в швейцарски или австрийски тип. Покривът ѝ бе покрит със сняг

от захарна глазура. Камъни от марципан притискаха на места невидимите керемиди от ментови вафли. Ледени висулки от небетшекер висяха по краищата на покрива. Прозорците имаха готически сводове от захарна тръстика и бяха с цветни стъкла от захар, изобразяващи различни картини. Вратата представляваше парче шоколад с панти и дръжка от сладник, сякаш бяха от ковано желязо. Под ниската стряха имаше старателно нарязани и подредени на куп дърва за горене от покрити с шоколад бисквити.

Мадж погледна този феномен и въздъхна. „Всеки друг просто щеше да прикрепи иконка към рецептата, така че да мога да я намеря и да я взема, за да я занеса у дома“, помисли си тя. „Но не и майка ми“.

Майка ѝ правеше приложни компютърни програми и бе много добра в работата си, но понякога чувството ѝ за хумор се проявяваше доста странно. Освен това представата ѝ за обектноориентирано програмиране бе такава, че много хора не я разбираха. Но Мадж бе виждала творенията ѝ. Дърветата в работното място на майка ѝ не бяха отрупани със знаци за предмети, а със самите предмети — малките предмети не бяха символи на големите предмети, а големите даваха ясна представа за малките. Добре, че виртуалното пространство бе почти безгранично. Без да взема предвид размерите на работното място на майка ѝ, понякога то ѝ напомняше за огромен парк.

Мадж направи кисела физиономия и се приближи към къщата. Погледна я, а след това протегна ръка към един от капациите на прозорците — фино изработено захарно изделие от парчета марципан, които се опитваха да приличат на дървени летви — и отчупи парче от него.

Внезапно дръжката от сладник се завъртя и шоколадовата врата се отвори. Пред Мадж застана дребна възрастна жена с побеляла коса, с набръчкано, но приветливо лице, облечена с дълга сива пола, бяла блуза и черна жилетка.

— Кой си отхапва от моята къща? — попита тя.

— Отивай си, бабо!

— Какви са днешните деца! — възмути се тя и хлопна вратата.

Мадж въздъхна.

— Ти изобщо не знаеш какви са днешните деца — промълви тя и тръгна обратно през гората. Сред дърветата намери тенекиена кутия с надпис „Кухня“. Хвърли парчето марципан в нея и бавно тръгна

обратно по пътеката към реалния свят. Там я чакаше огромна работа и беше най-добре още отсега да започне възстановяването на компютърната симулация.

[1] Симфонична картина във „Валкюрата“ на Вагнер. — Бел.прев. ↑

3

Две седмици по-късно Алън Търстон вървеше през виртуален пейзаж в Мрежата. Бе заобиколен от мрачни, сиви равнини и неплодородни хълмове, а ветрове виеха над тях. Голяма буря се зараждаше над близките планини с остри върхове. Долините между тях бяха тъмни, с изключение на местата, залети със сива мъгла от струпаните облаци. Гледката навяваше на мисълта, че е сътворена от писател със слаба фантазия, страдащ от лошо храносмилане, или от автор, чиито многобройни зли герои се нуждаят от убежище.

Алън знаеше какво има вътре в планините. Усмихна се, когато тръгна към склона, водещ до подножието на най-високата, в края на планинската верига. „Ще е забавно“, помисли си той. „Горкият Роди...“

Смяташе, че е от онези, за които е създадена Мрежата. Прекарваше възможно най-кратко време в реалния свят. Естествено, ходеше на училище всеки ден. Щеше да се отърве от гимназията едва след година и половина. Разбира се, възможността да постъпи в колеж се задаваше на хоризонта като голям черен облак, но Алън вече обработваше родителите си във връзка с това. Те се оказаха глухи за твърденията му, че виртуалният свят е по-полезен за истинския живот, отколкото диплома от колежа. Майка му продължи да изтъква колко важно е по-нататъшното образование, а това почти го подлуди. След като не срещна разбиране от страна на родителите си, започна старателно да намалява шансовете си за колежа, като остави оценките си в училище да вървят по дяволите.

Това не го притесняваше много. Знаеше, че е умен, но за съжаление го знаеше и неговият училищен наставник. Нямаше начин да накара този човек да млъкне и да спре оплакванията му, нито пък можеше да завърши гимназията по-бързо, за да се отърве от него. Алън бе достатъчно интелигентен да не загуби още четири години, блъскайки главата си в друга стена от глупави преподаватели. Особено

когато истинският свят — светът на работата, свободата и парите, бе ей там, още сега.

Убеден бе, че когато му се прииска да направи нещо, да започне работа или каквото и да е друго, нямаше да има проблеми. Вече бе доста добър във виртуалните симулации, а много компании наемаха такива специалисти. Можеше да си намери работа, когато поиска. Засега разполагаше с достатъчно пари — баща му все още му даваше издръжка заедно с ежеседмичните, а понякога и ежедневни лекции, целящи да вкарат Алън в правия път.

Следващата година по това време щяха да излязат оценките от матурата. Тогава родителите му щяха да разберат, че Алън няма да бъде приет в никой от колежите, които баща му смяташе за реномирани. Така този проблем щеше да отпадне. Скоро след това Алън щеше да се изнесе от дома си, да си намери работа, да преуспее и не след дълго да забогатее и всичко щеше да е наред.

Може би дори щеше да обмисли възможността да се присъедини към Мрежата. Имаше връзки там — красивата госпожица Рейчъл Халоран, която би му съдействала. Привличаше го мисълта да е част от най-мощната организация във виртуалния свят. Но въпреки силата и престижа, които произтичаха от приемането в Мрежата, той не бе сигурен, че това е за него. Притесняваше го мисълта, че ще трябва сам да си бъде началник. Трябваше първо да разбере дали ще може да се справи.

В истинския живот той щеше да мачка подчинените си, просто си го знаеше. С нетърпение очакваше да покаже на родителите си колко погрешна бе представата им за него. Но преди това трябваше да завърши гимназията. Така че имаше много време да се подготви за свободния си живот.

Междувременно не полагаше големи усилия. Всеки ден се появяваше в училище, сядаше на мястото си в съответния кабинет, изпълняваше част от определените задължения — само колкото искаше, а то обикновено не бе много. Алън и двама негови стари приятели наричаха това поведение Система за минимално определено унищожаване. Означаваше, че те се съобразяват само до определена степен с училищния правилник, така че да се унищожават само минимален брой от мозъчните им клетки, които бяха заети с друга, много по-полезни неща, като симулирането например.

Алън случайно попадна на Групата на седемте преди около година, докато обикаляше виртуалните дискуссионни групи. Общодостъпни или с ограничен достъп, те бяха неразделна част от виртуалното пространство. Тогава групата все още се числеше към общодостъпните, но не остана такава за дълго. Общодостъпните дискуссионни групи включваха хора, които искрено се интересуваха от обсъждания на първокласни виртуални симулации. Но включваха и много повече други, понякога стотици хиляди, които бяха в Мрежата само за да слушат и да наблюдават какво казват и правят останалите, без да съдействат с нищо. Освен това тези групи обхващаха и огромен брой досадни типове, побъркани на теми като кексове, изгорели електронни лампи, пукнати твърди тела и други подобни, които живееха само за да изразходват паметта на диска, да безпокоят или обиждат и да пречат нещо значимо да се направи.

Алън не бе човек, който да обръща внимание на случайни, добре формулирани обиди, не бе глупав да се остави да бъде уязвен. Но смяташе, че е пълна загуба на ценното му време да се занимава с хора, които предлагаша само неразумни фантазии и ругатни. На същото мнение са били и хората, създали Групата на седемте, преди той да се присъедини към тях. Те се съгласили групата им да стане с ограничен достъп — всеки плащаше месечна вноска, за да използва малко виртуално пространство за симулации, място, където можеха да разговарят и да конструират проекти, без половината от населението на земята да ги наблюдава и да прекъсва работата им.

Тези хора, седмина на брой, бяха образували групата. Алън познаваше един — Фъргал, и от него си изпроси покана за групата. Другите се впечатлиха от работата, с която се представи — виртуално пресъздаден парен локомотив, одобриха го и го допуснаха в групата.

Малко запъхтян, Алън спря в подножието на планината в края на веригата и погледна нагоре към отвесните, всяващи страх скали, които се издигаха над главата му. Откакто се бе присъединил към Групата на седемте, ставайки осмият ѝ член, не се бе забавлявал много. Научил бе малко и бе научил останалите на много неща, но те никога не признаваха това. Не бяха толкова умна група, колкото си мислеха. Това ги правеше чувствителни към успехите на другите, а когато оплескваха работите си, като горката, глупава Мадж, бяха склонни да преиграват. Това не бе от значение. Те осигуряваха на Алън условия да се подготвя

за работата, която той със сигурност щеше да си намери, когато реши да навлезе в истинския живот и да покаже на баща си, че не знае всичко, което трябваше да знае за трудовата борса.

Дотогава разполагаше с дребните развлечения в групата. Фъргал все още му бе приятел, въпреки че понякога Алън го улавяше да го гледа по начин, който не разбираше. Погледът му не бе напълно одобрителен. Всъщност на кого му е притрябвало неговото одобрение? „Но Роди правеше изключение“, помисли си Алън, той бе съвсем друга работа. Алън отново се изсмя и тръгна по склона, който водеше към най-тъмната част от долините между планините.

Той и Роди се бяха срещали само във виртуалното царство, както постъпваха много други хора, тъй като понякога истинското пътуване бе ужасно скъпо в сравнение с виртуалното. Имаше случай, при който разискванията в група за игри се превърнаха в състезания по викане... така, както винаги се случваше, когато Роди бе намесен. Алън бе попаднал във въпросния виртуален пейзаж — скалист склон, в подножието, на който се разиграваше битката при Термопилите. Бе видял как девет десети от хората, участващи в симулацията, крещяха на Роди, който предвождаше спартанците, нападнати от засада, преди да заемат позиции. Термопили се срути надолу в долината, предсмъртните стонове и викове бяха заглушени от разярените крясъци на играчите и на Роди, който не можеше да ги накара да разберат, че той просто им бе направил услуга.

Сцената бе толкова фантастична, че когато всички играчи я напуснаха и изоставиха Роди да прави каквото си иска сред трупове, Алън остана. Около пет минути след началото на разговора им осъзна, че пред него стоеше човек, животът, около който никога не бе скучен и монотонен. Признаваше, че Роди изглеждаше доста тъп: едър, но топчест за своите седемнадесет години, с недодялан външен вид, с неприветливо лице, на което само очите изглеждаха живи.

Докато Роди се усмихнеше — усмивката му караше хората да направят крачка назад или да се втренчат с удивление в нейната извивка, издаваща чисто и несъзнателно злорадство. Сякаш се усмихваше бебе, седнало във високо детско столче, което току-що е открило очарователния звук на чинията, когато я изпусне на земята и тя се счупи. И скоро бебето се научава да изпуска чинията „случайно“. Роди имаше същата усмивка, която се появяваше на лицето му в

случаите, когато обмисляше някаква сложна задача, благодарение на която той щеше да изглежда добър, а някой друг — калпав. Но гениалността му бе в това, че можеше да постигне такива резултати без дори да ги планира предварително. За Алън това бе забавно и затова реши Роди винаги да му с подръка.

Това бе умен ход, защото Роди в никакъв случай не бе глупав. Със сигурност на него му липсваше това, което по-старите поколения наричаха „светски маниери“. Той не можеше да усвои такива, защото никой не оставаше с него за дълго. Самият Алън се бе ядосвал на Роди неведнъж, но поддържаше връзка с него за всеки случай... никога не се знае. Би могъл да му е от полза. Алън смяташе, че дарбата на Роди да изглежда като човек, планирал ужасна, противна постъпка, дори когато тя е била случайна, би могла да му е полезна някой ден. Някой ден, когато самият той измисли нещо лошо и се нуждае от някого, който да понесе последствията.

Алън стигна до върха на склона и се спря за малко. Оттам започваха стълбите — широко стълбище от гранит, издигащо се зигзагообразно нагоре по склона на планината, който някога е бил стена на ледников циркус. След като нормализира дишането си, той продължи да се изкачва, мислейки в коя посока да отклони Роди този път.

В края на краищата бе толкова лесно да подвежда Роди в една или друга посока. Никога не се усещаше, преди да е станало твърде късно. После викаше и крещеше, но не много, а накрая, с помощта на Алън, искрено се разкайваше. Роди знаеше, че няма много приятели, и се страхуваше да не изгуби единствения, който го търпеше толкова дълго време. Алън подозираше, че приятелството им бе нещо като рекорд за Роди.

Той се спря на първата площадка на стълбището и погледна към пътя, който бе извървял, към склона и към еднообразния, потискащ пейзаж наоколо. В едно Мадж бе права. Алън бе намекнал на Роди да й смачка фасона и Роди се бе погрижил за това. Вероятно бе отделил много повече време, отколкото Алън би отделил — методите му бяха по-изтънчени, но все пак бе забавно да види надутата малка никаквица в затруднение. Е, самата симулация бе наистина добра, но тя трябваше да се придържа към по-прости неща, докато не помъдрее. Алън бе готов да се обзаложи, че за известно време тя ще гледа да си кротува,

докато той и Роди ще насочат вниманието си към някой от останалите, който има нужда от един или друг нагледен урок.

„Но този път нещата се развиха малко по-различно от очакванията ми“, помисли си Алън, когато стигна до втората площадка. Оставаше само една и тогава щеше да види тромавите фигури на стражите, стоящи пред големите врати. Това решение да „избягват Роди“, да го „изолират“. Ако Алън иска да остане в групата, трябваше да се съобрази с решението. Дори и с това виртуално посещение той вече бе нарушил правилата и ако останалите научеха...

„Но те няма да разберат. Важното е да съм сигурен, че нещата продължават да се развиват така, както аз искам. Те могат да наложат това малко «наказание» на Роди, докато Мадж възстанови програмата си. Няма да ѝ отнеме повече от месец. Може би дори ще ѝ помогна“. Тази мисъл накара Алън да се усмихне. Лесно щеше да накара Роди да му каже къде е поставил своите подпрограми, повредили програмата на Мадж. След това би могъл да отиде при нея и да ѝ „помогне“. Тя щеше да му е благодарна по нейния си изключително благороден маниер. Още някой, който би могъл да му е полезен някога, някъде...

Най-после стигна до павираната площадка пред вратите и се приближи към стражите, които пристъпиха напред и преградиха пътя му. Те бяха отвратителни чудовища в раздърпани ризници с ръждив цвят — с по два крака, две ръце и глава. Горедолу това бе всичко, което можеше да се каже в тяхна полза. Кожата им бе сива, косите им бяха посивели, зъбите им бяха зеленикави на местата, които не бяха черни. Тези същества или пиеха много кафе, или имаха други навици, за които Алън не искаше и да мисли. Имаха големи зъби като на глигани и малки свински очички, които гледаха изпод надвиснали вежди. Над очите им бяха нахлупени очукани нормански шлемове, държаха остри копия, на които се подпираха. Гледаха Алън с враждебно изражение, подсказващо му, че би послужил най-добре като парче студено месо.

Алън бе виждал този поглед и преди. Бе вариант на погледа, който Роди имаше понякога, когато не е нащрек, и Алън се чудеше дали той се появяваше на лицата на тези слуги като преднамерена „ирония“.

— Шефът ме очаква — каза Алън. — Никой ли не ви е казал да не се пулите? Разкарайте се от пътя ми!

Стражите го изгледаха мудро и след това още по-мудно отстъпиха назад и застанаха пред вратата. Алън бързо мина покрай тях, затаявайки дъх. Не бе подходящо да диша дълбоко, когато бе близо до слугите на Роди.

Алън влезе в мрака и се спря за момент, за да свикнат очите му с тъмнината. Всъщност вътре единствената светлина идваше от закачени по стените факли, а стените, общо взето, бяха далеч. Планината отвътре беше цялата куха.

Той тръгна през издълбаното, покрито с каменни плочи пространство. Виртуалното работно място на Роди бе Пещерата на планинския цар^[1] или най-малкото Григ би го възприел като такова, ако попаднеше в него. От всички страни се издигаха сиви, голи, каменни стени и навсякъде по огромния под от сталагмити многобройни събрата на пазачите пред вратата, които можеха да минат за генетично създадени китове орки, препускаха да изпълняват нарежданията на господаря си. Някои от тях имаха повече крака, отколкото им бяха нужни. Други, доста многозначително, имаха по-малко крака, сякаш някой бе откъснал крайниците им така, както отегчено и зло дете би отскубвало крилцата на мухите. На Алън не му допадаше явната демонстрация на жестокост. Това не бе хубаво. Избягваше да се изпречва пред погледите на тролите и орките, които продължаваха да се движат по пода, отблъсквайки се от него с ръце.

Алън се приближи към отдалечения край на пещерата, където в едно открито огнище гореше огън. Зад него, на огромен каменен трон, грубо издялан от голям сталагмит, седеше Роди. Той наблюдаваше Алън — не откъсна поглед от него, докато не прекоси разстоянието от около четвърт миля до трона.

Алън беше обръгнал на номера с втренчения поглед. Но когато се приближи, нещо друго го накара да застане нащрек. Роди правеше нещо с ръцете си, въртеше нещо в длани, ловко го подхвърляше. То падна в скута му и оттам на пода, отстрани на трона, където се превърна в заплетено ярко кълбо, подобно на запалено чиле размотана прежда.

Когато Алън приближи на по-малко от двадесет фута от трона, видя по-ясно с какво се занимава Роди. Оказа се, че това бе гигантска ДНК спирала, той я разплиташе от единия край, а от двете основни

спираловидни нишки висяха напречните връзки от нуклеинова киселина.

Алън се учуди. Символиката във виртуалния свят бе много разнообразна, това бе една от очарователните му черти, но когато някой се занимаваше с толкова известен символ като ДНК, почти нямаше смисъл да я възприемаш като нещо друго. „Какво ли крои сега?“ — запита се Алън.

— Доста се забави — каза Роди и отмести втренчения си поглед от Алън надолу към „плетката“.

— Дойдох веднага щом можах. Задължения в училище...

— Чакай малко! Ти си им обещах, че няма да идваш тук.

— Да, така е, обаче няма начин те да разберат дали съм идвал или не.

— Тогава защо чака толкова дълго? — попита Роди и отново го погледна.

Лицето на Алън остана безизразно, не издаваше мислите му: нямаше нищо лошо в края на цялата история напрежението леко да се покачи. Идеята да накара Роди да се притесни за неговата лоялност му изглеждаше хитра.

Но Роди не изглеждаше притеснен... всъщност точно обратното. Бе спокоен. Бе подпрял краката се на каменна „възглавничка за колене“ и ловко подхвърляше усуканата спирала, с която се занимаваше. От време на време поглеждаше надолу към нея, сякаш премисляше дали да плете едно лице или две опаки.

— Виж, бях зает. Както можеш и сам да се досетиш, някои от нас имат живот и извън виртуалния — отговори Алън и погледна към камъните и забързаните орки.

— Това е загуба на време — каза Роди, завърши част от „плетката“ и започна да я премята в ръцете си бързо, сякаш търсеше определена част от дебело въже.

И преди Роди бе развивал пред Алън тази тема, но точно сега не му се искаше да я чуе отново. Ако продължаваше да се задълбочава в нея, Роди можеше да разстрои душевното си състояние. Алън нямаше представа какъв бе семейният му живот и не искаше да знае.

— Може би. Върху какво работиш?

— Това е част от следващата ми детска стая.

— А! Какво ще представлява тя?

— Няма да я обсъждам засега. Но ще съм готов да я покажа на хората в края на седмицата.

— Имаш предвид на групата?

— Мисля да ги поканя заедно с други хора.

Алън примигна.

— Те няма да дойдат.

— Разбира се, че ще дойдат.

— Роди, не знам дали си наясно колко са ти ядосани всички. Ако не беше...

— Но го направих — каза Роди. Направи пауза, за да изследва част от ДНК молекулата, и после отново започна бързо да я премята в ръцете си. — Не им стига акълът, за да разберат какво се опитвах да направя за тях. И тази малка лигла Мадж, тя е виновна за всичко.

— Ъ-ъ, какво? — измънка Алън и погледна Роди малко изумено. — Какво искаш да кажеш?

— Трябваше да наведе глава и да си отиде — промърмори Роди. — А не да се защитава и да спори. Тя няма никакъв борчески дух.

— Не мисля така...

Роди го погледна и от очите му хвърчаха искри.

— Нямаше да го направи, ако групата не я бе насърчила. И виж какво ми докара до главата! Тя никога нямаше да си отвори устата, ако ти не беше... — и млъкна внезапно.

— Ти хубавичко ѝ даде да разбере! — каза Алън възможно най-успокоително. — Трябваше да видиш виртуалните ѝ писма.

— Изпрати ми копия от тях.

— О, аз ги изтрих — побърза да уточни Алън, защото в действителност изобщо не бе получавал никакви виртуални писма от Мадж.

— Очаквах — каза Роди и погледна надолу към „плетката“ си, — че след ден-два те ще преосмислят решението си, че ще се смилят над бедния „погрешно разбран“ член на групата. Но не го направиха. — Отново насочи безцеремонния си, остър и пронизателен поглед към Алън. — Мислех, че ти ще ги придумаш.

— Опитах се да се застъпя за тебе, Роди, но те не ме послушаха.

— Не си ме защитил достатъчно твърдо — каза той с изненадващо мил глас. Погледна надолу към своята ДНК, премятайки я през ръцете си по-бавно.

Алън поклати глава.

— Роди, те всички се настроиха срещу теб. Не искам да ме изритат от групата, а те почти бяха готови да го направят — поне някои от тях!

— Добре, мисля, че е време да образуваме друга група — продължи Роди пак с гневен глас. — Група, в която хората ще искат да се вслушват в това, което имам да им кажа... вместо да ми налагат представите си за „добро поведение“. До гуша ми дойде от това. Новата игрална зала ще е ядрото на друг вид група... група, към която всеки, който се занимава с виртуални проекти, ще иска да се присъедини. По-късно през седмицата всички ще я видят. Ти също ще я видиш... надявам се, че ще имаш възможност да дойдеш.

Алън го погледна малко смутено. Тази непоколебимост у Роди бе удивителна... и този път ги нямаше обичайните опити да запази Алън като приятел. „Каква ли е причината?“ — почуди се Алън и отново се запита какво ли става в дома на Роди.

— Ето, дръж! — внезапно възкликна Роди и му хвърли парче от ДНК-то, с което си играеше.

Изненадан, Алън улови увитата в двойна спирала нишка, преди да осъзнае какво прави. Той я огледа внимателно, прехвърли я в ръцете си. Бе изключително красива — светеше и лъчите ѝ обгърнаха ръцете му.

— Хубава е — каза той и я подхвърли обратно на Роди.

Когато улови нишката, Роди го погледна намръщено.

— Да, хубава е — повтори той и насочи погледа си надолу към купчината от нишки, която бе отстрани на трона. — Добре, трябва да продължа работата си върху новата стая за игра.

— Роди, те няма да дойдат! Дори аз не трябва да идвам. Поне не в началото — Алън допълни бързо, без да е сигурен защо. — Но когато Мадж възстанови програмата си, нещата ще станат по-лесни. — Поклати глава и се усмихна с кратко, но искрено възхищение. — Това е работа, която ти ѝ навлече. Няма да се изненадам, ако тя се нуждае от помощ. — Усмивката му стана по-широка. — Ако някой ѝ даде няколко малки съвета, без да се издава, че знае къде е проблемът — нали разбираш...

— Не знам! Мисля, че тя трябва да бъде оставена сама да се справи с това положение, нали? Ще натрупа житейски опит. Ще ѝ е от

полза.

Погледна към Алън много намръщено, а после към „плетката“.

— Това, което тя ме принуди да ѝ сторя, няма да е от значение нито за нея, нито за останалите, що се отнася до стаята за игри. Накрая всички те ще дойдат. Няма да могат да устоят. Познавам ги по-добре, отколкото си мислят... и те притежават нещо, което ще ги накара да дойдат.

Алън не го разбра. Чудеше се какво става с Роди, нещо много по-различно от обикновено... и някак по-преднамерено. Алън трябваше да се справи с това бързо, преди Роди да е започнал да става неконтролируем. Неконтролируем от Алън, разбира се.

— Като какво например? — попита той.

— Като това, което те накара да дойдеш днес.

„Дали има предвид лоялност“, помисли си Алън. „Колко смешно!“

— Ще дойдат! Чакай да видиш какво съм им приготвил. Всички ще бъдат поразени. Дори и ти...

— Нека първо да видим какво си измислил. Не се впечатлявам толкова лесно.

Роди се усмихна. Тръпки побиха Алън, защото това не бе обичайната му усмивка. Сега тя изразяваше истинско удоволствие, без злоба... и тази внезапна липса много смути Алън.

— Мисля, че ще си поразен.

— Добре де, ще видим. Виж, никой от останалите не трябва да разбере, че сме разговаряли.

— Никога няма да им дойде наум, сигурен съм. Сега тръгвай. Ще ти изпратя виртуално писмо, когато съм готов. Трябват ми още няколко дни. Доста съм напреднал.

— Ако мога да ти помогна с нещо, кажи ми. Да ти спестя време, за да се концентрираш върху по-важните неща.

— Не — каза Роди почти мило. — Имам всичко, което ми трябва. Повярвай ми. Но ти благодаря.

— Добре, ще се видим по-късно.

— Когато и да е — каза Роди небрежно с глас, който звучеше така, сякаш нямаше никакви грижи.

Алън махна с ръка и пое обратно през дългата и широка Пещера на планинския цар. Орките бързаха да се отдалечат от него, когато

минаваше покрай тях. Не им обръщаше внимание, защото се ослушваше за смеха, за обичайното тихо хихикане на Роди зад гърба му.

Не го чу. Странно... Колкото до Роди, обикновено обичаше да бъде театрален злодей тук: пламъци изскачаха от дълбоките цепнатини, разломими пода на места, уплашени слуги бягаха, сенки и тъмнина...

Алън се спря за малко и погледна назад. Роди седеше в трона си, разсеян, надвесил се върху „плетката“.

Объркан от това негово поведение, Алън тръгна да излиза от залата, насочвайки се към пазачите на вратата. „Тази нова стая за игри... ако той наистина е измислил нещо хитро... и внезапно му скимне, че вече изобщо няма нужда от мен...“

Трябва да се противопоставя на това“. Алън се усмихна. „Трябва да помисля как да възстановя статуквото... и да му докажа, че има неща, за които ще съм му от полза... че не може да ме прогони ей така, както постъпва с всички други. Ако нещо се провали в новата му игрална стая например... или ако хората решат, че тя не е чак толкова страхотна, колкото си мисли Роди...“

Усмихна се отново. Трябваше да поработи върху това възможно най-скоро.

На вратата стражите се отместиха настрани, когато Алън мина покрай тях. Вече бе започнал да обмисля как да се възползва от тази ситуация в свой интерес...

Но не видя самодоволните усмивки, които те си размениха зад гърба му, когато изчезна образно в реалния свят.

[1] „В пещерата на планинския цар“ е музикален етюд от „Пер Гинт“, най-популярното произведение на норвежкия композитор Едвард Григ. — Бел.прев. ↑

4

В съботата, седмица и половина по-късно слънцето огря Александрия, щат Вирджиния, още от сутринта: кратка прохлада преди безмилостната горещина на идващия ден. В осем сутринта цикадите вече пееха синкопираните си, пронизителни песни и цвърченето им пробуди Мадж. Иначе в събота си позволяваше удоволствието да спи до по-късно.

Примирена, тя се надигна от леглото, защото беше от хората, които веднъж събудени, не могат да заспят повече. Взе един душ, облече се и пое към кухнята. Коридорите бяха доста дълги. Къщата бе построена в началото на петдесетте години на двайсети век и оттогава различните собственици непрекъснато бяха добавяли разни пристройки — тук навес за коли, там допълнителна спалня, нова капандура на тавана. Някои бяха в добро състояние, други — не. В резултат на това домът, в който живееше семейството ѝ, се бе превърнал в архитектурен абсурд (според презрителното, но същевременно и изпълнено с нежност определение на майка ѝ). Понякога ѝ се струваше, че се крепи единствено благодарение на широките ленти за изолация на тръбопроводи, с които бяха облепени появилите се с течение на времето пукнатини на мястото, където се съединяваха отделните крила и пристройки.

Мадж си наля чаша японски оризов чай и се замисли как да прекара деня. Можеше да иде да поязди, ако не е много горещо. Нямаше желание да се занимава с музика. В петък вечер бе имала дълга и изтощителна репетиция преди концерта на камерния ансамбъл, в който тя свиреше на виола. Не искаше да чува дори подсвиркване с уста — предишната вечер бяха повтаряли една част от Концерта за цигулка в ми минор на Тартини, докато почувства, че от очите ѝ ще потекат кървави сълзи. „Не, днес ще прекарам в тишина и покой“, каза си Мадж. Остана ѝ неизбежният избор да се заеме с натрупалата се през седмицата виртуална поща.

Седна на кухненската маса и отпи голяма глътка от чая си. Част от пощата бе пренебрегвала по-дълго от другата — най-вече съобщенията, изпратени ѝ от останалите членове на Групата на седемте.

Една от причините за това беше, че изпитваше неудобство. Знаеше, че няма вина за разпадането на виртуално конструирания самолет, като се има предвид какво беше направил Роди, но въпреки това се чувстваше неловко. Беше се правила на по-компетентна, отколкото бе всъщност, а и онова, което Роди подигравателно каза за паролата ѝ, макар и жестоко, беше вярно. Тя вече бе извлякла съответната поука, но сърцето ѝ се свиваше всеки път, когато влизаше в стаята си за игра.

Тази сутрин отново трябваше да влезе в нея. Беше отлагала този момент цяла седмица, оправдавайки се с домашните си. Прозрачно извинение, което не би могло да заблуди никого. Улови се да върши неща, които обикновено не би правила: изми чиниите (собственоръчно, при което баща ѝ сложи ръка на челото ѝ, за да види дали няма температура), написа годишната си курсова работа, която трябваше да предаде чак след два месеца (по принцип Мадж притежаваше здравословната способност на всички млади хора да се мотаят до последния момент и да се захванат за работа само когато вече няма накъде да мърдат). Отби се дори в работната стая на майка си от задната страна на къщата — бърлога, затрупана с парчета текстил, шперплат, стиропор и други материали от настоящи и бъдещи творчески проекти — и бе предложила да ѝ помогне, докато майка ѝ се занимава с по-трудните детайли на къщата от тесто за меденки (най-трудно бе лепенето на стените с глазура от разбити със захар белтъци). Майка ѝ хвърли един полусъчувствен, полупрезрителен поглед и я отпрати с фразата: „Качи се обратно на коня“.

Мадж много добре знаеше какво има предвид. Ако по време на езда конят те хвърли, трябва отново да се качиш на гърба му, и то не само за да не загубиш присъствие на духа. По-важно е, че ако не го направиш веднага, конят ще престане да те уважава. Понякога конете може и да са глупави, но са изключително упорити и ако веднъж им покажеш, че те е страх, те никога вече няма да те уважават.

Така че налагаше се „да се качи обратно на коня“ и да се върне към виртуалната симулация. Сега. Тя остави чашата си с въздишка,

надигна се и се премести на виртуалния стол в края на масата. Според баща ѝ столът беше истинско разточителство, но пък много полезен, по думите на майка ѝ. Мадж бе склонна да се съгласи с нея, тъй като можеше да си седи в кухнята, да похапва намазана с масло препечена филийка (истинска) и същевременно да обработва пощата си (виртуална).

Включи се в Мрежата и свърза „всекидневната“ на личното си виртуално пространство паралелно с кухнята. На практика това означаваше, че просторното, псевдостаринно помещение — дело на въображението на баща ѝ — с матовочерни плотове, масивно огнище, покрит с каменни плочи под и голяма, грубо издялана маса със старинна лавица за сушене на билки над нея сега се „опираше“ до виртуалната стая на Мадж с шкафове и мебели от неръждаема стомана, с чисто бели стени и висок като в катедрала таван, през подвижния покрив, на който се виждаше яркосиньото небе на един ясен зимен ден в Средиземноморието, видян от перспективата на пелопонеските острови.

Противопоставени по този начин, двете пространства изглеждаха странно. За да бъде по-интересно, Мадж ги бе слепила с широк изолирбанд. Преди няколко месеца баща и намина във виртуалната ѝ стая, видя изолирбанда, но си излезе, без да каже нито дума, макар че рамената му потрепваха, като че едва се сдържаше да не се разплаче.

Тя си приготви още една чаша чай, седна на кухненската маса и започна да проверява натрупалите се съобщения едно по едно. Във въздуха около нея се носеха триизмерни иконки, всяка от които служеше за обозначение на отделно съобщение. Онези, които вече беше прегледала, бяха от лявата ѝ страна, неотворените плуваха вдясно от нея. Някои от иконките вляво първоначално бяха с форма на куб или пирамида, придадена им от различните търговски или патентовани програми за виртуална поща, но сега приличаха на смачкани листове хартия, която чака да бъде хвърлена в кошчето за боклук. Мадж никога не бързаше да хвърля прочетените съобщения, дори и рекламните, защото не бе сигурна какво може да ѝ дойде наум после. Макар че в конкретния случай сигурно щеше да ги хвърли.

Погледна към една купчина смачкани съобщения. Общото между тях бе адресът на виртуалната поща на Родри Лофисър.

Не отваряше виртуалните му послания, откакто бе разрушил нейния конструктор. Не че беше трудно да не проявяваш интерес към писма, които започваха с думите: НА ВНИМАНИЕТО НА ЕДНА ПОДЛА ГАДИНА. Донякъде броят на изпратените от Роди гневни писма й доставяше удоволствие — една от причините, поради която Мадж продължаваше да ги приема, вместо да зададе на системата команда за отказ. Но, от друга страна, те подхранваха яда й към него, времето й беше достатъчно скъпо да го пилее за хора, които започват да използват неподобаващ език в момента, в който животът им поднесе нещо неприятно.

Не че самата тя беше чак толкова благовъзпитана. Можеше да ругае не по-зле от другите. Но никога нямаше да забрави думите на баща си, когато един ден в негово присъствие изстреля няколко особено цветисти ругатни. Той се беше запътил към всекидневната, където го чакаха куп писмени работи за оценка, но се спря, приближи се към нея и кротко й каза: „Мадж, а какви ругатни ще ти останат в случай че удариш палеца си с чук?“

Беше побесняла, когато разбра какво е направил Роди с програмата й, много й се искаше да използва целия си запас от сочни ругатни. Но каква полза. Единственото, което можеше да помогне за възстановяване на самолета, беше месец и половина работа за отстраняване на вируса. Нямаше основна програма или подпрограма, в която Роди да не се беше набъркал, оставяйки навсякъде подигравателни забележки. Откриваше ги във всяка програма, включително и в резервните файлове. Несъмнено Роди беше талантлив програмист, но в момента много й се искаше да го прасне с нещо тежко по главата, при това истинско, а не виртуално.

Междувременно единственото, което й оставаше, бе да хвърля писмата му и Мадж го правеше с удоволствие. Беше имала глупостта да прочете мимоходом едно-две от тях, като си мислеше, че е достатъчно голяма, за да запази самообладание въпреки обидите му. Е, да, ако „самообладанието“ означава след всяко съобщение да крачиш гневно из кухнята и да се наливаш с чай. Отвратителното му, надменно отношение от рода на „аз знам много повече от теб, умствено увредена нещастнице“ беше направо вбесяващо.

Тя въздъхна, протегна ръка и хвана още една от иконките, които плуваха вдясно от кухненската маса. ОТ: РОДИ ЛОФИСЪР, гласеше

надпис, който засвети във въздуха, когато Мадж докосна иконката. ДО: МАДЛИН ГРИЙН. ОТНОСНО: ТВОЯТА БЪЗЛИВА...

Мадж се намръщи и стисна иконката в юмрука си. Смачка я като лист хартия и я захвърли при другите, след това с въздишка посегна надясно към друга иконка. ДО: МАДЛИН ГРИЙН. ОТ: ПРИЯТЕЛ 5277236. ОТНОСНО: МОЖЕ БИ ВЕЧЕ СИ ПОБЕДИТЕЛКА...

Този път, когато смачка иконката и я хвърли, на устните ѝ потрепна усмивка. „Поне си е поща направо за боклука“, каза си тя и протегна ръка към следващата иконка. Мисълта, че и другите от Групата на седемте получават писма със същото съдържание, беше известна утеха. Те всички бяха засипани от безкрайни, гневни и изпълнени с ругатни виртуални съобщения от Роди, които хвърляха и на които отказваха да отговорят.

По едно време решиха да се оплачат на доставчика му и да видят дали той не може да го накара да спре, но ако доставчикът му откажеше услугите си, Роди щеше да се ядоса още повече, щеше да си намери друг доставчик и всичко щеше да започне отново. По-добре да не му обръщат внимание, ако наистина искаха да го принудят да промени поведението си. Бяха се договорили да хвърлят обидните писма и да дадат време на Мадж да завърши прочистването на програмата си от вируси и чак след това да прекъснат изолацията му, за да не си помисли Роди, че им липсва твърдост.

Мадж подхвана друга иконка, но се спря, защото чу някакъв звук. Малката ѝ сестра, все още по пижама и с разчорлени руси къдрици както всяка сутрин, се появи в неvirtуалната част на кухнята с голяма илюстрирана книга под мишница. Приблужи се до вградения хладилник, отвори го и се загледа вътре. Това продължи доста време.

Мадж въздъхна.

— Хайде, Мъф, затвори вратата.

— Само гледам — каза Мъфин. Всъщност името ѝ беше Адриен, но когато навърши пет години, внезапно заяви, че мрази това име и от този момент нататък ще се казва Мъфин. Упорито отказваше да се отзовава на друго име и след време семейството се примири с него. „Ще видим дали все още ще иска да се казва Мъфин, когато тръгне на училище и другите деца започнат да ѝ се подиграват“^[1], беше казала майка им. Но засега сестра ѝ не осъзнаваше този аспект... нита пък очевидно присъствието на Мадж.

— Мъфи... — каза Мадж. — Хайде, че ще се размрази.

Мъфин продължи да зяпа в хладилника.

— Ако не затвориш вратата, всичко ще изгние и ще се покрие с косми, а през нощта ще пропълзи до стаята ти и ще се скрие под леглото — опита се да я уплаши Мадж.

— Няма — отвърна Мъфин, усмихна се лукаво и затвори вратата на хладилника, очевидно омагьосана от този образ. Приблужи се към масата и остави книгата си. — Пак гледаш в нищото.

— Преглеждам виртуалната си поща, Мъф — каза Мадж.

— Добре. Мадж, видях динозавър!

— Охо — Мадж отново отмести очи от намачканите иконки. — Какъв по-точно, миличко?

— Архипелагус — тя произнесе думата внимателно, сричка по сричка.

— Истински или измислен, Мъф?

Преди време Мадж беше показвала на сестра си книжка с динозаври и оттогава Мъфин непрекъснато приказваше за тях, сменяше имената им и ставаше все по-трудно да се разбере дали етимологията на Мъфиновите названия е истинска или внушена от митологията. Освен това изобщо не се знаеше дали нещата, които „виждаше“ Мъфин, са виртуални или реални. За дете на пет години беше трудно да прави такава разлика.

Мадж отдавна чуваше хората да спорят дали е разумно да се позволява на децата под седем години изобщо да влизат във виртуалното пространство. Според някои на тази възраст децата не могат да различават фантазията от реалността и твърде честата им връзка с виртуалния свят може да повлияе пагубно на способността им да правят тази разлика и в по-късна възраст. Други твърдяха, че колкото по-бързо научиш детето да различава реалността от виртуалността, толкова по-способно ще бъде то да оцелее във все по-виртуализацията се свят. Мадж не беше сигурна коя от страните има право, но беше дълбоко убедена, че децата поначало са много по-умни, отколкото предполагаха и едните, и другите.

— Истински, разбира се — отвърна Мъфин и погледна Мадж така, все едно се съмняваше, че ѝ хлопа дъската. — Всичко е истинско. — Тя издърпа най-близкия кухненски стол, покатери се на него, седна

и отвори книгата, а лукавата усмивчица все още повдигаше ъгълчетата на устните ѝ.

Мадж видя усмивката ѝ и се запита дали не я будалка и до каква степен.

— Благодаря ви, госпожице Мъфалета — каза тя и се върна към пощата си.

Подхвърли още няколко смачкани образци от предполагаемите остроумия на Роди наляво заедно с няколко досадни реклами от онези, които започват по следния начин: „Ако вече сме ви изпратили подобно съобщение по погрешка, молим, информирайте ни и приемоте извиненията ни“ или „За да ви заличим от списъка на кореспондентите ни, молим, изпратете съобщение с виртуална поща на следния адрес“. И в двата случая изпращането на отговор водеше до лавина от електронни боклуци от същия род, защото така проверяваха виртуалната ти поща. Имаше и две съобщения от членове на групата.

Едното от тях, което почти я накара да се разсмее на глас, беше от Алън. Предлагаше да ѝ помогне да изчисти програмата си от вируси. Но Мадж не беше сигурна, че той ще се справи по-добре от нея с проблема, освен това се съмняваше и в мотивите за това предложение. Той и Роди бяха твърде близки. Не би се изненадала, ако това се окаже прикрит ход на Роди, за да провери как се справя с обезвирусването.

„Дали не ставам параноичка“, запита се Мадж. „Но дори и параноиците имат истински врагове“, отговори сама на въпроса си тя и въздъхна.

Някой почука на лъскавата врата от неръждаема стомана на виртуалното работно пространство зад нея. Мадж извърна спокойно глава. Хората, за които бе дала инструкции да бъдат допускани в работното ѝ пространство, не бяха много.

— Влез.

Вратата се отвори и се появи висок, тъмнокос мъж с широки рамене, облечен в джинси и карирана риза. Той непринудено се огледа наоколо. Джеймс Уинтърс! Веждите на Мадж отскочиха чак до линията на косата ѝ. Тя остави чашата с чая, от който тъкмо бе отпила, и бързо преглътна.

— Господин Уинтърс — каза тя. — Здравейте, заповядайте.

— Не ставай. Посещението ми е неофициално — отвърна той.

Мадж се запита дали наистина е така. Обикновено хората, които отговаряха за връзките с обществеността на Мрежата, не правеха неофициални посещения. „Но този човек, каза си Мадж, ги прави“. Уинтърс проявяваше специален интерес към Изследователите от Мрежата, а Мадж влизаше в тази група. Вероятно воден от личен интерес, но също така и от алтруизъм — всяка организация за поддържане на реда се нуждае от надежден механизъм за „вливане на свежа кръв“, но в случая с Уинтърс, Мадж смяташе, че мотивите му са по-лични.

Правеше впечатление на човек, който наистина помни какво е да си млад — за разлика от повечето възрастни хора, чиято представа за младежта беше схематична и доста идеализирана. Така че хлапетата, с които работеше Уинтърс, с радост му вършеха услуги. Бяха сигурни, че един ден той ще им отвърне със същото.

— Просто обикалям — каза Уинтърс, докато седеше. — Един път и аз да имам спокоен уикенд... Помислих си, защо да не се отбия и да видя какво правят доброволните ни сътрудници.

Мадж се подсмихна. Уинтърс беше поклонник на Шерлок Холмс, каквито станаха и много от Мрежата след време — най-вече за да разбират подмятания като „сътрудниците на «Бейкър стрийт»“ и други подобни, без да изглеждат невежи.

Уинтърс се облегна и огледа ултрамодерния интериор на „гръцката вила“ на Мадж. Той се усмихна под мустак.

— Както виждам, замъкът ти е омръзнал.

— Ставаше страхотно течение — отвърна му тя. — Не помогнаха дори прозорците със стъклописи.

Уинтърс погледна към носещите се във въздуха иконки.

— Не съм прекъснал някаква важна работа, нали?

— А, не — отговори му Мадж. — Преглеждах си пощата. — Тя посочи с очи към смачканите иконки. — Повечето са глупости.

Мъфин, седнала в другия край на масата, вдигна поглед.

— Мадж, защо изтегли стола навън?

— Господин Уинтърс ми е на гости — отвърна Мадж.

— Аха — каза Мъфин. — Мадж, той ли е Невидимият ти приятел?

Мадж се изчерви до уши и се засмя. Мъфин наскоро бе открила какво голямо предимство е да си имаш Невидим приятел, който иска

още сладолед или още едно кръгче с гребната лодка по езерото в парка и така ти спестява неудобството сам да молиш за тези неща.

— Не, Мъф — каза Мадж. — Той е истински, но в момента е във виртуалното пространство.

— Добре — Мъфин отново заби поглед в книгата си.

— Чувам, че наскоро си имала неприятности — каза Уинтърс.

Мадж отново завъртя очи.

— Новините бързо се разчуват — каза тя. — Откъде разбрахте?

— Марк Гридли. Той също се занимава с виртуални симулации.

Мадж кимна. Беше се срещала с Марк, сина на директора на Мрежата, във връзка с Изследователите, но не можеше да се каже, че го познава добре. Той беше виртуоз, що се отнася до виртуалността. Всъщност беше полугений във всичко, свързано с компютрите. Също като Роди беше самороден талант, но за разлика от него беше добър и великодушен. „Какъв късмет: двама Родиевци на този свят са твърде много“, помисли си Мадж с безмилостно задоволство.

— Да, сигурно е разбрал — каза тя след малко. — Слухът се разнесе сред дискуссионните групи ден-два след това.

— Как се чувстваш?

Мадж се усмихна.

— Щом преживях катастрофата, значи съм добре. Ще се справя. Един от членовете на моята група разгада програмата ми. Повредена е, но може да се оправи.

— Отвратителна постъпка, при това, както знаеш, незаконна — отбеляза Уинтърс. — Иначе как вървят нещата?

— Добре.

— Скоро идват годишните изпити, нали така?

Тя хвърли към него кос поглед. Уинтърс наблюдаваше Изследователите от Мрежата доста отблизо. Беше публична тайна, че възнамерява да привлече някои от тях, за да попълни редиците на Мрежата, когато навършат пълнолетие или завършат учението си.

Освен това Мадж бе чувала отгук-оттам слухове, че Мрежата има работещи под прикритие „разузнавачи“ във виртуалния свят, истински тайни агенти, които търсят подходящи млади таланти, но не вярваше да са чак толкова потайни, пък и не беше необходимо. От нейна гледна точка всеки с малко мозък в главата би искал да се присъедини към организацията, която имаше достъп до най-

съвършените (и най-модерните) технологии на света — една организация, чиито членове можеха виртуално да пътуват навсякъде, да изследват непрекъснато разширяващите се нови области, да контролират и да поддържат реда в най-опасната и същевременно най-пленителна сфера на съвременния живот. Агентите на Мрежата имаха власт и това бе примамливо — но още по-примамлива според Мадж беше перспективата да вършиш работа, която никога, ама никога няма да те отегчи. В моменти като този перспективата ѝ изглеждаше по-вероятна от обикновено... и това я вълнуваше.

Но тя едва ли би го показала.

— Последните изпити? — каза Мадж възможно най-спокойно. — Не ме тревожат толкова. Всичко е под контрол. Мисля, че средната ми оценка отговаря на сегашните ви стандарти, нали?

Уинтърс се усмихна, но по нищо не пролича да е смутен.

— Разбира се, човек винаги може да поработи малко повече — каза той и усмивката му стана по-широка, когато Мадж го погледна иронично. — Не, ти наистина се справяш чудесно, аз просто обичам да наблюдавам всички... за да съм сигурен, че виртуалният живот не запряща на заден план добрата старомодна неvirtуална реалност. Балансът...

— ... е най-важното нещо — завършиха те заедно фразата.

— Често го чувам — отбеляза Мадж. Не че виждаше Уинтърс толкова често във виртуалния или материалния свят, защото беше зает човек, но той не пропускаше да повтори тази максима винаги когато се срещаха.

— Хм — каза Уинтърс и се надигна от стола си. — Да. Остани си със здраве. Оценката ти по интегрално смятане е малко по-ниска от миналия срок.

Мадж примигна и хвърли на Уинтърс хладен поглед. Влошаването на оценките съвпаднаше по време с най-усилената ѝ работа върху виртуалната „Валкюра“.

— Не мисля, че ще имаме други подобни проблеми. Балансът може да се наруши, но в крайна сметка се възстановява.

Уинтърс кимна.

— Приятно ми е да го чуя. Все пак направи ми една услуга. Когато виртуалният ти самолет е отново готов да полети, съобщи ми.

Нямам нищо против да видя как ще се вдигне... да чуя рева на двигателите му.

— Дадено — каза Мадж, странно развълнувана. Ревът на двигателите беше едно от нещата, които тя също обичаше.

— Разбрахме се, значи — каза Уинтърс. — Поздрави родителите си от мен. — Той отвори вратата и изчезна.

Мадж остана за момент неподвижна, после поклати глава. Такъв си беше този човек — в един миг е тук, после го няма, любезен, но сдържан. И по някакъв странен начин те оставя с чувството, че е трябвало да му кажеш десет, дори сто неща, но си пропуснал. Оставя те с чувството, че те оценяват — и с горещата надежда, че оценката е добра.

Чаят ѝ беше изстинал. Мадж стана и се отправи към един от кухненските плотове. Пъхна чашата си в микровълновата фурна, за да го стопли, и докато чакаше, облегната на умивалника, наблюдаваше през кухненския прозорец птичките, които напразно чукаха по хранилката, поставена сред розовите храсти в задната градина. Майка ѝ твърдо отказваше да се слагат там семена и трохички по това време на годината и непрекъснато мърмореше, че птичките трябва да ядат бръмбари. Гъсениците, които непрекъснато нападаха розите им, бяха проклятието на живота ѝ, но тя не искаше да използва химикали, по-силни от течен сапун, защото се притесняваше да не замърси намиращата се близко до тях закусвалня. Мадж бе готова да отиде до местния развъдник и да купи някои хранещи се с гъсеници хищници, но майка ѝ настояваше, че това е работа на птиците.

Микровълновата фурна прищрака, тя извади чашата и отново се настани на виртуалния стол. Оставаха ѝ само няколко съобщения. Едното беше от Сандър, още една клюкарска бележка, пълна с оплаквания от Роди, нещо неясно, което бе чул за новата му стая за игри, и разсъждения върху новия виртуален проект, върху който работеше самият Сандър.

Другото беше от Роди, за новата му виртуална симулация. Мадж го „смачка“ и го изхвърли. Още едно съобщение от Роди, без текст, глас или образ, само с маркировката на файл, който, изглежда, бе свързан с мястото на някаква зала за игри. Мадж прочете адреса, но не ѝ беше познат. Повдигна вежди. Във всеки случай, адресът не беше на стаята му за игри, който ѝ беше известен. „Може да е някакъв тъп

трик, за да ме накара да прочета оскърбителното му писмо“, помисли си тя, но после любопитството ѝ надделя. След като внимателно сканира иконката за всичко, което ѝ дойде наум — интересно, защо нямаше доверие в Роди — тя „разгъна“ иконката и даде команда за изписване на съдържанието ѝ.

Кухнята и собственото ѝ работно място, вилата, изчезнаха. Около Мадж се възцари почти пълен мрак, единственият източник, от който идваше съвсем слаба светлина, се намираще някъде зад нея. Тя протегна ръце към нещо, което се мержелееше пред погледа ѝ. Приличаше на парапет — не, беше висока до кръста стена, направена от нещо твърдо и хладно, вероятно полиран камък. „Нищо интересно“, каза си тя и понечи да се извърне, за да види откъде идва светлината.

Над главата ѝ се появи още един източник на светлина. Тя вдигна поглед и затаи дъх. Над нея се издигаше затъмнено от нещо слънце, невъобразимо близко и невъобразимо голямо, с огромни светлостлатисти протуберанси, които се устремяваха нагоре и после се спускаха обратно към невидимото звездно тяло. Тъмният кръг бе ограден с невероятно ярка корона, изпипана до последната подробност, и на Мадж ѝ се стори, че чува във въздуха слабо съскане и пращане, както се получава при северното сияние. Невероятно...

След това тъмният кръг започна да се отмества наляво и на противоположната страна се появи ослепителен полумесец, който постепенно започна да нараства. Мадж примигна и инстинктивно бързо отмести погледа си от него. При слънчево затъмнение беше опасно да се гледа с невъоръжено око дори такава тясна ивица от слънцето. Но скоро стана ясно, че това не е обикновено затъмнение. Онова, което би трябвало да бъде плъзгащата се встрани от слънцето луна, всъщност не беше луна. Краят на тъмния кръг, преминаваш пред слънцето, постепенно загуби формата си. Пред слънцето вече не се виждаше никаква сфера. Онова, което Мадж бе взела за сфера, беше сферична черупка, по-точно половината от такава черупка, която се въртеше около слънцеподобното тяло. Невъзможно...

Но всичко това ставаше пред очите на Мадж. Беше там. А под нея и около нея пейзажът се разкриваше все по-ясно с отминаването на здрача. Далече долу, на мили под краката ѝ, се виждаха зелени поля, планински вериги и реки, които се виеха из най-различни местности. Тя стоеше на един балкон, който се издигаше може би на пет, дори

осем мили над този пейзаж. Онова, което виждаше, не беше плоско. Земята се надигаше нагоре около нея от всички страни. Мадж присви очи и вдигна глава, за да потърси хоризонта, но такъв нямаше; отвсякъде беше заобиколена все с тази земя с реки, езера и дори морета. Всичко това се завъртя над главата ѝ, нагоре и после надясно зад слънцето. От отвъдната страна мракът се плъзна по огромната кухня на въртящата се около слънцето черупка и там, където тя препречваше пътя на светлината, всичко потъваше в мрак.

Мадж си пое дъх. Стоеше на мястото си, гледаше нагоре в почуда и клатеше глава. Въртящото се кълбо беше кухо, приличаше на цяла слънчева система от материя, закрепена по вътрешните страни на сферата и с изкуствена звезда вътре. Един свят без небе, без нищо друго, освен още и още земя, накъдето и да погледнеш, със затворено в средата ѝ слънце. Балконът, на който стоеше, беше част от планина. Мадж се надвеси над ръба на стената и отново затаи дъх, защото цялата планина бе покрита с издялани в камъка прекрасни плетеници от странни форми и символи, които стигаха чак до балкона. Зад нея, украсена с не по-малко красиви орнаменти, имаше врата, която закриваше входа на тунел, водещ надолу към сърцето на планината, откъдето се чуваше далечна, чуждоземна музика.

Космите на тила ѝ настръхнаха. Мадж се извърна да погледне странния и учудващ пейзаж и изкуственото слънце над главата си. Когато черупката направи пълен кръг около него, половината свят се окъпа в светлина; докато другата половина бе обвита в мрак, а в пространството пред нея се появи надпис, изписан с пламтящи букви:

ЕЛАТЕ В КЪЩАТА НА ЗАБАВЛЕНИЯТА

Мадж си пое няколко пъти дъх, поглъщайки с очи зашеметяващата гледка, след това отвори ръка, „отърси“ от нея виртуалното съобщение, смачка го на топка и го захвърли встрани. Белотата на работното ѝ място, цветът на тухлите и плочите в кухнята отново се появиха. Нахлулите през прозореца слънчеви лъчи позлатиха къдриците на потъналата в своята книга Мъфин и всяко отделно косъмче запламтя.

Иконката на съобщението стоеше на масата — един безвреден куб, който Мадж гледаше втренчено.

„Може да е отвратително малко чудовище, но господи, какъв виртуален свят е създал!“ — помисли си тя.

Някой отново почука на вратата „зад“ нея и Мадж вдигна поглед.
— Влез.

Вратата се отвори. Фъргал промуши глава.

— Заета ли си?

— Преглеждам си пощата — отвърна тя, почти облекчена, че ще има с кого да си поговори след онова, което бе видяла. — Хайде, влизай, де.

Фъргал влезе с бавна стъпка, оглеждайки се наоколо.

— Хубав ден — каза той. — Иска ми се времето винаги да е такава.

— В Гърция е винаги такава — каза Мадж с лека въздишка. Какво ли не би дала да замени лятната жегата и влажния въздух на окръг Колумбия с миришещата на море горещина на гръцките острови. Да бъдеш там наистина беше прекрасно. Веднъж бе ходила в Гърция през една незабравима ваканция, но заплатата на баща ѝ не позволяваше често такива пътешествия.

Фъргал се настани на стола, на който бе седял Уинтърс и разгледа смачканите съобщения.

— И на теб ти пише, нали? — попита той.

— Да, няма никаква промяна.

Мъфин вдигна поглед от книгата си.

— Мадж, двама Невидими приятели ли имаш?

— Не, миличко — каза Мадж развеселена. — Фъргал е тук, той е от групата ми за виртуални симулации, иска да си поговорим. Кажете здрасти на Фъргал.

— Здравсти — каза Мъфин и отново се върна към книгата си, като помахна с ръка към „празния“ стол, без всъщност да поглежда към него.

— Тя ти каза здрасти — съобщи Мадж на Фъргал. — Мисли си, че си Невидимият ми приятел.

— Сладурана.

Мадж се усмихна.

— Няма да си на това мнение, ако нейният Невидим приятел цял час те е навивал да ѝ купиш нова кукла, въпреки че вече има

шестстотин.

— Осемдесет и шест — уточни Мъфин иззад книгата си.

— Все едно — каза Мадж и отново се обърна към Фъргал. Всъщност повечето от тези виртуални съобщения повтарят едно и също. Аз съм „най-калпавото същество на света“, ако цитираме господин Лофисър.

— В какво отношение?

— Във всякакво. За каквото се сетиш. Но не за това си мисля в момента. — Мадж протегна ръка и изглади последното съобщение, за да се покаже отново стаята за игри на Роди. След това спря за момент и даде команда на собственото си виртуално пространство да задейства закодиращото говора устройство, като включи и Фъргал, за да не могат контролните опоненти в стаята за игри на Роди да уловят за какво си говорят, докато я „разглеждат“. — Виждал ли си го?

Виртуалната картина се разгъна край тях. Стояха заедно на балкона, а Фъргал се оглеждаше наоколо.

— Точно това не съм го виждал. При мен пейзажът беше различен. Наистина е страхотно, нали?

— Да — каза Мадж неохотно. — Фъргал, как може той да прави такива хубави неща? Предишната му симулация не беше толкова добра. Дали е крил от нас информация или наистина е открил нещо ново? Дали сред нас няма истински гений?

— В момента не е сред нас — заяви Фъргал, все още с поглед, отправен към смайващата гледка. — Но ако е гений, той просто опозорява името на другите гении по света. Откачалка... или може би просто асоциален тип. Имай предвид, че е опасен.

— Може би. Неприятно ми е да си призная — каза Мадж, оглеждайки пейзажа, — но ако той прави такива неща днес, независимо дали крие информация или не, ние наистина имаме какво да научим от него. И ако това е целта на групата...

Фъргал въздъхна и след малко каза:

— Не си единствената, която го казва.

Мадж „пусна“ виртуалното съобщение. Кухнята и вилата отново се появиха.

— Значи консенсусът по въпроса за изолацията се е пропукал — отбеляза Мадж. — А Роди вероятно точно това иска. — Тя поклати

глава. — Фъргал, ако получи това, което иска, излиза, че победителят е той. А това не е хубаво, ако искаме да поправи поведението си.

Фъргал изглеждаше примирен.

— Значи мислиш, че някой може да му извади мозъка, да му продуха вентилите и да му затегне бурмите?

Мадж примига.

— Да му продуха вентилите...

— Да, стар лаф, свързан с колите — каза Фъргал. — Виждаш ли, вентилите...

— Няма значение, разбирам какво имаш предвид — прекъсна го Мадж — Фъргал, не знам. Но няма да му направим услуга, ако не удържим на думата си.

— Знам. Но Алън спомена...

— А, Алън — каза Мадж и вдигна вежди. — Той играе някаква игра с Роди... или поне си мисли, че е така.

— Мадж, знам, че умееш да преценяващ хората. Но имаш ли доказателства?

— Не — отвърна му тя и отпи от чая си, който отново беше изстинал. — Нямам.

— Тогава трябва да внимаващ какво говориш.

Мадж се намръщи.

— Внимавам. По дяволите, това тук е чудесно. — Тя побутна иконката с пръст. — Какво мислят другите?

— Двама от тях вече ходиха до Къщата за забавления. Сандър поне си призна пред мен.

Тя се замисли върху беглото споменаване на „новата Къща за забавления на Роди“ във виртуалното съобщение от Сандър. Но тогава това нищо не й говореше. — Кой друг?

— Кели. И двамата казват, че са направо смаяни. Че цялата планина е прорязана от тунели, галерии и пещери — вътре има замъци, големи градове и всякакви странни създания. Невероятно красива работа.

— Открито ли са я посетили или анонимно?

— Дегизирани, естествено.

Мадж кимна, но беше готова да се хване на бас, че по някакъв начин Роди е разбрал кои са въпреки маскировката и използването на други виртуални адреси.

— Трябва да призная, че не бих имала нищо против да надникна — каза тя.

Фъргал кимна.

— На човечето от другите също им се иска — каза той. — Искат цялата група да присъства на официалното откриване на Къщата на забавленията утре вечер. Какво ще кажеш? Ще дойдеш ли?

— Цялата ли група отива?

— Все още не съм говорил с Чин и Мейрид лично — каза Фъргал, — но ми писаха и доколкото разбирам, те също имат желание да дойдат.

Мадж завъртя леко очи.

— Добре де, коя съм аз, че да попреча за постигането на консенсус?

Фъргал примигна. Май че иронията ѝ го жегна по-силно, отколкото възнамеряваше Мадж.

— Там сигурно ще има хиляди посетители — каза Фъргал. — Изпратени са покани до всички ръководители на занимаващите се с виртуална симулация основни групи, освен това се публикува обща покана за групите, които работят без ръководители. Ще бъде голяма тарапана и мисля, че можем да се вмъкнем незабелязано.

Мадж имаше собствено мнение по въпроса. Същевременно съвестта ѝ — тя реши, че това е именно гласът на нейната съвест — ѝ зашепна: „Добре де, защо трябва да си толкова дребнава и да се държиш като параноичка? Ако Роди наистина е толкова талантлив, защо трябва да му пречиш да сподели опита и постиженията си с групата само защото е развалил собствения ти виртуален проект? Особено като виждаш колко много им се иска да видят какво е направил?“

Отговорът на зададения по този начин въпрос беше ясен.

„Проблемът ми е — примирено си каза Мадж, — че просто не мога да се сърдя толкова дълго на хората“. Искаше ѝ се да прилича повече на брат си в това отношение. Рик можеше да се сърди, докато косата му побелее.

Мадж каза с въздишка:

— Добре. Ще дойда. За късмет утре вечер съм свободна. Къде ще се срещнем?

— В публичен сайт. Ще ти пратя адреса. Откриването е в осем вечерта. Ще позакъснеем, както е модерно.

Мадж кимна:

— Добре.

— Разбрахме се — каза Фъргал и се надигна. — Имаш ли си резервна личност?

— Да. Татко има няколко анонимни виртуални адреса за всеки случай. Ще ми заеме един от тях.

— Чудесно. До утре в осем часа.

Фъргал се отправи към изхода, махна ѝ с ръка и затвори вратата след себе си.

Мадж подпря брадичката на ръцете си и впери очи в иконката кубче пред себе си.

— Ще станеш кривогледа — чу се гласът на Мъфин от другата страна на масата. — Ако не престанеш, очите ти ще залепнат.

— Мъф — промълви Мадж след малко. — Откъде си чула това? Очите не залепват.

— Мама го каза на татко вчера — отвърна сестра ѝ и внимателно обърна страницата в книгата си с картинки. — Мадж, ето го! Архипелагът.

Тя вдигна гордо книгата, за да я покаже на Мадж. Тя погледна към нарисованата крилата фигура.

— О, Мъф, това с археоптерикс.

— Точно това ти казах — отвърна Мъфин, сложи книгата обратно на масата и отгърна с удоволствие следващата страница. — А това тук е трицераплопс.

Мадж се усмихна и стана да си приготви още една чаша чай и докато чакаше водата в чайника да кипне, погледна малкото синьо кубче от нейната страна на масата. Почувства отново как космите по тила ѝ настръхват и незнайно защо потрепери.

[1] На английска думата „мъфин“ (muffin) означава „кифла“. — Бел.прев. ↑

5

Седнал в мрака, той разплиташе нишките на съдбата, сплиташе ги отново, навързваше ги една с друга и ги трупаше настрана, готови за употреба.

В Пещерата на планинския цар бе тъмно. Предпочиташе да бъде така. Роди пестеше светлината, за да може да я използва най-ефективно. Подобно на повечето творци, не му трябваше да гледа в ръцете си, за да знае какво прави.

В мрака около него творенията му шумоляха и се стрелкаха насам-натам. Не беше необходимо да ги вижда, а знаеше, че и те предпочитат да не го виждат. Той беше суров господар на своите поданици и му предстояха далеч по-важни неща от грижите за тях или улесняване на живота им.

В крайна сметка собственият му живот също не беше лесен. Защо пък техният да бъде? Да се иска това от него, би било прекалено. Той имаше да върши толкова много неща...

Роди раздели лизиновите и цитозиновите връзки във веригата ДНК, върху която работеше, разгледа ги внимателно, после се протегна в мрака и взе една нишка РНК преносител, която си беше приготвил предварително. Постави я на мястото ѝ и остави нишките сами да възстановят формата си, като ги наблюдаваше внимателно. Макар и тази част от процеса да протичаше безпрепятствено от само себе си, все пак трябваше да се наблюдава. На някои места и в дадени моменти се налагаше човек да промени правилата, по които ставаше усукването, за да се постигне специфичен ефект... а именно специфичните ефекти бяха целта на заниманието му.

Роди се ухили в тъмнината — по-скоро една наподобяваща усмивка гримаса, в която нямаше никакво веселие.

„Ще си го получиш, Альн“, мислеше си той.

Трудно е да си гении. Още по-трудно е, когато никой не го знае. Но най-лошото е, когато някой го разбере... и реши, че е хубаво да има

край себе си един послушен гений, за да може да го използва за собствените си цели.

Като че ли Роди си нямаше своя работа... и собствена представа за това, какво е „полезно“.

„Варварин“, помисли си той и се взря отблизо във веригата ДНК, за да провери как се е навила спиралата. След това прекара още няколко метра през ръцете си и видя, че се налага да поработи върху още няколко места.

— Хубаво — беше казал Алън, когато дойде тук последния път. Като някой облечен в кожи гот, заляпал се в тавана на Сикстинската капела: „Хубаво“. „Той изобщо няма понятие за какво става въпрос“, помисли си Роди. „Макар и да смята, че всичко е под негов контрол“.

Но много скоро положението щеше да се промени.

И Алън щеше да си изпати. Той беше виновен, че групата постъпи така с Роди. Идеята Роди да се набърка във виртуалния проект на Мадж и да го промени малко беше на Алън. Е, не съвсем малко. Неизвестно защо, Алън не си падаше много по Мадж. Роди не знаеше, нито пък искаше да знае каква е причината. Членовете на групата не му бяха особено приятни, но той не се държеше лошо с тях — и без това бяха толкова жалки, липсваше им творческа мисъл в широкия смисъл на думата и не ги биваше да изпипват детайлите.

А Мадж направо рухна след този наистина доста елегантен и добре структуриран нагледен урок и настрои групата срещу него. Все още му се струваше невероятно, че тя беше имала смелостта да постъпи така, вместо просто да му благодари за урока. Тъпотата ѝ го учудваше и вбесяваше. Освен това Алън не обясни на групата каква е цялата работа, каква е целта... а именно това трябваше да направи. Нали в крайна сметка непрекъснато повтаряше, че е единственият човек, който наистина разбира Роди...

Е, и двамата скоро ще разберат, че не могат да се хванат и на малкия му пръст. Първо Алън. Той е виновен за всичко. Затова пръв ще бъде наказан.

След това и останалите, ако не осъзнаят грешката си. Ако се осъзнаят, ако имат достатъчно акъл да приемат всичко на смях, да признаят колко хитро е постъпил, ще ги остави на мира.

В противен случай...

Той прекара ярките нишки през ръцете си и откри още едно място, което трябваше да обработи. Отдели страничните части на ДНК стълбицата, подбра две от напречните ѝ „стъпала“ и посегна за още едно парче РНК преносител, за да довърши работата си. Молекулата започна да образува верига и докато я наблюдаваше, излъчването на съдържащия се в нея животворен огън освети лицето и ръцете му и заблестя в очите му. Извън този кръг светлина създанията му тупуркаха и драскаха в мрака. Но Роди не им обръщаше внимание.

Вирусите не бяха като едно време. Някога всичко започнало като на шега, понякога невинна, понякога жестока: мънички самовъзпроизвеждащи се програми, които се крият в кухините на диск драйвъра, и когато ги активират, пеят песнички, изпълват цели компютърни страници с глупости, дават формат „трак 0“ на старите твърди дискове и правят данните в базите недостъпни и безполезни.

След време, когато компютрите станали толкова сложни, че хората, които обикновено работели с тях, престанали да ги разбират, вирусите също се усложнили и станали по-трудни за откриване дори за онези, които разбирали природата на машинния език, на който са записани — компютърна версия на „генетичния код“ на органичния вирус. Една частица от компютърния вирус се отделя някъде в паметта на компютъра, мести се от място на място в твърдата памет, унищожава тук бит данни, там цял байт, без да оставя явни следи, докато системата не излезе от релси поради натрупаните загуби на късчета програми и данни.

Впоследствие компютърните вируси стават учудващо сложни, създателите им винаги са една крачка пред онези, чиято работа е да ги откриват и обезвреждат. Развитието им е огледално отражение на действията на вирусните организми в реалния свят, тъй като постепенно самите бактерии, вируси и други мънички твари, паразитиращи върху по-сложни живи организми, постепенно развиват устойчивост на химикалите, използвани успешно дълго време в борбата с тях.

На Роди му бе хрумнала идеята — може би две години преди това, когато за пръв път започна да се занимава с виртуални симулации, — че механизмът на огледалното отражение може да се усъвършенства, като симетрията стигне чак до основата на виртуалния свят и дълбините на материалния. Ако един вирус може да причини

заболяване на компютъра, при внимателна и прецизна работа вероятно ще намериш начин да разболееш човека, който използва компютъра.

В крайна сметка виртуалността е взаимодействие между ума и физичното или нефизичното. При това взаимодействие там, където конкретното тяло се среща с виртуалното, сигурно има някакъв начин виртуалността да проникне директно в обитаваното от ума тяло. Не го притесняваше фактът, че засега такъв начин не съществува. Въздействието, което днес виртуалността оказва върху физическото тяло, е било невъзможно преди тридесетина години. Пулсът се ускорява, когато човек участва в рали с виртуална кола, нали? Химичните процеси в тялото се променят, в организма се отделят хормони, точно както се получава, ако участваш в истинско рали. Възбуждане и реакция... единствената разлика е, че възбудителят е виртуален.

Така че... няма ли и други начини за виртуално възбуждане? Начини за въздействие, за да се предизвика реакция на други части на тялото, други механизми, които биха могли да се манипулират? Родил би завладян от тази мисъл. Не се интересуваше от грубото физическо движение и стимулиране, от обикновените неща, които ставаха по сайтовете на Мрежата, където хората установяваха безопасни физически връзки, катереха се по планините или вършеха други също толкова елементарни неща. Интересуваше го взаимодействието между ума и тялото, от което произлизаше старата максима „умът владее материята“. Материята въздейства върху ума чрез предаващи нервните импулси химически вещества и хормони. Умът въздейства върху материята, като кара организма да произвежда тези химически вещества. Така че изживяванията на ума в крайна сметка са виртуални. Умът няма непосредствени изживявания. Всичко се филтрира през сетивата, дори когато виртуалното преживяване трябва да стигне до ума чрез манипулиране на сетивата посредством компютърния интерфейс.

И така, щом умът може да накара организма да произвежда химически вещества като например адреналин, не може ли по някакъв начин да го накара да произвежда други химически вещества от наличния основен материал? Не обикновените, не нормалните, а нови химикали, нови съединения?

Може би дори нови организми?

Интересна задача. Хората дълго са спорили дали вирусите и рикетсиите всъщност са „живи“ организми. Разбира се, поведението им е като на живи организми. Възпроизвеждат се, дишат по примитивен начин, реагират на дразнителни. Но това е почти всичко. В сравнение с химическите вещества те са направо гениални. Сравнени с организмите, те са безкрайно глупави. Но не чак толкова тъпи, че да не се възползват от наличните суровини за образуването си.

Роди се замисли върху въпроса дали ако използва само виртуални средства — части от програми и кодови вериги, би могъл да създаде нещо гениално, виртуално живо. Не изкуствения живот, който, дори да използваш най-добрите виртуални средства, си остава само имитация. Независимо колко твърди усещаш предметите край себе си, независимо колко топла е плътта и колко синьо е небето, в крайна сметка всичко е въпрос на кодиране. Онова, което Роди искаше да създаде, беше код, който да се разпространи във виртуалния свят и да бъде оставен сам на себе си — да диша, да реагира на дразнителни, да се размножава. И в крайна сметка да се усложни достатъчно, за да се превърне в организъм. В началото еквивалент на едноклетъчните организми. После на многоклетъчните. На следващия етап...

Нямаше представа какво ще излезе накрая от неговата работа. Според него една истински нова и различна форма на живот, нещо, което ще може да се движи във виртуалния свят като риба във вода, независимо и интелигентно.

Той ще бъде неговият създател. Той ще бъде бащата. Съществува, в което ще трепка истински живот, ще се обърне към него и ще каже: „Ти ме създаде“.

Разбира се, спазващите законите на етиката програмисти не желаеха да имат нищо общо с такива разработки. Етичните програмисти са страхливци. Сигнали до прага на велико откритие, те не се решаваха да го направят, защото се бояха от това, което може да се случи.

Но някои не бяха толкова уплашени. О, не, Роди не искаше да наранява. Или не чак толкова. Но в същото време възнамеряваше да открие онова, от което придържащите се към етиката типове се страхуваха. Ще трябва обаче много да внимава. Ако някой заподозре върху какво работи, сигурно ще се опита да му попречи.

Но междуременно той ще продължи да работи. Ще продължи първоначалните си експерименти и ще си записва старателно резултатите.

Слава богу, имаше с кого да експериментира.

Роди седеше в мрака на каменния си престол, премяташе в ръцете си нишката на живота и се усмихваше. Засега все още нямаше на кого да я предаде.

Но скоро щеше да има...

Следващата вечер Мадж се отправи към стаята в дъното на къщата, близо до гаража. Наричаха я „бърлогата“, макар че по-скоро беше универсална стая, която членовете на семейството използваша, за да четат или да свършат някоя и друга работа. Всички мебели, които бяха прекалено стари и разнебитени, но пък, от друга страна, твърде удобни или харесвани, за да ги изхвърлят, бяха струпани тук. Брат й — дългуч с късо подстригана коса, също беше там, изтегнат в един викториански стол с вдигнати на масата крака. Той размахваше ръце и разговаряше енергично с някой по преносимия видеотелефон. По думите, които използваше, Мадж разбра, че става въпрос за кърлинг.

Мадж се изкуши да се изкикоти, но се въздържа. Рик веднъж й бе описал кърлинга като „дълбоко вътрешно изживяване на пресечната точка на движението и времето“. „Подхвърляш едно гладко камъче, търчиш пред него с метлата и получаваш «дълбоко вътрешно изживяване»“. „Хм“, мислеше си тя. Но Рик си беше такъв. Веднъж беше квалифицирал поведението на новия питчър, с който местните Ориоулс се бяха сдобили, като „Ницшеанско“. Мадж често се чудеше от коя ли планета са спуснали брат й тайно на земята като част от някакъв странен експеримент на генетичното инженерство. Баща й твърдеше, че Рик е грешка на млекаря, но дълбоко в себе си Мадж се съмняваше, че млекарят е разполагал с необходимия генен материал.

Тя се приближи към брат си и го докосна по рамото.

— Виждал ли си някъде якето ми?

— Аха — примигна Рик. — Окачено е в мокрото помещение. Мама май пак е разчиствала.

— Добре.

Тя отиде да вземе якето си. Когато се върна, Рик беше привършил разговора, беше станал от стола и се протягаше така, че ставите му пукаха. Той сведе поглед към нея с изражение, с което отново ѝ заприлича на кукумявка: объркан, малко кривоглед и потенциално опасен.

— Излизаш ли?

— Да.

— Среца ли имаш?

— Не в материалния смисъл.

Той отново примигна.

— Виртуална? Че тогава защо ще излизаш?

— Трябва ми публичен сайт за връзка — отвърна му тя. — За да не бие толкова на очи.

— Защо не използваш функциите за анонимност?

— Някои хора могат да се досетят.

— Аха, разбирам. Имаш намерение да четеш конско евангелие на господин Хакер, нали?

Мадж се намръщи.

— Заслужава си го, но аз нямам време за губене. Отиваме с групата да видим новата му зала за игри.

— Къщата на забавленията?

— И ти ли знаеш за нея? — Мадж беше изненадана. Рик не се интересуваше много от виртуални симулации.

Рик кимна.

— Доста я рекламират по виртуалните новинарски канали — отвърна той. — Говори се, че е направил нещо много сложно.

Мадж поклати глава.

— Впечатленията ми са бегли, но мисля, че е така.

— Ами добре. Ще ми разкажеш всичко, когато се върнеш, нали. — Брат ѝ излезе от „бърлогата“ и се запъти по коридора към стаята си. — Жалко, че няма кой да развали собственото творение на малкия гадняр сега, когато вече го е обявил.

— Ами...

— Хей — провикна се Рик от коридора, — ако искаш да отупам праха на някого, само ми кажи... Гласът му заглъхна, когато затвори вратата на стаята си.

— Не знам дали е законно — провикна се Мадж към коридора, като в същото време се усмихваше. Рик винаги изговаряше на глас онова, което тя таеше в мислите си.

Трябваша ѝ десет минути път с обществения транспорт, за да стигне до втория от двата най-удобни обществени компютърни центъра, които бяха сравнително близо до къщата им. Мадж подозираше, че Родри може да има подслушвателно устройство в близкия от тях. Мястото беше доста удобно — малка заличка в един мини търговски център между китайски ресторант и един зоомагазин. Освен това познаваше собствениците. Мадж показва кредитната си карта и взе ключа за кабината. Затвори вратата, настани се удобно в скъпия и много модерен виртуален стол и се включи в Мрежата. Предметите около нея потънаха като в мъгла. Тя се възпря да не изхълца, както винаги ѝ се случваше.

Светът около нея стана виртуален, разтваряйки се в доста неутралното „непосредствено“ пространство на обществения център. Стените бяха боядисани в бежово, а източникът на светлина беше скрит. Около нея имаше само празно пространство. Мадж зададе координатите на собственото си работно пространство. Заобикалящата я среда веднага бе заместена от белотата и стоманения му блясък.

Времето във „вилата“ беше съобразено с атинското. В Александрия, щат Вирджиния, може и да беше тъмно, но светликът вече беше обагрил небето над Пелопонеския полуостров във виолетовосиньо и зората се спускаше над гръцките острови.

Мадж се приближи до един от стенните шкафове, отвори го и прегледа различните иконки и символи на онлайн ресурсите, които пазеше там. Шкафът не беше добре подреден. В момента приличаше на чекмеджето, в което Мъфин държеше играчките си. Беше пълен с блокчета и пирамидки, сфери и разни други миниатюри на „реални“ предмети, представляващи най-различни места и услуги във виртуалния свят. Нещо я бодна по ръката, докато ровеше в шкафа.

— Ох — изохка тя. — Ох, ох — нещото я бодна отново. Тя го грабна и го издърпа. Беше мъничък макет на Тадж Махал. — По дяволите — Мадж разтърси иконката, за да „отвори“ виртуалното ѝ съдържание.

Веднага се чу дрънченето на ситар и се разнесе силният аромат на пикантно ястие. Висок човек с тюрбан на главата и събрани като за молитва ръце се поклони дълбоко и каза:

— Десет процента намаление, ако посетите ресторант „Ал Акбар“, Фолс Чърч, Вирджиния. За резервации се свържете с...

Мадж се засмя и тръсна леко иконката, за да се свие отново, след това я пусна обратно в чекмеджето. „Трябва да я дам на мама за виртуалната ѝ колекция“. Бръкна по-дълбоко в шкафа и най-последно намери онова, което търсеше — позлатено домино, украсено по краищата с пера. Такива домина са носили по време на маскените балове във Венеция, когато била град империя и владеела моретата.

Тя вдигна маската и започна да я върти насам-натам в меката вечерна светлина на работното си място, като се възхищаваше на блясъка на златото. Естествено, маската не беше истинска. Тя символизираше една виртуална идентичност. При поставянето ѝ информацията за виртуалната ти личност преминаваше през функция за анонимност от висше ниво, така че никой друг в Мрежата да не може да те „познае“ или да използва аналитична програма, за да открие важна или лична информация за теб. При този метод за анонимност имаше много по-малка вероятност да привлечеш вниманието на хората (като Родри), които обикновено търсят доказателства, че представяш виртуалната си персона чрез собствения си сайт, като се опитваш да прикриеш местонахождението си и собствената си идентичност.

Естествено, нямаше начин да се скрие фактът, че използваш функция за анонимност — повечето от обществените и частните мрежи държаха да се знае поне това — но само по себе си това не беше толкова необичайно. Много хора предпочитаха да пазят виртуалните си занимания в тайна, най-вече поради факта че имаше твърде много начини да се открият личните ти данни. А не можеше да се има доверие дори и на правителството, че не ще използва неправомерно личната ти информация, както всеки друг.

Мадж отметна косата си назад и сложи маската. Не беше необходимо да я завързва. Тя щеше да остане на лицето ѝ, докато сама не пожелае да я свали. Като допълнителна предпазна мярка — а и защото ѝ доставяше удоволствие — щеше да се превъплъти като брат си. Огледа се, за да види какъв е ефектът, и се убеди, че наистина е

облечена в изтърканите му джинси и тениска с надпис „Саскачуан Кърлинг Клъб“.

— Чудесно — каза тя тихичко с отчаяната надежда, че никой няма да ѝ задава въпроси за кърлинга.

Мадж излезе от сайта си, провери дали всичко с виртуалната ѝ личност е в ред и зададе на обществения сайт „адреса“ на мястото, където Групата на седемте трябваше да се срещне. Беше го получила от Фъргал. В празното пространство пред нея се отвори врата, която водеше към обширна дървена веранда, прилепена към голяма дървена къща с покрив от избелели дървени плочи, архитектура, типична за Източното крайбрежие. Такива къщи можеха да се видят около Кейп Код. Всъщност мястото като че ли наистина беше там. Пред верандата имаше обрасла с ниска трева ливада, която изведнъж ставаше по-висока към края на „двора“. След това ливадата се снижаваше към пясъчните дюни и плажа. Всички други от Групата на седемте бяха там, насядали по плетените столове.

Поне Мадж реши, че са те, защото, доколкото ѝ бе известно, в тази подсекция на публичния сайт в момента не трябваше да има други хора. Всички бяха представени чрез виртуалната си идентичност и беше невъзможно да ги разпознаеш. Имаше млади и стари, мъже и жени и дори представители на фауната: яркорозово пони и грамаден, печален орангутан.

— Добре — каза Мадж. — Но може би трябва да си закачим етикетчета с имената.

— Защо не червени карамфили или нещо друго — предложи Алън. Той бе възприел образа на изключително привлекателна млада жена с прилепнали панталони и с дълга руса коса, но все още не си беше сложил филтър за маскиране на гласа. Ефектът беше странен.

Фъргал избухна в смях.

— Ако запазиш гласа си, не ти трябва никакъв карамфил. Може би просто не трябва да променяме гласовете си.

— Не мисля, че идеята ти е добра — противопостави се Мадж. — Доколкото познавам Роди, сигурно е зложил навсякъде подслушватели, за да улови евентуално гласовете ни.

— За мое съжаление, Мадж май е права, — обади се Сандър. — Как ще се справим с този проблем?

— Имам една малка програмка, „конусът на тишината“ — каза Мадж. — Всъщност „тишина“ не е точната дума. Представлява летящ пакетен механизъм за кодиране при гласова комуникация. Можем свободно да разговаряме, защото декодирането е толкова трудно, че ще мине цяла седмица, преди да се разбере за какво сме говорили. Но за визуалната идентификация...

— Секретни декодиращи пръстени? — предложи Мейрид.

Всички я погледнаха одобрително.

— Чудесно — заяви Кели. — Всички ще носим еднакви пръстени и ще държим ръцете си в джоба си, ако се случи да се разделим.

Идеята наистина не беше лоша. Спряха се на класически тип пръстени със зелен камък.

— И още нещо — каза Мейрид, когато пръстените се материализираха на ръцете им. — Не е лошо да им инсталираме сигнално устройство. Вибрираща сигнална функция... ще се задейства, когато до нас има някой със същия пръстен и ще сме сигурни, че разговаряме със свой човек.

Определиха честотата на вибрациите и активираха сигналните устройства.

— Добре — каза Боб. — А сега накъде?

— Обратно към публичните сайтове, откъдето тръгнахме — отвърна Кели. — Ще се движим на малки групи, както предложи Фъргал. Всички имаме координатите за влизане в приемното пространство на Роди, нали?

Членовете на групата кимнаха, след това изчезнаха. Мадж се върна отново в публичния си сайт и зададе координатите...

... и веднага се намери в просторно каменно преддверие, осветено от грамадни, излъчващи мека светлина глобуси от алабастр. Таванът, от който висяха, беше толкова нависоко, че не се виждаше. Мадж съзря Фъргал встрани от вратата и се приближи уж случайно към него.

— Онова там са облаци — каза Фъргал. — Слушай внимателно...

Няколко минути по-късно към тях се присъедини Сандър.

— Това място е дълго повече от миля — прошепна Сандър на Фъргал. — Как, по дяволите, е успял...

— Добре дошли в Къщата на забавленията — чу се приятен глас и някакво същество се приближи към тях. То беше много високо и слабо, със седефена кожа и без коса. Беше нещо средно между извънземно от вида, който някога са наричали „сиви човечета“, и представата ни за елфите. Съществото им подаде по един жетон — квадратна плочка от синьо стъкло, голямо около инч.

— Това е вашата карта. Бюфетът е вдясно, залата за приключения е вляво, природните забележителности и балната зала са направо. Пожелавам ви приятно прекарване.

Съществото се отдалечи и отиде да посреща другите гости. Тримата се спряха да погледнат картите си. След това Сандър пак зашепна, този път на Мадж.

— Виждаш ли другите?

— Аха, ето ги там, първата група. А ето там е втората. Всички са налице. Да се разделим, както се уговорихме, и да влизаме.

Другите чуха този разговор чрез „интегралните схеми“ за връзка, кимнаха и се смесиха с тълпата, после оформиха една група от двама и две от трима души. Мадж се присъедини към Чин Ших, превъплътена в едър, красив чернокож младеж със солидни мускули, облечен в елегантен костюм от три части, и Мейрид, която умело се придвижваше с поклащане по пода в ролята си на орангутан. Мадж постави нокътя на палеца си в активирация прорез на жетона и пред нея се разгъна триизмерна карта, следвайки я при придвижването ѝ напред.

— Сто и петдесет нива — промълви тихо тя. — Всяко от тях три на пет мили, може би четвърт миля плюс или минус.

— Не може да бъде толкова голямо. — Чин се огледа наоколо. В гласа ѝ вече се долавяше съмнение, макар че бе странно да я чуваш да говори три октави по-ниско от обикновено.

— Кажи го на Роди — каза Мадж. — Погледни насам. Пише, че това е „централният атриум“. Дали да не отидем първо там?

— Все едно.

Продължиха пътя си през грамадната зала. Имаше доста хора, може би около хиляда души. Много от тях изглеждаха нормално, обикаляха насам-натам и разговаряха с извънземните и други странни създания, не всички, от които бяха творение на Роди, както можеше да се досети човек. Други, от онези, които обичат „да се издокарват“ за

големите виртуални празненства, бяха в маскарадни костюми. Поне Мадж се съмняваше, че има чак толкова съвършени представители на човешкия род в неvirtуалния свят, толкова много страхотно красиви жени и мъже. „Добре де, мислеше си тя, няма нищо лошо в това да се поизтупаш за такава празнична вечер“.

Редица от присъстващите бяха възприели идеята за маскарадните „костюми“ съвсем сериозно и по лъскавия каменен под се разхождаха варвари с препаски около бедрата и безброй варианти на герои от популярни виртуални игри — стари и нови: злодеят от последния филм за Джеймс Бонд се повтаряше двайсетина пъти, както и множество невероятни създания от времето, когато не е имало стерео забавления. Мадж малко бе смутена от розовото конче с дългата копринена грива, в което се бе превъплътил Боб, докато една движеща се бързо, невероятно дългокрака птица, следвана от голямо и мършаво куче с израз на отчаяна решителност, едва не я събори. Очевидно откачалките тази вечер хич не бяха малко.

Вниманието ѝ обаче бе съсредоточено най-вече върху извънземните, които приличаха на творения на Роди: повечето бяха високи и слаби като това, което ги посрещна на входа, изумително грациозни и изненадващо различни. Те не бяха серийно производство, следващо един и същ шаблон. Личеше си, че в конструирането им са вложени много усилия и старание. Край Мадж мина една група от тези създания, облечени в разкошни, украсени с бродерия дрехи, които ѝ напомняха за средновековните руски официални одежди, отрупани със скъпоценни камъни и златни дантели. Те пееха, акомпанирайки си на струнни инструменти, някаква странна мелодия, съчетала в себе си хармонията на класическите камерни произведения и дисонанса на музиката от началото на двайсети век.

„Не съм предполагала, че той е способен на това, помисли си Мадж. Деликатност, красота. Но това само доказва колко погрешно може да бъде мнението ни за хората. Всъщност не че сме сбъркали, просто не ги познаваме достатъчно добре“.

Тя въздъхна. Вървяха към един грамаден отвор в каменната стена пред тях. Е, поне за някои от тях можеше да се каже, че вървят. Тя се приближи към спътника си отдясно и прошепна:

— Мейрид, защо именно орангутан?

Орангутанът я погледна замислено, придвижвайки се с клатещата си походка, и след кратка пауза отговори:

— Червените косми са естествени... само че никой не ме е питал.

— Така ли!

Тълпата пред тях беше по-гъста. Групите на седемте забавиха крачка, след което тълпата вкупом ги понесе към нещо, което Мадж не можеше да види. После тълпата се раздели на две, разреци се и заслиза по разположените от двете страни големи извити стълби надолу. Право пред Мадж, Мейрид и Чин се виждаше балюстрада от изящни каменни колони. Те се приближиха към нея и погледнаха надолу към основното помещение.

— Божичко! — извика Мадж.

— Великият Буда на колело — каза Чин Ших.

— Охо — промълви Мейрид смаяна.

Долу имаше няколко — не, всъщност поне десет хиляди души... И най-чудното нещо беше, че имаше място за всички. Централният „атриум“ се извисяваше десет етажа нагоре и на всяко ниво с площ от петдесетина акра бяха построени арки и галерии. Навсякъде беше пълно с хора, които разглеждаха богато украсените с орнаменти стени и разговаряха с извънземните, удивени от видяното.

И имаше защо.

— Не е за вярване — обърна се Кели към Мадж, след като се бе приближила до една от стените, за да я разгледа, докато се спускаха надолу по широките полирани каменни стъпала към най-ниското ниво. — Това не е авторско творение в обикновения смисъл на думата — каза тя тихичко. — Не са използвани поддържащо гранични технологии, нито пък потъомкински декори или нещо подобно. Всичко е израснало по някакъв начин. Няма несиметрични криви и форми, няма заблуда... изглежда, че всичко е градено молекула по молекула. Като истинско е. Как го е направил?

Мадж поклати глава.

— Той е гений — каза тя, макар че от това признание в устата ѝ закиселя, все едно ядеше лимони.

Групичките на седемте отново се събраха, когато слязоха в главното помещение долу. После бавно продължиха нататък, като се опитваха да спазват известно разстояние, но без да се отдалечават

прекалено много, за да не се изгубят. Това ниво водеше към друг атриум, в който се влизаше през още една огромна арка. Когато минаха през нея, очите им направо щяха да изскочат от учудване, защото следващият салон беше още по-голям от предишния, централната му част сигурно беше широка една миля.

— Не е честно — промърмори Алън, който вървеше след Мадж. Поеха нататък през кънтящото пространство, а в същото време групи от странно изглеждащи същества свиреха на различни инструменти и пееха с високи, мелодични гласове. — Как е успял да побере всичко това?

Всички поклатиха глави.

— Добър въпрос — промърмори Мадж към Чин Ших. — Но главното е как е могъл да си го позволи? За да построиш такава виртуална структура, ти е необходима памет, която струва стотици хиляди долари.

— В случая не е точно така — каза Чин, оглеждайки се наоколо. — Той всъщност не е похарчил толкова много — прегледах спецификациите му, преди да дойда. Публикувал ги е. Не че е евтино... но той плаща за пространство, не по-голямо от твоето или моето. Явно е намерил начин да побере цялото това съдържание в пространство, което представлява само една десета от обема, който се предполага, че трябва да заеме. Но е използвал програми за композиране. Сигурно пише директно на ВиртС++ или друг машинен език, като компресира информацията възможно най-плътно.

Мадж отново поклати глава. Май беше започнало да ѝ става навик. Произведението на Роди наистина беше поразително — то далеч надхвърляше нивото на техните виртуални симулации, а според Мадж бе и много по-добро от професионалните, скъпоструващи виртуални структури в Мрежата. Беше нещо повече от опит да направи впечатление на групата — много повече. Това беше неговата визитна картичка, послание, отправено към целия свят и конкретно към обществото на виртуалистите, че той вече официално излиза на сцената и че е фактор, с когото трябва да се съобразяват. Във виртуозността на посланието се криеше дразнещо предизвикателство и Мадж не можеше да не му се възхити. „Просто се надявам това забележително постижение да му помогне да промени отношението към хората, помисли си тя, защото в противен случай...“

Имаше предчувствие, че това ще бъде така. То се засили, когато един час по-късно, след дълга разходка из планината, покрита с изваяни в камъка орнаменти, и из необикновения, осветяван селективно от слънцето пейзаж, те се върнаха обратно и се натъкнаха на Роди. Той стоеше под най-високата част на огромен купол, издялан от грамаден къс мрамор, но мрамор, който излъчва светлина, така че куполът светеше с бяла, студена светлина. Носеше старомоден смокинг с обточени с червена ивица ревери, червена папийонка и червени чорапи. По абсурден начин изгледаше чудесно. Беше заобиколен от тълпа журналисти — някои от тях бяха закачили прес картите си, други просто слушаха, макар че всяка произнесена от Роди дума се записваше някъде в друг сайт и щеше да се появи в медиите още на следващия ден. Възползвайки се от предоставилата му се възможност, той говореше бавно и журналистите попиваха всяка негова дума.

— Само погледни — измърмори тихо Чин Ших. — Зяпнали са го право в устата.

— А ти нямаше ли да се кефиш? — попита Мадж.

— Естествено.

Обикаляха наоколо, без да спират и без да дават вид, че им е чак толкова интересно, поне не толкова, че да забележи облеченият със смокинг юноша с щастливо изражение на лицето. Може би Мадж бе изненадана най-вече от това. Роди изглеждаше истински щастлив. Усмивката му не приличаше на онази, която обикновено се появяваше на лицето му и означаваше: „Ще ми паднеш в ръчичките“. Но тази разлика безпокоеше Мадж, без да знае защо.

„Сигурно не изпитваш ревност, това често срещано и отвратително чувство, обади се съвестта ѝ. Положително не би завидяла на някой друг, ако беше станал център на такова внимание. Утре по това време той ще бъде прочута личност. Всички ще хукнат през глава да сключват сделки с него. Но това едва ли те дразни“.

На Мадж ѝ беше много неприятно, когато съвестта ѝ заговореше с такъв саркастичен тон. Но може би си заслужаваше този сарказъм.

Продължиха нататък и се отправиха към една ниша на неколкостотин фута от тях, откъдето се носеше приятен аромат.

— Ядене — отбеляза Фъргал. — Добра идея...

— За теб яденето винаги е добра идея — каза Кели.

— Хайде, не се заяждай — отвърна Фъргал.

Най-после стигнаха до покрита с драпирана копринена покривка банкетна маса, отрупана с всякакви вкусоти. Там странните същества на Роди, изглеждащи някак си нелепо в белите си униформи и с високи като на главен готвач шапки, поднасяха на гостите всичко — от черен хайвер до късове от печен вол с позлатени рога и копита.

— Не съм споменавал за ядене от... — започна Фъргал.

— От пет минути — довърши малкото розово пони с пурпурната грива.

— О, я върви да си потърсиш сено — каза Фъргал и си взе една чиния.

Така направиха и другите, с изключение на Мадж, която бе яла късно и не чувстваше глад, както и, естествено, Боб, защото в превъплъщението си на пони не можеше да държи чиния. Той отиде към плота със салатите и захвана разговор с един услужлив, подобен на елф извънземен. Не след дълго вече преживяше артистично подредена смесена салата, в която преобладаваха млади стръкчета детелина, докато Фъргал. Кели и останалите обиколиха бюфета на самообслужване, хапнаха черен хайвер и блини и зачакаха готвачите да им отрежат едно-две парчета от печения вол.

— Бива го в готвенето — отбеляза Сандър и закима. — Трябва да му го признаем.

Мадж също се канеше да кимне, но се спря навреме, твърдо решила да не го прави повече тази вечер. До нея Мейрид нагъваше плодова салата с киви и портокали.

— Страхотно е — каза тя. — Трябва да взема рецептата.

— Сигурна съм, че ще ти я даде с удоволствие — отбеляза Мадж и отново погледна към средата на залата. Роди бе все още там, заобиколен от интервюиращи го журналисти. Главата му едва се забелязваше сред тълпата.

Тя изпусна поетия въздух, обърна се към масата и се загледа в блините. Заливката от сметана ѝ се стори добра. Приближавайки се, тя забеляза, че Алън също гледа към Роди, но после обърна глава.

— Охо — каза той, всъщност без да има някакъв конкретен повод.

Мадж отмести очи към Фъргал, който нагъваше картофена салата от една пълна чиния. Фъргал погледна към Алън, после обратно

към Мадж и вдигна рамене. Понякога Алън проявяваше малко странно чувство за хумор, но пък, от друга страна, на моменти и другите се държаха чудато. Не дай си боже, например Чин Ших да ти заговори за боливийската алтернативна комедия. „Особено когато е облечена като мъж, помисли си Мадж. Объркването...“

— Да — каза Алън доста високо. — Какво сме се заяпали всички? — викна той с тон, който изглеждаше весел, но поради крещенето прозвуча странно. Всички от групата се постреснаха от високия му глас. Обърнаха се към него, но той, изглежда, не крещеше на тях, а на едно от извънземните на Роди.

— Не е ли това най-гадното нещо, което сте виждали? Не ви ли кара да отхапете собствените си глави?

Членовете на групата се спогледаха смаяни. Всички се стекоха към мястото на студения бюфет и впериха очи в Алън. Той беше като в несвяст. Продължи да крещи, този път толкова високо, че гласът му предрезгавя.

— И още нещо — провикна се Алън, все едно разговаряше с някой, но толкова високо, че Мадж беше готова да се хване на бас, че вибрациите могат да счупят някое стъкло. Ехото се носеше из огромното пространство и фрагменти от думите му отекваха след секунда. Тълпата, събрала се в центъра около Роди, също обърна поглед насам.

— Просто едно поразително — изкряска Алън. След това запя с пълен глас, който и без това си беше доста мощен: — Аз съм... царят на една страна на запад... и държа... кутията... със зелени...

Мадж никога не беше чувала нито мелодията, нито думите. Хората около Алън притихнаха като омагьосани. Дори грациозните и на пръв поглед невъзмутими създания на Роди бяха вперили очи в него. Наоколо настана пълна тишина, нарушавана само от тиролските йодели на Алън — нямаше друго подходящо описание за начина, по който пееше.

— Да не е пиан? — дочу Мадж някой да пита шепнешком.

Тя поклати глава за последен път. Нямаше значение дали е пиан или трезвен, Алън очевидно не можеше да задържи мелодията. Не беше в състояние да задържи и чинията си. Той я изпусна, понечил да размаха ръце. Костеният порцелан се разби и по пода се разхвърчаха черен хайвер, парченца от гърди на фазан и къмбърландски сос.

— И когато видях... стоглавия звяр...

Това вече не беше песен, а някаква тирада. Алън се мятеше, олюлявайки се насам-натам, размахваше ръце като вятърна мелница и хората бързаха да се отдръпнат назад, когато се случеше да се приближи до тях.

Членовете на групата се скупчиха, като че привлечени от магнит, при тази необикновена гледка.

— Какво му става? — попита Боб слисан.

Сандър остави чинията си.

— Не знам, но...

— Звярът — крещеше Алън. — Той иска... всичко, той иска... Той залиташе все повече, очевидно изобщо не можеше да координира движенията си. Мадж видя, че по челото му внезапно изби пот и щом това стана, виртуалната му личност изчезна, маската му падна, това беше истинският Алън, загубил всякакъв контрол над себе, краката му се преплитаха, очите му бяха като от стъкло, зениците му бяха разширени и неподвижни, лицето му изведнъж също застина в озъбена гримаса. Изглежда, че не можеше да си помръдне главата и я държеше изправена, като че на врата му бяха поставили шина, докато в същото време цялото му тяло се тресеше, готово да се разпадне.

— Той седи в тъмнината и плете мрежите си, а ние всички... всички сме... Сами... Изолирани! Изолационизъм! Аз не мога... свободно...

Краката му някак си се усукаха и Алън политна надолу. Боб, розовото пони, се втурна пръв и го подпря с гърба си. Сандър и Кели също притичаха и успяха да го подхванат, после внимателно го положиха на пода. Алън лежеше със схванат врат и обхванато от конвулсии тяло. Опитваше да каже нещо, но от гърлото му излизаха само някакви сподавени, нечленоразделни звуци.

— Ама той превъртя — учудено изрече Фъргал. Йоркширският му акцент се усещаше повече от обикновено.

— Болен е — отвърна му Мадж, въпреки че в началото и тя мислеше като Фъргал. Но това не ѝ приличаше на „нормална“ лудост и изведнъж ѝ стана жал за Алън, проснал се пред всичките тези хора, зяпнали го с изпълнени с любопитство очи. — Хайде, да го изкараме оттук!

Членовете на групата се скупчиха около Алън.

— Къде живее?

— Някъде в Ню Йорк. Намери адреса, ще се обадим в дома му да видим дали ще намерим там някой да ни помогне...

— Имам номера им — каза Фъргал. — Дава сигнал...

Той зачака с блуждаещ поглед, а другите стояха наоколо с вперени в него очи. Алън лежеше на пода, потрепваше и мърмореше нещо: „Знаме... знаме със странна... емблема...“

— Никой не отговаря — обади с Фъргал след малко. — Освен него в дома му няма никой друг. Включи се телефонният секретар...

— Извикайте линейка — каза Мадж. — Той е зле...

Край тях се трупаха хора, мърмореха, зяпаха.

— Хайде — обърна се Мадж към Кели. — Върни се веднага в стаята си за игра.

Тя коленичи до Алън, за да провери пулса му. Беше ускорен. Той целият гореше — от ръката, с която пипна челото му, закапа пот.

Кели отвори една невидима врата. Другите подхванаха Алън, вдигнаха го и го изнесоха през вратата. Мадж излезе последна и когато се обърна да затвори вратата, съзря в другия край на грамадното претъпкано помещение още един чифт вперени в нея очи. Те бяха на Роди. Гледаше я със същото изражение, появило се на лицето му, когато тя произнесе фразата: „Той е болен“. Усмиваше се отново по обичайния си начин — извивката в края на устните му издаваше едновременно яд и злорадство. Усмивката, която казваше: „Падна ми в ръчичките“.

6

У дома Мадж не мигна цяла нощ. Не че не искаше да заспи, просто не можеше. Дочака пукването на зората — не в Гърция, а в Александрия, щат Вирджиния, и щом часовникът удари един поприличен час, преди да тръгне за училище, тя влезе в работната си виртуална стая и даде команда за връзка с Мрежата. Миг по-късно тя беше вече в кабинета на Джеймс Уинтърс. Първите лъчи на утрото се процеждаха през щорите на прозорците и чертаеха по купищата документи на бюрото светли и тъмни ивици. Уинтърс вдигна поглед от книгата и чашата кафе, която явно му беше първата за тази сутрин, ако се съди по леко замаяния му поглед.

— На какво дължа това удоволствие? — попита той.

Тя му разказа какво се беше случило. Докато говореше, Уинтърс само кимна един-два пъти, докато Мадж се разхождаше из стаята и разказваше всичко поред. Когато стигна до изолационизма, устата ѝ пресъхна и се наложи да спре.

— Ще пийнеш ли нещо? — попита Уинтърс.

— Да, благодаря, чаша чай, ако може — отвърна му тя. — Но, господин Уинтърс, той направо превъртя. Съвсем откачи. Говореше несвързано, не можеше да координира движенията си. Излязохме от симулацията и се обадохме у дома му. Никой не отговори. Тогава един от групата ни повика бърза помощ. После разбрахме, че хората от медицинския екип разбили вратата и го намерили изпаднал в безсъзнание... Оттогава не сме чули нищо за него.

— Нямате ли връзка с родителите му?

Мадж поклати глава.

— Снощи се опитахме да се свържем с тях. Нямаше ги.

Уинтърс отмести погледа си за момент, загледан встрани в някакви данни, видими само за него, примигна няколко пъти, очевидно избирайки някакви опции от менюто, когато необходимата му информация се появи.

— Търстон? — попита той. — 14-302 Оушън Паркуей, Бруклин?

— Точно така.

— Той е в Корнелския медицински център в Манхатън — каза Уинтърс. — Според краткия бюлетин в публичния сайт до днес сутринта е бил в интензивното отделение, но са го преместили в нормално отделение. Ще бъде под наблюдение и тази нощ... Очевидно приложеното лечение е помогнало.

— Какво му е?

— Тук не пише. Информацията е поверителна. Изчакай една секунда.

След кратка пауза Уинтърс се обърна към покрития с венециански щори прозорец и каза на празното пространство пред себе си:

— Здравей, Магда. Обажда се Джеймс Уинтърс от Мрежата. Да, как си? Отдавна не сме се виждали. Виж какво. Магда, трябва ми една диагноза с поверителност клас 2, защото пациентът е непълнолетен и е докаран в болницата без придружител. Да, Търстон, Алън. Точно така. Да, предварително проучване. Искам да отхвърля някои възможности.

Той замълча за момент, след това каза:

— Благодаря ти, Магда.

Уинтърс отново се обърна към Мадж и се изправи. Отиде до вратата на кабинета си и я отвори. Отвън бе оставен поднос с чаша чай.

— Естествено, информацията е поверителна. Диагнозата е незаразен вторичен менингит след систематична инфекция.

— От кой вид?

— Неспецифичен.

— Не съм толкова сигурна, че е неспецифичен... — каза Мадж мрачно. — Но съм сигурна, че Роди му направи нещо.

Уинтърс се облегна на стола си.

— Как го направи?

— Не знам — отговори му Мадж. — Но съм сигурна. — Замълча, след това добави: — Обаче нямам доказателства.

Уинтърс въздъхна и скръсти ръце.

— Нашето общество отдавна прегърна идеята за непогрешимостта на конкретните доказателства, науката и логиката и така изневери на естествената недоверчивост, инстинкта, интуицията, предчувствието. — Принизи ги... И то дотам, че ни е срам да

признаем, че ги имаме. Дори когато ни вършат работа. — Той се намръщи. — Научният метод се превърна в мания. Наистина полезен е... но това не е единственият начин на действие. Господ знае какви методи ще използваме след двеста години — Уинтърс въздъхна. — Впрочем не подценявай предчувствията си. Но все пак има нещо, което не разбирам. Как можеш виртуално да причиниш на някого инфекция? Това е невъзможно.

— И все пак — отвърна Мадж — аз го видях да прави други неща, които също са невъзможни. Или по-скоро възможни само с цената на купища пари и усилията на стотици хора. А той как ги прави?

Уинтърс кимна.

— Добър въпрос — каза той. — Знаеш ли какво... Виждала ли си напоследък Марк Гридли?

— Не, не го виждам толкова често, освен на срещите в Мрежата.

— Да, знам, че не го срещаш често, но той също бе на откриването онази вечер. Не бях сигурен дали сте се срещнали. Ако смяташ, че става въпрос за нещо, свързано най-вече с виртуалните структури — не че не оценявам таланта ти, теб също много те бива в тази област, но...

— Уверявам ви, че това не ме обижда — прекъсна го Мадж. — Онова, което Родри прави в своята виртуална симулация, е направо непонятно за мен. Ако смятате, че Марк може да предложи някакво приемливо обяснение, с удоволствие ще поговоря с него. Не че харесвам толкова Алън, но все пак той е от нашата група. И след това, което видях онази вечер, не мисля, че искам то да се случи на някой друг.

— Имаш право, разбира се. Много добре те разбирам. Да кажа ли на Марк да ти се обади?

— Кажете му.

— Ами ако грешиш?

Мадж остави чашата с чая си.

— Значи греша — отвърна тя. — Но не е ли по-добре да направим проучване, за да сме сигурни, че е така, отколкото да приемем, че това е „невъзможно“... а после да се окаже, че сме сбъркали?

Уинтърс се усмихна леко.

— След като отхвърлиш невъзможното — каза той, — онова, което остава, трябва да е истината. Имаш право. Но отхвърлянето на невъзможното е най-трудната работа.

Той взе чашата си с кафето, отпи една глътка, изкриви лице и я остави настрана.

Когато го изписаха, Алън се чувстваше много по-добре, поне физически. Но само след няколко дни у дома му се прииска да беше останал в болницата поне малко по-дълго.

Първо, родителите му бяха убедени, че е получил този пристъп, защото взема наркотици. Обясненията на докторите и сестрите изобщо не можаха да променят мнението им... вероятно защото никой от тях не бе в състояние да обясни къде се е заразил с болестотворните организми, довели до внезапния и остър пристъп на менингит и свързаната с него временна деменция. Твърденията им, че изследванията изключват напълно възможността да е взимал наркотици, само засилиха убеждението на баща му (който най-последно беше разбрал какви са оценките на Алън в училище от една случайна среща с училищния съветник), че Алън просто е намерил някакъв начин да скрие този факт дори от специалистите.

В резултат животът му у дома се превърна в малък ад. Баща му не му говореше, освен с едносрични думи. Издръжката му бе спряна. Майка му беше „дълбоко наранена“, което се изразяваше най-вече чрез въздишки и упреци: „Как можа, Алън“, и започваше да му лази по нервите, особено като се има предвид, че той нищо не беше направил. Е, наистина беше скрил лошите си оценки, но нямаше как да ги накара да разберат причината. Поне не за момента...

Защото животът му в Мрежата вече бе свършил.

„Не мога да се върна, мислеше си той. Не знам защо постъпих така. Полудях. Превъртах пред очите на всички.

Ще умра от срам, ако отново се срещна с някой от тях“.

Минаха още два дни преди да му дойде наум, че Роди много би искал да постъпи с него именно така. Но нямаше начин да го направи. Подобни мисли си бяха чиста параноя. Не, ако иска да се справи някак си със създалото се положение, Алън трябваше да забрави безпочвените си подозрения и да не си разваля отношенията с Роди.

Е, в момента Роди едва ли щеше да има време да му изпрати поне едно виртуално съобщение. Досега изобщо не се беше обаждал. За негово учудване обаче имаше купища поща от групата. Двама от тях, които живееха наблизко, бяха идвали до апартамента да го видят. Той тогава не си беше у дома и разбра, че са идвали, от лаконичните думи на майка си. Тя дори не ги беше поканила вътре. Смяташе, че му влияят лошо... и че вероятно те са виновни за „проблема му с наркотиците“.

Седнал на стола, той зарови лице в дланите си, благодарен, че никой не го вижда. „Проблем с наркотиците“. Да не е толкова глупав. Не че в училище той и другите ученици не бяха изложени на тази опасност. Но той предпочиташе да бъде господар на ума си. Това беше най-лошото. Беше загубил контрол върху собствения си ум. И то пред хората.

Ами ако се случи отново?

Няма да се случи. Той няма да го позволи. Никога.

Изсмя се, но не му беше никак весело. Тогава не бе могъл да го спре, когато усети, че с него става нещо. Това чувство, че говори, без да мисли, че не може да контролира движенията си, че се държи като идиот, докато в същото време нормалното му „аз“ чука по обвинката на мозъка му и крещи: „Недей така, какво правиш, спри се!“ ...

Това му напомни за един отдавнашен инцидент, когато конят, който яздеше, внезапно се бе впуснал в галоп и на него не му оставаше нищо друго, освен да се вкопчи в гривата му, за да се задържи на гърба му, докато конят спре. Това ужасно чувство, че си безпомощен. Че нищо не можеш да направиш. „Забивай пети, вкопчи се по-здраво, викай, крещи — но каква полза? Така или иначе ще полудееш.

По-скоро ще умре, но няма да позволи това отново да се случи“.

Тази мисъл го поразя както с това, че му мина през ум, така и със силата на своята убедителност.

„Дали бих го направил? Наистина ли бих могъл да посегна на живота си?“

Отново почувства своята безпомощност. Страхът...

Не смееше да даде отговор на този въпрос. Страхуваше се твърде много от отговора.

От няколко дни Алън ходеше на училище и залягаше над уроците, защото това го разсейваше и бе за предпочитане пред

алтернативата да чувства как ужасът, объркването и срамът бушуват в подсъзнанието му. Някои от момчетата, с които се шляеше, забелязаха, че е станал тих и мълчалив и започнаха да го подкачат, че сигурно е влюбен. Можеше да ги набие, но това нямаше да оправи нещата.

Когато се прибра у дома в четвъртък вечерта, той за пръв път след болестта си събра смелост да се свърже с Мрежата, за да провери пощата си. Малко го беше страх, защото не знаеше какво ще намери. Имаше още съобщения от Групата на седемте, две от тях беше му изпратила Мадж. Той не ги отвори.

Накрая намери това, което търсеше. Съобщение от Роди.

Протегна ръка и докосна иконката.

— Отвори се — изкомандва Алън.

Роди седеше в мрака, все още облечен в смокинг. „Сигурно не го е свалял от онзи ден вечерта“, каза си Алън и се усмихна въпреки гаденето в стомаха, което усети при спомена за въпросната вечер. Напълно в стила на Роди, Роди, който така обичаше да го хвалят.

— Съжалявам, че не ми остана време да ти го изпратя по-рано, но първо трябваше да прегледам купища съобщения. Тази вечер беше страхотна. Особено за теб.

„Тази вечер?“ Алън докосна леко потъмнялата иконка на съобщението, за да провери датата. Наистина беше изпратено вечерта след откриването, няколко часа след края на събитието.

— Продължавай — даде командата си Алън.

Роди отново заговори.

— Сигурно вече си разбрал. Да приемем, че вече си възвърнал съзнанието си.

„Да приемем...“

— Очевидно онова, което ти се случи, не е случайно. Ако все още не си наясно, мисля, че е крайно време да разбереш, че хората, които не внимават, когато карат другите да вършат това-онова вместо тях, в крайна сметка си понасят последствията, когато нещата се объркат. Освен това онези, които смятат, че могат безнаказано да си играят с мозъците на хората, ги чака неприятна изненада. Предупреждавам те за пръв и последен път. Има различни начини за въздействие върху мозъка... мисля, че вече си го разбрал. Моят съвет е да не споделяш нищо за съобщението ми с другите. Във виртуалния

свят човек може да се появи, където си поиска и по всяко време без предупреждение...

Роди изчезна или поне изглеждаше така. Лампата над стола на Алън светна и в мрака остана само смехът на Роди. Накрая и той замря...

Съобщението се изтри от само себе си.

Алън седеше, първо смразен от страх — от това най-много го беше срам — после обзет от надигащ се гняв.

„Този мръсен кучи син.

Той ми е погодил този номер.

Той ми е погодил този номер!!

А аз дори не знам как!...“

Именно това беше причината за страха му. „Какво е направил? Как го е направил?“ Почти толкова неприятна беше и мисълта, че Роди — който винаги е бил по-зле от него и е имал нужда от помощта на Алън — изведнъж го надмина и прикова върху себе си вниманието на всички. И не само това, ами отгоре на всичко Роди го беше направил на глупак — даже още по-лошо, накарал го беше да се държи като луд — пред половината цивилизован свят и всички хора, на чието мнение държеше — хората, за които се надяваше, че ще му осигурят работа.

Така или иначе с тези мечти беше свършено. Лишен бе и от шанса да докаже някога на баща си, че може да си намери добра работа с виртуалните си умения. Алън знаеше, че при всяко интервю за работа хората срещу него ще си мислят: „Аха, това е момчето, което превъртя на откриването на Къщата на забавленията. Положително ще ни създава проблеми. Не е за нас...“

Отмъщение. Така Роди си отмъщаваше за саботажа на виртуалния проект на Мадж, който бе извършил по внушение на Алън, както и за отношението на групата към него след това. Отмъщаваше си на Алън вместо на онези, които наистина го заслужаваха — групата. Те бяха там и го зяпаха, вместо да изпитат на собствения си гръб гнева на Роди.

„Но как бе успял да го направи?“

Как можеш във виртуалния свят да „бръкнеш“ в нечий мозък и да накараш човека да откачи?

Алън отново бе обхванат от страх. „Той каза, че може да го направи пак. Той каза...“

На Алън някак си не му се вярваше. Би могло да бъде и блъф. По този начин Роди иска да го накара да се страхува, да не смее да предприеме каквото и да било.

„Ами ако не е блъф?“

Алън преглътна. После конвулсивно преглътна още веднъж.

„Не мога да оставя нещата така.

Отмъщение“.

Той смръщи вежди. „Иска да си отмъсти? Има начин да се справя с него“.

Познавам някои влиятелни хора. Щом Роди си позволява да се ебава с човешкия ум във виртуалния свят, има една група хора, които ще бъдат доволни, ако някой им съобщи за това. Ще го пипнат и хубаво ще го подредят. Ще го тикнат в затвора, ще заключат вратата и никога няма да излезе оттам.

„Те ще имат грижата за него.

Мрежата...“

Алън протегна ръка към тефтерчето си с адреси в тъмнината и започна да го прелиства, за да намери кода за връзка с Рейчъл Халоран.

Същия следобед Роди Лофисър пътуваше на задната седалка в една лимузина. Имаше уговорена среща. Направо не беше за вярване. Не помнеше откога не бе имал пари да се вози с такси, да не говорим за разходка с такава лимузина... за която дори не му се налагаше да плаща. „Ще ви изпратим кола“, казаха хората от другия край, след като го помолиха да им окаже честта да се срещне лично с тях. Да им окаже честта!

Роди непрекъснато преглъщаше и скришом бършеше длани в панталона си, а устата му така беше пресъхнала, че едва успя да размени обичайните любезности с шофьора. Просто не смееше да повярва. Не би могъл да понесе победоносното изражение на лицето на майка си, ако цялата работа се окажеше измама.

Дори тази сутрин на лицето ѝ беше изписан скептицизъм въпреки събитията от последните два дни. Когато четеше съобщенията в медиите сутринта преди откриването на Къщата на забавленията, майка му не престана да го засипва с унищожителни забележки. Тя

смяташе, че е накарал някои от „изчанчените си виртуални приятели“ да ѝ правят номера, и го наруга няколко пъти.

След откриването и на следващата сутрин, докато Роди беше още в леглото и се опитваше да си почине, комуникационното устройство не престана да звъни. Майка му отказа да използва видеото — никога не го включваше преди обед, споменаваше нещо за „неприкосновеността на личния живот“, макар че според Роди истинската причина беше, че по това време тя още не беше гримирана както трябва — и когато се обади от „Ню Йорк Таймс“, тя кресна в слушалката: „Не ми трябва никакъв абонамент, разкарайте се!“

Наложи се репортерът да се обади три пъти, докато ѝ обясни, че няма намерение да ѝ продава никакъв абонамент, а желае да интервюира сина ѝ. Тя и тогава не му повярва. Но когато той се появи на прага на дома им с журналистическата си карта от „Ню Йорк Таймс“ в ръка и с един фотограф, в държанието ѝ веднага настъпи промяна. Скоро след това дойдоха от Си Ен Ен и тя ги посрещна почти без грим, играеше ролята на любезна домакиня и им говореше за своя „скъп син Роди“.

Роди се усмихваше и с нищо не показва какво мисли за престорената ѝ любезност (която веднага се изпари, след като екипът на Си Ен Ен си тръгна). На този етап рекламата беше полезна и той възнамеряваше да направи всичко възможно, за да бъде тя добра. Първо, имаше вероятност скоро да дойдат от училището, за да питат защо пак отсъства. Той смяташе да склучи набързо някакъв договор, който да му осигури достатъчно пари за частно обучение, докато навърши пълнолетие. Така никога повече нямаше да му се налага да ходи в държавно училище с разни тъпащи и да ги слуша как се подиграват с дрехите и вида му...

... ако всичко стане така, както го беше планирал.

Той отново избърса ръце в панталоните си и си помисли, че проблемът с дрехите му поне беше разрешен за момента. Само за един ден той спечели достатъчно от хонорарите, които журналистите, търсещи информация за Къщата на забавленията още преди откриването ѝ, му бяха платили, така че можа да отдели една сума за черни дни. А вчера, след като се обади от „Ентастикс“, той излезе и за пръв път си позволи да си купи някои от елегантните дрехи, които

винаги бе искал да има — нещо, от което щеше да има нужда, за да върти своя бизнес с представителите на деловите кръгове.

Днес той приличаше на енергичен, преуспяващ млад бизнесмен. Нямахше ги протритите, купени от магазин за втора употреба дрехи, които майка му можеше да си позволи с жалката си заплата. За човек като него, който дълго е бил „смотан и темерутлив“, това беше безкрайно приятно. Поне за известно време ще може да пътува със самолет и да се храни в ресторант. Разбира се, това нямаше да трае дълго. Знаеше, че потокът пари, потекъл в началото, щеше да спре, затова внимаваше какво харчи.

Избърса отново длани в панталоните си, обхванат от леко безпокойство. Лимузината се спускаше в частния гараж под една сграда в голям, първокласен технологичен парк близо до Фолс Чърч, чието строителство бе погълнало огромни средства. Нагоре се виждаха многобройни сгради от стомана и стъкло — основните комплекси на „Ентастикс“ на Източното крайбрежие. Роди не беше и мечтал, че някога ще види това място отвътре. Той преглътна отново. Малко преди да спре окончателно, моторът на лимузината засвистя по-силно, защото стените на гаража отразяваха навътре звуковите вълни.

Чу се едно „тинк“ и вратата на колата се отвори, преди да беше успял да си поеме дъх. Една поразително красива млада жена му се усмихна и попита:

— Господин Лофисър? Името ми е Стела Хансен. Директорите ви очакват...

Тя го поведе към един стъклен навес близо до лимузината, като се усмихваше и приказваше през цялото време. Влязоха в един асансьор, с който се изкачиха до надстройката върху покрива на високата сграда. Когато вратата отново се отвори, пред погледа на Роди се разкри огромно помещение, може би дващест акра, осеяно с мини офиси, компютърни инсталации, виртуални кресла и кабинни, кътчета за включване във виртуалната реалност. Към асансьора бързо вървяха — наистина бързо — двамата директори на „Ентастикс“.

Повечето хора веднага ги разпознаваха, защото рекламните клипове ги бяха направили популярни: Джос беше висок и слаб, с пооредяла на темето коса, млад човек със суховата, малко странна усмивка и подвижни очи; и Ерин, по-нисък и пълен, с повече коса от Джос, но млад като него, с широка усмивка, която подобно на

усмивката на колегата му беше дяволита, появяваше се внезапно и с лекота. Бяха нещо като Лаурел и Харди на модерните компютърни виртуални игри, юноши милионери, превърнали се в образец за подражание, в идоли за поколението на Роди. Започнали бяха бизнеса си в стаята на по-малката сестра на Джос, за да стигнат дотук (поне засега).

Роди им подаде ръка, доволен, че е успял да я избърше още веднъж, преди да излезе от асансьора. Чудеше се какво да им каже.

Оказа се, че това няма значение.

— Страхотна зала за игри. Колегата ми два дни място не може да си намери от нетърпение. Само да го беше видял как падна в диамантената пещера, а после не можа да се измъкне — каза Ерин.

— Хайде, ела да видиш върху какво работим — подкани го Джос.

Поведоха го през просторното помещение и продължиха да говорят бързо един през друг. В началото Роди беше като замаян от компанията и онова, което виждаше около себе си. Все пак успяваше да отговаря на въпросите им и благовъзпитано ахкаше и охкаше, когато му сочеха някоя от новите си разработки, например усъвършенстваната версия на „Черната кабина“.

Всъщност изобщо не му се налагаше да се преструва. Докато го развеждаха из сектора за развойна дейност на „Ентастик“, Роди непрекъснато изпитваше примесената с възхищение разяждаща завист, която всеки изобретател изпитва, когато вижда осъществена от друго идея, за която знае, че сам би могъл да се досети, но е пропуснал шанса си да бъде пръв.

Постепенно започна да осъзнава, че Ерин и Джос не любезничат с него само за да сложат ръка на технологията за игралната му зала и използваните от него техники, а искрено го приемат като един от тях. Роди беше безкрайно учуден. Той непрекъснато ги поглеждаше крадешком, за да хване някой прикрит поглед или лукаво изражение на лицата им, от което би станало ясно, че го будалкат, че всичко е въпрос на тактически ход. Но нямаше такова нещо. Джос и Ерин бяха съвсем искрени. Питаша го за мнението му, и то като че ли наистина имаше значение за тях. Проявиха сериозен интерес към реакциите му, когато му показаха оборудването си и някои от техните игрални зали — в

един момент Роди се обърна точно навреме, за да види, че Джос чака да чуе мнението му със затаен дъх.

Това беше от огромно значение за него. Роди постепенно набра смелост, започна да говори, без да чака да му задават въпроси и без да се притеснява, че го мислят за загубеняк. Установи, че може да се усмихва и дори да се смее, без смехът му да звучи изкуствено и страхливо. Към края на този следобед Роди вече се шегуваше, уверен, че Джос и Ерин ще се смеят на шегите му, и не се хилеше притеснено на техните шегички, а се забавляваше от сърце. Освен това им предложи някои идеи за подобряване на някои от сценариите, които му показаха — проява на смелост, на която не би бил способен само три часа преди това. Но за тези три часа всичко се бе обърнало на сто и осемдесет градуса. Мечтата се бе превърнала в реалност. Това беше неговият свят, именно тук беше мястото му. Той най-после си бе у дома.

Джос и Ерин имаха предварително поет ангажимент за вечеря, за което съжаляваха безкрайно. Биха искали да продължат разговора, но... налагаше се да почакаат. Най-после с нежелание отведоха Роди в гаража, където до частната лимузина, която го чакаше, бяха паркирани служебните им коли. Те разтърсиха ръката му на сбогуване (сега тя беше суха, без да я бърше в панталоните си) и се качиха в колите си чак след като той потегли.

Роди седеше в колата и разглеждаше визитните картички, които му бяха дали Ерин и Джос. Беше получил и частните им адреси за електронна поща... както и още нещо: чувството, че наистина е успял, че наистина струва нещо. Каквото и да става, това, във всеки случай, не беше сън. Лимузината имаше виртуален канал, но на идване беше твърде притеснен, за да го използва. Сега, по пътя за вкъщи, той го включи, за да прегледа пощата си. Изпратили му бяха цял куп покани за срещи. Предишния ден това би го уплашило. Днес обаче той бе провел петчасова среща с Джос и Ерин и сега вече нямаше от какво да се страхува.

Всъщност, ако се съди по резултатите от днешния ден, Роди сигурно скоро щеше да подпише договор с някоя от големите компании, които вече душеха около Къщата за забавления и търсеха начин да го привлекат и да използват таланта му. На тези срещи той щеше да даде да се разбере, че може да бъде привлечен, при условие че след цифрата в договора има достатъчно нули. Тогава ще има много

работа... и няма да му остава време да се занимава с разни работи от предишния си живот. Включително с онези жалки нещастници от Групата на седемте. Роди нямаше вече да има нужда от някои тайни характеристики, които бе вградил в Къщата на забавленията. На тяхно място щеше да структурира нови виртуални компоненти.

Да, всичко се подреждаше добре. Но онова, което имаше още по-голямо значение за него — толкова голямо, че не смееше да го каже на глас, — бе, че сега той е важната фигура. Сега никой не го гледаше с тайната мисъл, че е безполезен, че е мързелив, че от него нищо няма да излезе. Никой не му казваше нещата, които непрекъснато му натякваха у дома. Ще покаже визитките на майка си и тя най-после ще трябва да признае, че е успял. И най-после в дома му щеше да настъпи тишина... отвсякъде другаде щяха да се чуват само аплодисменти.

Късно на следващия ден в една къща на морския бряг на Джърси се разнесе мелодичен звън. Къщата беше голяма и прохладна, обзаведена с прости и чисти мебели от платно и камъшит. Прозорците бяха отворени и морският бриз бе издухал тънките бели завеси на всекидневната навътре. Къщата като че ли чакаше фотографите от списание „Архитекчъръл Дайджест“: беше прекалено чиста и подредена, като че ли никой не живееше вътре.

Мелодичният звук се разнесе отново. В стаята влезе една жена и постави на масата чашата с бяло вино, която държеше в ръка. Носеше семпла, свободно падаща лятна рокля в цвят екрю, която вероятно е била модерна някъде в края на двадесети век, когато са се носили подобен вид тънки като паяжина кенари. Иначе в жената нямаше нищо необикновено. Беше хубава, по-скоро напомняше класическата хубост на античните статуи, отколкото моделите, които се появяват по списанията в днешно време. Надолу по гърба ѝ се стичаше поток от гъста черна коса, завързана небрежно на опашка. Опашката се праметна през рамото ѝ, когато жената се наведе към компютъра в предната стая, за да види кой звъни.

— Виж ти — каза тя тихичко. След това се извърна и задейства виртуалното устройство чрез „черната кутия“, поставена в края на канапето от плетена ракета.

Всекидневната се изпълни със сребриста мъгла.

— Интериор 3 — подаде команда жената.

Мъглата се разнесе, разкривайки разделен на сепарета и кабинни служебен офис, чиято мебелировка бе издържана в сива гама. Навсякъде имаше компютри, тук-там се виждаха хора с включени виртуални устройства. През празното пространство протичаха потоци от данни. В гледката, която се виждаше през прозореца, внимателният наблюдател би разпознал пейзажа на Куонтико^[1] със синята лента на реката Потомак, която се вижда отвъд дърветата в далечината.

Сега жената бе облечена в много по-строг тоалет — тъмносини панталони и сако, обикновена бяла памучна риза и шалче в пастелни тонове. Към джобчето на сакото ѝ беше прикрепена холографна служебна карта.

— Мрежата — каза тя. — Халоран.

След миг пред очите ѝ се появи Алън Търстон, един от младите ѝ сътрудници.

— Алън — възкликна тя, като се опитваше да придаде изненадано изражение на лицето си. — Благодаря ти, че се обаждаш. Получих вчерашното ти съобщение, но няхах време да го прегледам подробно, току-що сядам на бюрото си. Как си? Отдавна не сме се чували.

— Бил съм и по-добре — отвърна Алън. Нещо в тона му я накара да застане нащрек, макар че не искаше да покаже явно своя интерес, не и пред хлапето.

— Защо? Какво се е случило?

— Скоро ме изписаха от болницата.

— Нищо сериозно, надявам се. — Тя погледна нагоре и протегна ръка да вземе една тънка папка, която ѝ бе подадена от някой „извън кадър“.

— Менингит.

— Господи, как се зарази? Сега как си?

— Вече съм добре, Рейчъл. Заразих се в Мрежата.

Естествено, тя се взря в него скептично.

— От някой, с когото си се срещнал в Мрежата, така ли?

— Да, но не по начина, по който си мислиш — отвърна Търстон. На лицето му, обикновено спокойно и ведро, сега беше изписан гняв. — Имам предвид, че някой ми предаде заразата именно по Мрежата — и то нарочно.

— Невъзможно — заяви тя. — Поне... би трябвало да е невъзможно.

— Е — каза Търстон, — явно някой е забравил да каже точно на този тип, че това е невъзможно. Защото той е изнамерил начин да го прави.

Мина почти цял час, докато Алън ѝ разкаже историята си, с множество странни отклонения, чиято цел очевидно беше да изяснят доста сложната и нездрава връзка на Алън с някой си Роди Лофисър. Рейчъл го остави да говори почти без да го прекъсва, най-вече защото наскоро бе чула да споменават Роди Лофисър. Името му се свързваше с грандиозното откриване на една виртуална зала за игри — всъщност твърде голяма, за да се използва термина „зала“ — и много хора бяха силно впечатлени от технологията, или по-скоро новаторския и изобретателен начин, по който съвременната технология беше използвана за конструирането на тази Къща на забавленията.

Рейчъл слушаше търпеливо и с известен интерес този разказ за черна несправедливост и отмъщение, като поклащаше глава там, където беше необходимо. Обикновено тя не би губила времето си за такова нещо — тези млади наивници до един бяха отчайващо егоцентрични, готови да дрънкат цял ден, докато търпението ти съвсем се изчерпа, ако ги оставиш. Но този случай беше различен. Тук ставаше въпрос за менингит.

— Бих искала да видя талоните от болницата — каза тя след малко. — Доколкото разбирам, изпратили са копия, които да се приложат към личния ти картон и документацията, която обикновено се представя на застрахователната компания.

— Да, разбира се, изпратиха ги на баща ми. Не че толкова го интересува — отговори Алън.

— Защо да не го интересува?

— Не вярва, че е било менингит. Убеден е, че взимам наркотици или нещо подобно.

Рейчъл разтвори широко очи. Знаеше, че отношенията на Алън с баща му далеч не са идеални, но това сведение беше определено интересно — вероятно по-късно би могло да се използва за нещо.

— Доколкото те познавам, мисля, че той малко прекалява — отбеляза тя. — Алън, бих искала да видя тези документи. Изпрати ми ги, ако ти е възможно.

— Няма проблем.

— Защото, ако наистина той е успял да те зарази чрез Мрежата...

— Тя поклати глава. — Това би било страшно опасно. И трябва да се прекрати незабавно. Боже мой, само като си помисля за последиците...

— Така е — каза Алън и очите му заблестяха. — На Роди сигурно няма да му се размине.

— Има шанс, ако ни сътрудничи, но...

Алън поклати глава. По лицето му личеше, че е доволен.

— Няма начин. Той в никакъв случай няма да се съгласи да ви съдейства. В момента е на върха на успеха. — Той леко понижи глас. Освен това няма никакви доказателства. В посланието, което ми изпрати, той не казва нищо конкретно, освен това беше кодирано в самоизтриващ се формат.

Рейчъл нетърпеливо разтърси глава.

— Хайде, Алън. Не се познаваме от вчера. Ти си умно момче, прекалено си умен, за да ме лъжеш и да измислиш всичко това, само за да натопиш някой. Особено като се има предвид, че залагаш на карта бъдещата си кариера.

Тя му пусна своята „усмивка № 2“, с една идея по-сърдечна от обикновено.

В отговор на лицето му също се появи усмивка, само че съвсем слаба.

— И така — продължи Рейчъл, — ако можем да докажем това, което ми разказа, Роди ще трябва да отговаря за своите простъпки. Естествено, ще ми е нужно време да проуча нещата. Изпрати ми документите, ако обичаш, и остави случая на мен.

— Имаш ги. Ще ти ги изпратя по пощата още тази сутрин.

— Ако наистина се окаже, че той наистина може да заразява хората по виртуален път и ти си човекът, който го е хванал, ще ти бъдем много задължени.

— Просто не искам и друг да пострада... това е всичко.

— Разбира се, Алън. Постъпи правилно, като се обърна към мен. Остави на мен. Ще ти се обадя, когато имам нещо конкретно. Благодаря ти.

— Добре. И аз ти благодаря, Рейчъл.

Алън изчезна.

Тя се изправи, въздъхна и даде на компютъра команда за затваряне на активната сесия.

Виртуалният офис изчезна и на негово място отново се появи къщата на брега на морето. Жената беше пак в лятната си рокля, а чашата с вино стоеше на ниската масичка до канапето.

Рейчъл Халоран — това, разбира се, не беше истинското ѝ име — се настани в големия удобен стол до масичката, взе чашата си в ръка и потъна в размисъл.

„Просто не искам и друг да пострада“. Тя се изсмя на глас.

„Глупости. Лъжата му е съвсем прозрачна. Той мрази това момче и в червата и умира да го тикне зад решетките“.

Тя повдигна вежди и отпи от чашата си. „Не че го обвинявам. Ако някой ми беше направил такъв номер, сигурно щях да му усуча червата около някое дърво“.

Ако номерът беше истински. И ако...

Рейчъл се замисли как ще бъде най-добре да действа оттук нататък. Не ѝ се искаше да загуби Алън като помощник, но ако се наложи, ще трябва да го жертва. Работодателите ѝ щяха много да се ядосат, ако някой разкрие с какво се занимават оперативните им работници, особено като се има предвид колко много време и нерви им бе струвало създаването на организацията и особено изработката на служебни карти на Мрежата и адресите за електронна поща, в които бяха вложени купища пари и технически умения и без които структурата им изобщо не би могла да заработи. Ако до истинската Мрежа, която и без това им създаваше достатъчно трудности с бдителността си, стигне и най-малкият намек за дейността им, цялата им организация за разузнаване и експлоатация щеше да се разпадне, което за агента най-близо до източника на изтеклата информация означаваше почти сигурна смърт.

Но, от друга страна, оперативният работник, осигурил за организацията такова мощно оръжие, би спечелил много. Ако може да се използва многократно и действа безотказно...

Предаване на виртуална зараза.

За тайните разузнавателни организации по целия свят, както и за явните, виртуалното или „дистанционно“ заразяване с болестотворни организми — възможността да заразиш някого от разстояние, без да оставиш никаква следа — бе като Светия граал. Като начало това би

могло да бъде, която и да е болест. Дори предаването на обикновена настинка по Мрежата би било сензация и авторът на това изобретение би спечелил милиони — и то само от хората, които продават лекарства против простуда. Докато преносителят на заразата бъде открит и спрян, фармацевтичните компании вече ще са си възвърнали инвестициите стократно.

Все пак мечтата на всяка нелегална организация са сериозните болести. Терористите биха платили колкото им поискат, за да могат да заразяват със смъртоносни болести враговете си от разстояние, особено тайно: виртуалният еквивалент на пластичните бомби, изпращани с писмо по пощата. Воюващите страни с готовност щяха да се възползват от шанса да избият противниците си без бой, като запазят скъпоструващите си оръжия непокътнати. Имаше стотици, хиляди възможности в това отношение.

Проблемът беше как да се прекоси бариерата, разделяща ума от тялото. Нямаше начин да бъде преодоляна. Виртуалният свят се намираше зад стена, през която не можеше да проникне и никой нямаше дори и идея как това би могло да стане. Имаше нужда само от един лек намек — само една малка дупчица в стената — и тогава човешкият ум и човешкото тяло вече нямаше да бъдат в безопасност и нямаше да се различават от явленията във виртуалната действителност.

Трябва да се признае, че дори сред най-опортюнистично настроените шпионски групи имаше хора, които се противопоставяха на всякакви изследвания и разработки в тази област. Техният аргумент беше, че ако се разруши бариерата между материалната реалност, поне що се отнася до човешкото тяло, и нематериалните реалности, като например Мрежата, това вероятно ще унищожи самата цивилизация — ще настъпи поголовното „сливане“, при което никой няма да бъде в състояние да различи истинските материални реалности, разигравани чрез дипломацията и битките по цялата планета, от конструирани изкуствено реалности, които поради самия факт, че са конструирани, имат далеч по-малка стойност. Заличете разликата между реалния и виртуалния живот — изтъкваха в аргументите си тези хора — и скоро те ще бъдат с изравнена стойност — положение, което много скоро ще се окаже неудържимо за крале, президенти и суперсили. Някои твърдят, че премахването на бариерата ще доведе до последната война на земята, в която чисто материалните сили ще се опитат да наложат

превъзходството си над виртуалните. Но в тази война няма да има победители, а може би няма да има и оцелели.

За Рейчъл тези тревоги бяха непонятни. Тя смяташе, че човечеството ще намери начин да оцелее, независимо от всичко... или поне някои негови представители биха могли да оцелеят... победителите, с други думи. Тя беше на свободна практика, работеше за няколко организации и те всички искаха да бъдат сред победителите във всички конфликти и във всяка област. Такава област бяха оръжията. А виртуалното предаване на зараза беше нещо повече от оръжие.

Само ако можеше да се потвърди съществуването на такава възможност... и да се сложи ръка на технологията. Щом се изпробва и заработи, Рейчъл би могла да премести дома си на Каймановите острови и да се оттегли. Но първо ще трябва доста да поработи. Ще трябва отново да се превъплъти в служителка на Мрежата — идеално прикритие за работата, която вършеше — да поразузнае тук-там и след това да се срещне с Роди, този дегенерирал млад гений, и здравата да го изплаши.

„Виртуална синя пъпка, помисли си тя. Виртуална холера. Виртуален бяс“.

Каква идея...

Рейчъл поседя в удобния си стол още няколко минути, после се изправи и отиде в стаята отзад, за да направи едно малко проучване и да се обади на някои места.

[1] В Куонтико се намира Висшата полицейска академия на САЩ. — Бел.прев. ↑

Два дни по-късно Роди Лофисър вървеше по една улица в Бетезда, Мериленд. Отиваше на още една от бизнессрещите, които запълваха дните му след отварянето на Къщата на забавленията. Срещата му бе в богатите жилищни комплекси, където, по общо мнение, много от дискретните правителствени агенции имаха офиси — област, която се състоеше от разкошни в архитектурно отношение сгради, целите в стъкло и светлини.

Въпросната сграда бе място за различни бизнесдейности, притежание не само на една компания или поне така изглеждаше. Бе разположена в края на пътя, с инфрачервени камери на входа и добре поддържани градини от двете страни. Роди небрежно погледна градините. „Японски пари, помисли си той. Или може би от Сингапур...“ Всички те бяха опасни за нарасналата дейност на виртуалните технологии, които непрекъснато увеличаваха членовете си и намаляваха пространството, в което работеха. Роди бе чувал истории, че сега имало места в Япония, където ако не спечелиш достатъчно пари, за да си позволиш нещо по-добро, „къщата“ ти е голяма колкото два ковчега и всичко в нея е виртуално, освен изхвърлянето на боклука... но се работело и по този въпрос. „Това не е мой проблем, отново си помисли той. Но нека разбере какво търсят...“

Компанията, с чийто изпълнителен орган щеше да се срещне, се наричаше „Шест сфери на производство“: очевидно още една група за създаване на забавления, която изземваше различни видове виртуални забавления от главния доставчик. Дамата бе непринудена, с хубава усмивка и начинът, по който бе облечена, когато си разменяха виртуална поща, показваше, че има много пари зад гърба си — всичко по нея бе последна дума на модата — като се започне от сакото и полата и се свърши с инкрустираната с емайл гривна. Роди бе станал познавач на бизнеспартньорите си според начина, по който се обличаха, и това го забавляваше. Преди той мразеше да гледа хубавите дрехи на хората, тъй като те му напомняха колко малко такива има

самият той, как трябваше да икономисва и да спестява от малкото пари, които му даваше майка му, за да си купи нещо ново и да се облича с него всеки ден. Това бе една от причините да не се появява много, освен виртуално. Но сега всичко се бе променило...

Влезе в сградата и каза на администратора името си и името на дамата, с която имаше среща.

— Деветият етаж — осведоми го администраторът.

Роди влезе в асансьора и потегли нагоре. Бе спокоен, само веднъж оправи яката си, като се огледа на вратите, които блестяха като огледало.

Отвори му и той влезе в една стая, покрита с плюшен килим и тъмна ламперия. От близката врата излезе жената, с който трябваше да се срещне.

— Господин Лофисър — каза тя, като се здрависа сърдечно с него, — радвам се, че намерихте време да се занимаете с нас днес.

— Госпожице Халоран — отвърна Роди, — това е удоволствие за мен.

— Оттук, моля.

Влязоха в офиса ѝ и тя затвори вратата.

— Желаете ли нещо за пиене, преди да започнем? — попита тя.

— Бих предпочел чай.

— Майкъл — извика тя, — чай за господин Лофисър, моля. Как го пиете?

— С две лъжички захар.

— Чудесно. За мен — както обикновено, Майкъл. Заповядайте, седнете, мистър Лофисър, настанете се удобно.

— Моля ви — каза той, като сядаше в хубавия кожен стол срещу нея. — Наричайте ме Роди.

— Благодаря, Роди. А ти можеш да ме наричаш Рейчъл. Радвам се, че успя да дойдеш, защото моята компания много се интересува от някои от технологиите, които използвате във вашата Къща на забавленията. Интересува ни възможността за получаване на лиценз за някои от по-достъпните опции.

Интервюто по нищо не се различаваше от всички останали и отначало Роди слушаше с половин ухо. Беше зает с преценката на офиса (скъп, над вратата имаше нефрит, голям колкото главата му) и с преценката на собственичката на офиса (елегантна и сдържана; би се

боял от нея, ако не притежаваше това, което тя желаше) и на нейния обслужващ персонал (сдържано, но скъпо облечен млад мъж, който се появи с чая, постави го почтително пред Роди и отново изчезна).

Когато започнаха да обсъждат техническите подробности, още повече го впечатли това, че Рейчъл бе много добре запозната с нещата, които правят — или по-точно с технологиите, на които те се базират. Приятно му бе, че тя явно цени изключителния му ум. Други хора щяха да седят с безизразно лице и нямаше да покажат какво мислят за работата ти, освен че те мразят до смърт, защото ти първи си се досетил за нещо. Щяха да искат част от него и да ти дадат възможно най-малкото за това изключително право.

Ето защо Роди винаги се отнасяше към такива срещи с голяма предпазливост, въпреки че му бяха приятни. Но тази бе много повече от приятна. Ако се съдеше по дамата, във фирмата работеха интелигентни и сърдечни хора. Започна да си мисли, че ще промени обичайния си отговор, който винаги бе „не“. Или поне щеше да ги накара да подобрят първоначалните си предложения. Тогава ще бъде готов да каже „да“. Рейчъл подхвърляше такива невероятни идеи за използване на неговата технология, че всичко му заприлича повече на забавление, отколкото на бизнес.

Тя искаше да знае истинската сума, с която е започнал първоначално.

— Никакви тайни засега — засмя се тя. — Само основните неща.

На Роди му беше приятно да чуе, че никой не иска той да разкрие тайните си. Развълнува се и й каза много повече, отколкото възнамеряваше, за базовите си програмни структури. Разбира се, казаното не бе достатъчно, за да могат да се използват. На няколко пъти Рейчъл се изправяше и обикаляше стаята, като размахваше ръце и се смееше, явно доволна от това, което Роди бе успял да направи. Толкова много неща в такова малко пространство...

Роди бе впечатлен, че някой разбира удоволствието, което той изпитваше от симулирането, при това с максимално оползотворяване на средствата, защото имаш малко пари, а всичко направено трябва да е значимо. Не бе като продуктите на някои от фирмите, които познаваше и които също правеха симулации. Не бе и като случаите с различни хора, които трябваше да напуснат групата, в която участваха,

защото тя се интересуваше от пари и пространство, а не от качеството на симулацията и нейния ефект.

— О, разкажи ми за това — каза Рейчъл и леко завъртя очи.

След това му разказа за една от компаниите, в която бе работила преди. Роди ѝ върна жеста, като ѝ обясни за Групата на седемте, които претендираха, че правеха качествени симулации, но в действителност се занимаваха с игри и лични съобщения, които обичаха неоправдани похвали и се дразнеха, когато не ги получаваха. Дори изиграха номер на един от тях при демонстрацията на неговото творение.

— Не го направиха, за да се изфукат, нали? — попита Рейчъл изненадана. — Май са казали, че повече не искат да имат нищо общо с теб.

— Зная, но се промъкнаха в Къщата ми на забавленията — отвърна Роди. — Не съм очаквал да направят това. Всъщност очаквах го само от един, от този, който претендираше, че ми е приятел и довереник, а в действителност е искал да открадне каквото може — е, когато той се разобличи...

Роди спря и се замисли дали да продължи. Очите на Рейчъл блестяха от удоволствие и тя вдигна вежди в очакване да чуе какво е станало по-нататък.

— Е, изненадах го. Оставих му малък подарък в кода на стаята за игри... и го предизвиках. — Усмихна се доволно. — Следващия път ще трябва да дойде с официална покана.

— Но, Роди, това е нападение — каза Рейчъл развеселена. — Не че не е имало причина.

— О, да! — отвърна Роди. — След всичко, което ми бе сторил...

— Но провокацията не е смекчаващ фактор — отвърна Рейчъл. Нямаше ли едва забележима разлика в усмивката ѝ сега? Алън Търстон бе в болница, болен от менингит. Преднамереното заразяване на някого със смъртоносна болест се смяташе за нападение според щатските и федералните закони.

Роди поиска да каже нещо, но изрече само:

— Но...

Рейчъл бръкна в сакото си и извади подобна на табакера малка кутийка. Натисна бутончето, за да я отвори, и я подаде през бюрото на Роди. Той я погледна и пот изби по цялото му тяло.

Мрежата!

— Мисля, че имаме проблем — нежно промълви Рейчъл.

Роди установи самоличността. И преди бе чувал за фалшивите карти за самоличност, но никога не ги бе виждал и не предполагаше, че ще ги види. Холограмата, чипът за виртуалност — всичко бе там.

— Продължавай! Имаш право да го провериш — каза Рейчъл.

Роди колебливо протегна ръка и докосна виртуалния чип. Всичко пред него се замъгли, появи се логото на Мрежата, а най-отпред бе лицето на Рейчъл. Под изображението имаше различни надписи и на един от тях много ясно и четливо бе изписано Дж. Гридли.

Роди запази самообладание, премести се малко на стола и погледна през рамо.

— Лош късмет — съчувствено промълви Рейчъл.

— Ти ме изигра!

— Така ли? Нека сме честни поне за това. Ти нямаше търпение да ми разкажеш, изгаряше от нетърпение да разкажеш на някого. Всъщност щеше да го обясниш на Алън, но се въздържа от страх да не те уличат. Умно... но не достатъчно — поклати глава тя.

Роди трепереше целият, въпреки че се опитваше да се овладее.

— Какво? — Но трябваше да спре, защото устата му бе пресъхнала. — Какво възнамеряваш да правиш?

Рейчъл се бе облегла в стола си и го изучаваше. След дълга пауза каза:

— Това зависи от теб.

Роди щеше да извика „какво имаш предвид? Искаш да кажеш, че съм извършил престъпление и ще ме арестуват?“ Но отделни клетки от мозъка му се задействаха и не проговори.

Тя го погледна.

— Да — промълви тя и помълча известно време. — Прахосване. Прахосването е тъжно нещо. Опитваме се да го избегнем, когато можем. Не би ми било приятно да се обадя — да кажем, на майка ти — и да ѝ кажа как талантът ти е бил прахосан само заради една погрешна стъпка.

О, Господи, майка му! Самата мисъл го накара да се почувства като птичка, съзряла току-що гърмяща змия.

— Да поговорим малко за това, което си направил.

— Трудно е да се обясни — ужасен отвърна Роди.

— Наистина е трудно, когато не си сигурен за положението си. Нека си го изясним, преди да продължим. На невинна забава ти виртуално нападна сътрудник на Мрежата. Нямах никакво оправдание — че е било самозащита, умопомрачение или каквото и да е друго. Ако попитаме твоите доставчици на услуги, само ще привлечем вниманието им към работното ти пространство. А ние ще го разглобим, частица по частица, докато открием какво си направил и как си го направил. Може да ни отнеме месеци, дори години. През това време ти, разбира се, ще бъдеш във федерален поправителен дом. Заради углавно престъпление, застрашаващо обществото и извършено умишлено, както и по други обвинения. Достатъчно си голям и в твоя щат ще те третират като възрастен. Мисля, разбираш, че положението ти е... доста неприятно.

Роди седеше и трепереше.

— Загуба — каза Рейчъл със скръстени ръце. — Загуба на време. И това не ми харесва. Нека ти кажа само две думи: паралелно развитие.

Роди примигна.

— Това е едно от странните неща, които не разбираме напълно. Подтеория на теорията на хаоса, привлякла вниманието на учените преди около сто години. Някакви маймуни на изолиран остров в Тихия океан, след като изровили диви грудки, установили, че това е вид сладък картоф, който става много по-вкусен, ако се измие в морето. Не било интересно... докато учените, наблюдаващи човекоподобни маймуни около Тихия океан, не се събрали, за да сравнят бележките. Те открили, че само след няколко месеца всички маймуни вече измивали сладките си картофи. Как ли са разбрали, че трябва да постъпват така? Едва ли чрез виртуална поща.

Рейчъл се бе облегнала и бавно въртеше бялата гривна около китката си.

— Много е вероятно нещо необикновено и ново, случило се изведнъж на някакво място, след това да се случи изведнъж и на други места. Случайностите винаги са добри. Така че... ако ти си открил техника, с която хората могат да бъдат заразени по Мрежата, случайностите са големи. Някой друг би работил върху това седмици... може би месеци.

Рейчъл се облегна на бюрото, погледна Роди право в очите и продължи:

— Искам да имам преднина в състезанието. Разбираш ли ме? Искам да съм едни гърди пред лошите хора. Достатъчна работа свърши за заразяването на някого с инфекция. Толкова малка, подобна на настинка, която в началото е неприятна, но лесно се лекува. Тези, които изкарват прехраната си с убийства, няма да се задоволят с това. Болестта, с която те ще заразяват хората по виртуалната поща, ще е смъртоносна. Те могат да накарат хората да молят за помощ... или пък да унищожат човечеството.

Роди спря да трепери... може би защото бе шокиран. Определено не искаше това. Той обичаше човечеството.

— Имаш големи неприятности — каза Рейчъл. — Предлагам ти начин да се освободиш от тях... и може би да излезеш герой от всичко това. Помогни ни да разработим твоята идея. Вкарай ни в кода си и ни покажи как направи този номер. Покажи ни как да се предпазим от това. И нещо повече — усъвършенствай го, направи го по-лош. Това е оръжие, нали! Разработи го докрай. Когато други маймуни изпробват тази технология върху добрите хора за пръв път, виртуално или на живо, искам и отговор на това да им дам такъв смъртоносен вариант, че те никога да не посмеят да я използват отново. Да я захвърлят — като горещ картоф — и никога повече да не постъпват така.

Роди преглътна и попита:

— А после? Какво ще стане с мене след това?

Рейчъл се облегна назад, като сви рамене:

— Ако свършиш работата както трябва, ще се приеме за смекчаващо вината обстоятелство. А след това... е, ние няма да забравим интересите си. — Усмивката на лицето ѝ бе доста хладна. — Всяка компания използва „превъзпитани грешници“. Когато пораснат, хакерите започват да защитават системите, които са се опитвали да разрушат. Те знаят всички тайни. Проучват системите и се опитват да закърпят дупките преди още да са се появили, научават се да предотвратяват неизправности, които биха осакатили цели индустрии. Добра работа е. Струва си да се направи.

Отново го погледна със съчувствие.

— Ти направи грешка. Ядоса се и не обмисли постъпката си. И резултатът е налице. За щастие... за голямо твое щастие... можеш да я

поправиш.

Тя замълча и продължи да го гледа, без да проговори.

Роди се бе втренчил в документа за Мрежата, който стоеше на бюрото между тях. Гледа го така дълго време... и си помисли за майка си.

— Добре — каза той най-после. — Какво искаш да знаеш първо?

Роди чакаше в тъмнината. Трепереше без явна причина.

Е, все пак имаше причина...

Мрежата. Дългата ръка на закона, която го бе хванала за гърлото и го стискаше. Мислеше си, че ще бъде хитър и хладнокръвен, ако някой се противопоставеше на това, което прави. Сега знаеше истината и тя бе доста горчива. Много горчива, защото нямаше начин да избяга от нея и нямаше никаква представа къде би могъл да се скрие.

Нещо повече... дори по-лошо... бяха престанали да го търсят по телефона.

Отначало майка му се радваше, но това не продължи дълго. След ден-два тя бе убедена, че Роди е обидил някого или пък е оплескал нещо. В това отношение бе доста близко до истината. През следващите няколко дни синът ѝ бе пак същото кротко същество отпреди. Той се чудеше кой е казал да не му се обаждат повече.

Можеше да отгатне.

Майка му не свикваше лесно с „промените в живота им“. Когато той не бе във виртуалното пространство, тя непрекъснато му се оплакваше. Оплакваше се от клюките на хората, оплакваше се, че вече не клюкарстват. Дразнеше се, че всеки обръща внимание на сина ѝ, дразнеше се, че сега бяха спрели. Роди не спореше с нея. Просто я оставяше да си говори. Трябваше да мисли за много по-важни неща. Прекарваше по-голяма част от времето си в Мрежата. Спасяваше си живота.

Много от техниките, които сега създаваше с главоломна скорост, се базираха на предположения, за които си бе водил бележки през последните няколко месеца. Сега трябваше да ги приложи и успяваше. В някои случаи толкова бързо, че дори се плашеше. Успя с химическия невромедиатор. Разбра, че отчаянието е голям стимул за постигането

на нещо, което си мислил за невъзможно. Че е толкова полезно, колкото и ядът, макар и не толкова приятно.

Сега стоеше в тъмното и гледаше голямата редица от кубове в програмата „Калдера“. Те блещукаха в права линия, логична и непрекъснатата. Трябваше да изглежда непрекъснатата. Всичко му се струваше отчайващо недействително и временно. Не бе свикнал програмите да му изглеждат по този начин, не му харесваше. Обикновено се нуждаеше от няколко дни, за да свикне с направените изменения в тях, да се уталожат в съзнанието му, за да ги сметне за надеждни. А сега бе направил стотици промени за няколко часа и му се струваше, че програмата може да се разпадне без предупреждение.

По-добре това да не се случи. Нямахше желание да свърши в затвора...

В тъмнината се чу шум — стъпки. Обърна се. Не бе имал никакъв избор, бе принуден да даде на Рейчъл паролите си. Сега тя вървеше през огромното пространство, в което Роди пазеше програмите си. Оглеждаше се наоколо. След това погледна структурата „Калдера“. Приличаше на сдържан и заинтересуван турист. Той предпочиташе да се срещнат в Пещерата на планинския цар, където изплашени слуги щяха да пълзят така, както той пълзеше изплашен около майка си. Но не знаеше дали Рейчъл ще одобри шегата.

Навярно не. Тя се приближи към него с безизразно лице и Роди разбра, че би било глупаво да се шегува с нея.

— Добро утро. Роди. Това ли е?

— Да.

— Впечатляващо! Напълно завършена структура. Колко време ти отне да я направиш?

— Няколко месеца.

Разбира се, бе му отнела много повече време, но никога не би признал това пред тази жена.

Тя кимна и лицето ѝ все още бе като маска.

— Но не и новите части.

— Бях зает, откакто разговаряхме последния път.

— Разбира се, че си бил. Сега кажи ми какво точно вършат новите части в тази структура?

Гласът и издаваше нетърпение.

— Построява се огледален образ на тялото ти на молекулярно ниво. Огледалният образ отива във виртуалното пространство в синхрон с оригинала. Затова тука се използва толкова много памет. — Той посочи съответните части на програмата, които блестяха като злато — линии и вплетени в тях ленти и въжета от светлина. — Или по-точно някои части от тялото ти. Дори и аз не мога да намеря достатъчно памет тука, за да вкарам цялата информация, която се съдържа в едно тяло. Има огледален образ предимно на нервната система и на мозъка. Енергията е разположена в атомите и молекулите на мозъка, а нервната система осъществява промените и огледалният образ се променя с тях.

— Значи — каза Рейчъл, — физическото ти тяло реагира на това огледало.

— Объркващо е. Не може да се разбере коя система е истинска, защото има комуникации между истинското и виртуалното тяло и няма време да направиш разлика между тях. Времето е само няколко микросекунди. Затова системата, която е толкова бавна като биоелектричеството, не се забелязва. Двете системи стават идентични една с друга. Когато промениш виртуалната...

— Истинската също се променя — тихо промълви Рейчъл.

— Точно така. Когато това стане, ти приемаш всякакви инструкции. Имаш мозък и хипофизна и епифизна жлеза и т.н. Всички източници казват на черния дроб и на лимфната система да започнат да произвеждат протеини от суровините, които се намират в тялото — основните аминокиселини, които човек получава с храната си. Когато тези протеини са налице, ти казваш на далака и черния дроб и т.н. да запази или да промени химическия състав по определен начин.

— Логически бомби. И биологически, разбира се.

— В по-голяма или в по-малка степен. Има много видове информация, която можеш да програмираш в тялото си. Особено при трайните структури като мастните клетки, ако „елементите ти на кодиране“ са достатъчно малки. Например можеш да заповядаш на тялото си да реагира на определени организми, които са маркирани. Иmunната система просто пренебрегва тези организми. Никаква изкуствена симулация на имунната система не би различила „маркираната“ инфекция. Просто няма да я „види“, а ти можеш да кажеш кога да не я види. Тялото си има собствени часовници, няколко

на брой, които могат да бъдат нагласени да определят времетраенето. Можеш да направиш така, че някой да се разболее след седмица или година, или десет години, когато даденият микроб се появи и си свърши работата. Човекът може да носи този микроб в себе си през цялото това време и нищо да не му се случи, докато ти не наредиш.

Роди не можа да сдържи усмивката си. Програмирането на нещо такова бе ужасно трудно, но той успя и се гордееше. По-късно можеше да го използва за по-приятни неща в Къщата на забавленията. Само всичко това да отmine.

— Дотук всичко ми е ясно. Искаш да ми кажеш, че имаш нужда от неvirtуалната част от този „синдром“, за да го накараш да действа по-добре. Някакъв вид инфекциозен агент.

— Бактериите са най-лесни. Днес те не са така интересни като вирусите. А в някои отношения са по-устойчиви от тях. Можеш да ги предадеш на обекта чрез храна, чрез водата или по въздуха, както ти харесва. Ако го направиш както трябва, бактерията не може да навреди на друг, освен на човека, за който е предназначена. Тя навлиза в тялото и химическите инструкции, които са заложи в тялото, я „разпознават“ и действат по начина, по който си им наредил. Тялото не може да реагира и се заразява с лоша инфекция, за която няма имуностимулатори. Навярно искаш да използваш нещо, което е устойчиво на антибиотиците?

— Или пък нещо, на което никакъв антибиотик не може да въздейства — замислено каза Рейчъл.

— Туберкулоза или бактерията неопасъорела? Да, на лошите това няма да им хареса много.

— Правилно! Няма да им хареса...

— Човекът се разболява, отива в болница, а лекарите са неспособни да му помогнат — продължи Роди. — Те дори няма да си помислят, че има нарушение на имунната система. Обзалагам се, защото имунната система ще работи... дори и с тази бактерия. Докато някой разбере какво става... ако някога успее...

— Заразеният човек вече ще е мъртъв — заключи Рейчъл.

Роди кимна с глава.

Рейчъл мълча дълго време. Най-после каза:

— Добре. Кога можем да започнем с тестовете?

— М-м, програмата все още не е напълно готова. Нужно е време, за да се завърши...

— Разочароваш ме, Роди — каза Рейчъл с глас, който го обезпокои. — Очаквах да си свършил. Вместо това ми показваш план... проект. Как да представя това на Гридли и да го убедя да не те даде на съда следобед?

Роди пребледня.

— Не-е, исках да кажа... Наред е, ако искаш да го задействаш, да го изпробваш върху някого... Но след всичките тези промени то може да не... — спря и загледа Рейчъл в очите, за да разбере какво мисли. — Е-е, да, смятам, че ще проработи. Но е нужна другата половина на синдрома. Бактерията. Единствената, която съм направил, е тази, която подейства на Алън...

Гласът му постепенно заглъхна.

— Какво е станало? — попита остро Рейчъл.

Роди се усмихна едва забележимо.

— М-м, имаше още няколко инфекции, които работеха в прототипа. Никакви микроорганизми не бяха включени в тях — само болест, получена от огледалния образ: химически дисбаланс, който имитира инфекция. Това бе случаят с Алън. Токсини без микробите.

Рейчъл стоя неподвижна известно време.

— Искаш да кажеш, че си направил тялото на Алън да синтезира токсини като тези, които се образуват от бактериите... но без в действителност да има бактерии?

— Е-е, не е чак толкова ефективно. Поставят те на хемодиализа и ги филтрират. Обикновено това не може да те убие, освен ако програмистът не постави необикновено висока доза токсин.

— Много интересно! Добре. Направи го и по двата начина. Дай ми нужните данни, за да произведа необходимия микроорганизъм. Няма да отнеме много време. Мрежата има добра генетика и биохора. Ще го изпробваме и ако всичко заработи по начина, по който казваш, ти ще бъдеш свободен. Бързо ще убедя Гридли и хората на закона. — Рейчъл отново погледна структурата. — Междувременно, направи ми демонстрация на токсините възможно най-бързо. Нужно ли ти е време, за да предоставиш обекта си, да получиш „огледалната“ част от програмата и да вкараш маркираните химикали?

Малко по-късно Рейчъл Халоран отново стоеше в къщата си на брега. Дъждът едва доловимо удряше по мрежите на затворените прозорци. Рейчъл седеше пред компютъра във всекидневната и подреждаше тръбичките с радиоактивно вещество в редица. След като навлезе във виртуалния свят, тя видя друга стая с голямо лакирано дървено бюро в единия край. На него имаше лампа със зелено стъкло, която осветяваше листовите с данни. Слаб млад мъж се взираше в тях. Лицето му не се виждаше добре в сянката. През прозореца зад него в далечината блестяха светлините на града.

— Майкъл, това е нещо повече от очакванията ни — каза Рейчъл. — Това може да се използва за всичко. Политическо убийство. Безследно унищожаване на голяма група хора...

— Зная няколко организации, които биха се възползвали от това — тихо отвърна Майкъл. — Откриваш необходимия ген в населението, което ти трябва, говориш на гена в микроба... и бум!

Рейчъл кимна.

— Куршум, който може да преминава през стените. Оръжие, за което всеки е мечтал. Майк, много хора ще забогатеят от това.

— Точно така — от гласа му Рейчъл разбра, че е измислил начин да намали броя на хората, които биха забогатели. — Сигурна ли си, че твоят източник няма да ни изненада с нещо?

— Трудно е да се каже. Работил е върху основния проект няколко месеца. След това е започнал работа по друг проект. Но никой от тях не е много стабилен.

— О-о, така ли?

Рейчъл се сети за една тъжна човешка съдба.

— Бащата умира при катастрофа. Майката е истеризирала стара вещица. Детето е простодушно, но схваща бързо и е много съобразително. Но и лесно се ядосва... особено когато му се струва, че за всичко е виновно то. Какво е положението на нашия човек сред доставчиците на услуги?

— „Отговарящ доставчик“ с живо екраниране. Майка му все още води нормални телефонни разговори, макар и не много... Явно няма много приятели. Ние ще убием доставчика, след като момчето ни даде програмата си.

— Чудесно! Но този, който го контролира, трябва да има интересни идеи за бъдещето му.

Усмивка се появи на мрачното лице.

— Рейчъл, ти обикновено не изпадаш в такава сантименталност. Ако този младеж притежава това, което ти си мислиш, че притежава... той става ненужен веднага щом заработи технологията. Първото нещо, което трябва да направим, е да заличим следите си.

— М-м, прав си, разбира се. — Тя въздъхна. Би било полезно лично да контролира Роди. Малкото контакти, които бяха имали досега, ѝ подсказваха, че можеше добре да го ръководи. Но залогът би бил необикновено висок, както и отплатата.

— И така. Кога можем да задействаме прототипа? — попита Майкъл.

— Веднага щом нашият талант открие подходящата бактерия. Роди предлага една от чревните.

— Колибактериите са доста добри — замислено продължи Майкъл. — Появяват се толкова много хипертоксични варианти, че човек просто не обръща внимание на това. Разбира се, никой няма да предположи, че всичко е направено нарочно. И ако това, което ми казваш, е вярно, няма да е необходимо да използваме даден организъм повече от един път. — Продължи да мисли. — Имаш ли проба от ДНК-то на Роди?

Рейчъл се усмихна.

— Моят асистент взе проба от чашата му онзи следобед. Разбира се, бяха паднали и няколко косъма на стола... с много и разнообразни кожни клетки.

— Сигурна си, че можеш да се довериш на това момче, нали?

— Не са ли повечето от тях на неговата възраст? Още по-добре. Някои могат да се опитат да влязат в истинската Мрежа, за да проверят дали сме истински нейни членове. Затова трябва да измислим някакви пречки или смущения. За щастие, все още не са се опитали. Собственото им его може да приеме идеята, че истинската Мрежа не се интересува от тях.

— Може би си права. Ако аз бях открил тази технология, с его или без, нямаше да се срещам с никакви хора.

— Предполагам, че младият Роди не е мислил за това.

— Много добре! След като е бил достатъчно любезен да ти опише механизма, не е нужно да се притесняваме. Ще накарам хората ни да се занимаят с инфекциозния агент и да ти предоставят пробата.

Ако правилно разбирам начина, по който това нещо действа, ще е нужно да направят някакви машинации и след това да вкарат променените бактерии в няколко поколения, за да са сигурни, че те са „породисти“.

Ако използват колибактерии, ще са нужни около двадесет минути за едно поколение, това означава около тридесет и шест часа от началото до края на опита.

— Чудесно! Нека младият ни гений да ти демонстрира работата си, а после го покани на обяд.

— Ще го заведе в някое приятно заведение — каза Рейчъл.

— Можеш. Разноските са за сметка на компанията... Той няма да има повече такива хубави обеда след това.

8

Няколко дни след разговора си с Джеймс Уинтърс Мадж бе във „вилата“ си и я чистеше. Разбира се, нужно бе само да си помисли, за да изглежда подредена. Но етажерките, лавиците с книги и хранилищата бяха разхвърляни и приличаха на шкафа за играчки на Мъфин. От доста време бе заета с реалния си живот, затова виртуалният ѝ бе малко разхвърлян. Последните няколко седмици прекара в проверки на заразената от Родина програма. Надяваше се да открие някои доказателства в съобщенията му до нея, които биха го уличили за нападението върху Алън по конкретен и безспорен начин. Но не намери такива. Нито можа да задейства симулацията отново. Накрая реши, че е време да се заеме с по-безопасен проект. Затова сега чистеше, подреждаше, хвърляше ненужните неща и, общо взето, се организираше.

Плъзгащите се врати бяха отворени. Гледката от скалите, върху които бе построена вилата, се откриваше пред нея и стигаше до обагрения в червено хоризонт на запад. Синя вода, три нюанса на синьото при залеза, сиви скали и откъд пристанището, омекотени от сенките на здрача, белите варосани кубове със заоблени покриви на местното рибарско село. Това се виждаше през вратите. Ниско в небето стоеше лунният сърп, а Венера беше над него, луна и трептящи звезди на небето.

Мадж беше стигнала до четвъртия шкаф на западната стена и бързо хвърляше иконки на „боклука“ зад себе си. „Не мога да повярвам, че съм трупала този боклук толкова дълго“, помисли си тя, когато попадна на разни купони за виртуална поща с изтекъл срок. Имаше и множество „списания“, от които тя без съмнение е искала да „открадне“ нещо — не че сега можеше да си спомни точно какво. Захвърли ги зад гърба си и изсипа кошчето за боклук. Иконките се подпалиха и започнаха да горят.

На вратата се почука. Тя се извърна. Ръцете ѝ бяха пълни с различни по форма и размери иконки.

— Влез...

Марк Гридли влезе и се огледа любопитно наоколо. Напоследък прекарваха доста време заедно, работейки, макар и безуспешно, по задачата, която Джеймс Уингърс им бе възложил. Мадж винаги се изненадваше колко дребен е Марк — слабо, ниско и жилаво тринадесетгодишно момче. Праотците му бяха тайландци. Това си личеше по тъмната му коса и дълбоките кафяви очи.

— Здравсти — каза той и мина покрай Мадж, загледал се през отворените врати.

— Какво е това?

— Хаос.

— Почистваш къщата? Заради мен? Не трябваше да се безпокоиш.

Мадж се захили.

— Иконките вече не са нужни тука. Това е всичко.

— Проблемът ми е познат. — Той се приближи и погледна през рамото на Мадж в чекмеджето, което тя бе отворила. То вече не беше толкова пълно. — Хей, в сравнение с моето работно пространство тук цари пълен ред.

Тя се учуди.

— Достатъчно работа свърших за днес. Не мога да понасям толкова много структури едновременно. — Затвори с хълбок чекмеджето и изхвърли последните няколко иконки в кошчето за боклук.

— Добре — каза Марк. — Татко изпраца много поздравии на баща ти.

Мадж примигна.

— Те познават ли се? Не знаех — това бе новина, и то доста странна. Баща ѝ отказваше да има връзки с каквато и да било друга организация, освен с университета и правителствените и квазиправителствените организации обикновено го караха да сбръчква лице и да става странно неразговорлив.

Марк сви рамене.

— Навярно от някой коктейл. Проблемът не е мой. Но като заговорихме за проблеми — той бръкна в джоба си и извади синята стъклена карта от Къщата на забавленията. — Готов съм, когато кажеш.

— Чудесно! Искаш ли да влезем анонимно? — попита Мадж.

— Може би няма смисъл. Ако това приятелче досега не знае, че някой е влизал в стаята му за игри, за да разбере какво става там, значи изобщо няма ум. Сигурно половината софтуерни компании от планетата слухтят около него, и то анонимно. Навярно губи купища процесорно време, за да ги следи. Ако не прибъгваме до анонимност, вероятно ще привлечем по-малко внимание. Освен това имам нещо, което те нямат.

— Така ли? — Мадж се запъти към вратата, която щеше да ги отведе до преддверието на Къщата на забавленията. — Какво е то?

— Имам паролите на доставчиците му, с които ще вляза в кодовата му област. Според договора той не може да откаже достъп на доставчика или негов представител.

Засмя се и усмивката му изведнъж ѝ напомни за удоволствието, което Мъфин изпита при мисълта, че скапаните продукти от хладилника ще тръгнат след нея.

— Смешното е, че днес ние сме в такава роля. Високият ранг си има предимства...

Мадж отвори вратата. Огледаха „преддверието“ на Къщата на забавленията — пространството, в което Мадж бе ходила онази нощ с Групата на седемте. Тя се поколеба за момент.

— Ами ако той е тук?

— Не е — отвърна Марк и ѝ показа плочката в ръката си. — Доставчикът го сензитивира. Ако той се появи тук, това сензорно устройство ще започне да пици. Но от моите източници знам, че тази сутрин е на бизнессреща.

— Източници?

Минаха през вратата, която хлопна след тях и изчезна.

— Хубаво е да имаш цяла мрежа от влиятелни хора, които да включиш в играта.

Прекосяха преддверието и кимнаха на няколкото чуждоземни, които срещнаха по пътя.

— Да, това има своите преимущества. Нямам търпение да порасна и истински да се включа в играта.

Мадж го погледна и кимна. Поне по този въпрос бяха на едно мнение. Но ѝ се искаше шансовете ѝ за „играта“ с другите в Мрежата да са така добри, както на Марк.

Вървяха около миля и половина, докато попаднаха на една галерия, в която нямаше нито чуждоземни, нито реални хора с виртуални маски.

— Ще ни свърши работа — каза Марк и се приближи към една от лъскавите каменни стени. Докосна я с ръката, в която държеше синята стъклена плочка.

Ръката му хлътна в стената.

— Хайде! — каза той и ѝ подаде ръка.

Тя я хвана. Марк премина през стената и изчезна. Мадж си пое дъх и премина след него.

В началото наоколо беше абсолютно тъмно... след това около тях бавно започна да просветлява.

— Божичко! — Това бе единственото, което успя да каже Мадж, когато видя какво има пред нея.

Когато беше много малка, баща ѝ бе донесъл една играчка, с която си бил играл като дете. Беше една кутия, пълна с множество тънки, различно оцветени пластмасови пръчици, изострени в двата края. Кутията се разтърсва и пръчиците се изсипват на пода. След това участниците в играта започват да вадят внимателно една по една пръчиците от купчинката. Целта е да изтеглиш пръчицата, без купчинката да се срути.

Сега гледаше появилата се пред нея масивна кубическа структура с дължина на страната около половин миля. Беше направена от подобни пръчици в стотици цветове и хиляди различни дължини. Всички те бяха подредени внимателно на редове една върху друга. Това беше графично представен модел на основната структурна програма на Роди за Къщата на забавленията. Мадж не можеше да я проумее. И което бе още по-лошо, само едно докосване би могло да разруши цялата структура... Тогава щеше да изчезне и това, което търсеха — кодът, чрез който Алън Търстон бе заразен с менингит.

— Надявам се поне за теб това да означава нещо. Аз нищо не разбирам, все едно да ми говориш на гръцки.

— Не знаеш ли гръцки? — попита Марк, движейки се бавно край една от страните на грамадния куб.

Мадж поклати тъжно глава и каза:

— Само колкото да попитам за тоалетната и дали в морето има акули.

Той я погледна учудено.

— Акули ли? Страхотно — Марк продължи да върви, като оглеждаше куба. — Това не се среща често, защото се работи с авторски техники. Използва се виртуален машинен език, който съвсем не е от лесните. Нарича се „Калдера“.

— Знаеш ли го?

— О, да — той се забърза и Мадж трябваше да ускори крачка, за да го настигне. — Мрежовата сила го използва в някои от картите си. Добър е за компресиране на множество данни в малко пространство. Предполагам затова Роди се е заинтересувал от него. Всяко от тези неща — той докосна края на една от „пръчиците“ и тя започна да флуоресцира, а по дължината ѝ се очерта ред по-тъмно оцветени точки — представлява серия свързани инструкции. Като няколко кодови линии в стария „Бейсик“. Но всяка линия се влияе в по-голяма или по-малка степен пряко от другите „пръчици“ чрез директен контакт. Преместиш ли една пръчица, програмата ще заработи по друг начин.

Марк спря за момент с ръце на кръста. Изви се назад, за да погледне към върха на конструкта.

— Страшно е трудно да изчистиш такива конструкти от вируси. Или да ги манипулираш по някакъв начин. Когато преместиш някоя пръчица, тя запомня обстоятелствата, при които си го направил.

— Значи, ако преместим някоя пръчица, той ще разбере?

— Да, ще знае, че някой го е направил. Но няма да знае кой. Доколкото разбирам, няма включена защита в това пространство. Може би не очаква, че някой ще успее да стигне дотук. Паролната защита за достъп отвън е масивна. И ако са включени регистриращи устройства, аз мога да ги неутрализирам.

Мадж се засмя.

— Никаква защита, значи.

Усмивката на Марк стана иронична.

— Точно така. Разбрах какво е станало с твоя виртуален конструкт. Мисля, че можем да му го върнем.

— Не и като разрушим неговия.

— Не, има и по-добър начин.

Марк се отдалечи малко и загледа огромната програмна структура.

— Не би трябвало да се боим да направим това, което смятам за необходимо — независимо дали има защита. Няма да е по-различно. Дори и ако той е намерил начин да си осигури защита срещу неузаконени промени в самата програма. Докато него го няма, и най-добрата защита е само бледа имитация на това, което Роди би направил, ако очаква да бъде извършено определено действие. Бас държа, че мога да открия какво става тука вътре и ще го направя по начин, който той не очаква. Ако ни спипа, че правим нещо, режем и бягаме. — Усмивката му беше малко варварска този път.

— Дали ще успеем? Той е по-хитър, отколкото мислиш — каза Мадж.

— Е, ще видим.

Известно време вървяха мълчешком. Марк изучаваше структурата на програмата.

— Ще ми се да имам по-добра представа какво точно търсим. Имам предвид в структурно отношение. Така все едно да търсим игла в купа сено.

— Търсим? В какъв смисъл?

— Ами, търсим точния механизъм, който Роди е използвал, за да въздейства на приятелчето ти Алън. Няма начин да се повлияе на физическото състояние по виртуален начин. Не зная как е станало, но навярно не е съвсем нормално — Марк въздъхна и продължи обиколката си.

— Явно Алън е дошъл тук и го е видял да работи...

— Познавайки Роди — не че го познавам лично — каза Марк, — но от твоите приказки, не мисля, че би допуснал Алън да види нещо, което е в състояние да разбере.

— Не зная... — Мадж се замисли за вечерта, когато бе открита Къщата на забавленията. — Знаеш ли, Алън каза нещо странно, когато получи пристъпа, и то се е запечатало в съзнанието ми... Не ми приличаше на бълнуване. Започна да говори за нишки — не, за паяжини...

— Така ли? — внезапно каза Марк. — Това е идея. Тук всичко е толкова линейно, нали?

— Наистина!

— Да видим! Контролна структурна програма.

— Ето! — един глас прониза въздуха. Мадж подскочи. Беше гласът на Роди.

— Затвори основната структура! Затвори всички анормални и нелинейни програми!

Огромната структура от пръчици посивя. Вътре в нея имаше стотици подобни на паяжини преплетени и гърчеци се нишки, които засветиха с различни цветове.

— Инннннтересно — каза Марк и се запъти отново към другия край на куба, където се виждаше заплетено кълбо от множество нишки и вериги.

Мадж се мъчеше да не изостава. Когато стигнаха до ъгъла, Марк спря и прокара ръка по една нишка, която беше най-близо до повърхността на куба — на дълбочина от около три фута. Нишката засвети и се покри с точки, подобни ма петна с по-тъмен цвят, които образуваха сложни шарки по дължината ѝ.

— Виж това — каза Марк. — Това също е код. Виждаш ли как се повтаря. Повтарящи се шест форми, но с различни цветове. Какво има такъв код? — попита той и се захла.

Мадж се замисли за миг.

— ДНК!

— На някой — каза Марк — или на нещо. На бас, че има и ДНК на Алън.

Тя поклати глава.

— Не искам да ти взема парите. Да вземеш проба от ДНК-то на човек е доста лесно. Случайно паднал от главата му косъм е напълно достатъчен.

— Може би не директно от неговата. Но копие от нея, огледално отражение. И може би не точно тази нишка, а една от тях.

— А чии са другите? — попита малко обезкуражена Мадж. Гледаше стотиците други нишки, сплетени две по две.

— Хвана ме натясно. Но се обзалагам, че тук става въпрос за нещо повече от обикновена шега. Виж това! — и посочи към структура от пръчки около краищата на една преплетена нишка. — Това не е обикновена програма за образуване на структура, а „команда“ за образуване на определени химически вещества. Нещо подобно се наблюдава във фабриките и микростроителството. Производство на специфични химикали. Но какви, къде?

— Какво ще кажеш за ДНК? В нещо живо? В нечие тяло? — попита Мадж.

Марк дълго мълча, после кимна с глава.

— Може би имаш право.

Тя изпусна смаяно въздух.

— Но такива инструкции нямат никакъв смисъл. Те няма да действат. Не могат да преминат през бариерата между ума и физическото тяло.

— Струва ми се, че той е разрешил този проблем. Погледни какво става тук — Марк посочи едно място. Една лъкатушеща нишка се омотаваше около няколко групи от „пръчици“. — Това е структурата на невротрансмитера. Той дава команда на тялото да я разруши, след което да я оформя по друг начин. После инструкцията предизвиква нещо друго на различно място в тялото. Вероятно нещо, което на пръв поглед няма никаква връзка. Гледала ли си онези стари мултипликационни филми? Една свещ прогаря конец, на който е окачена някаква тежест. Тежестта пада, удря се в единия край на нещо като малка климушка, от другия ѝ край изхвърча едно топче, което от своя страна удря една кокошка по главата, тя снася яйце и яйцето пада в тигана.

— Хийт Робинсън — каза Мадж.

— Не. Исках да кажа, да, но аз си мислих за Руби Голдбърг И той е правил такива неща. Може би и Роди го е направил по подобен начин. Не е искал да мине направо през бариерата. Използвал е подпрограми, за да излъже самата бариера, така че тя самата да „повярва“, че не съществува.

Мадж се опита да проумее обяснението му.

— Толкова е странно. Просто не ми се вярва.

— И аз не съм толкова убеден. Точно това ме плаши. Даже и да го видя с очите си, пак няма да съм сигурен. Роди лъже тялото и го кара да се възприема като част от компютър, част от виртуална програма. За тази цел използва невротрансмитери... имитира явлението, както е „объркването“ във фотофизиката. Променя се качеството на един фотон и в резултат на това се променя и съседният фотон... без дори да се докоснат. Роди използва нещо подобно, за да извърши промени на молекулярно ниво... Поне така мисля.

— Мислиш?

— Не съм специалист по медицина и затова не съм съвсем сигурен какво виждам тук — със съжаление си призна Марк. Молекулното тегло на някои от химикалите, с които работи Роди, възлиза на стотици хиляди. Но каквото и да е всичко това, тук не става въпрос само за Алън. За номера, който му е направил, такива купища не са нужни — той махна с ръка към плетеницата от пръчици и усуканите в тях нишки. — Работата е много по-сериозна. И може би много по-опасна.

Мадж потрепери.

— Хайде! — каза Марк. — Да се махаме оттук. Полазват ме тръпки.

Мадж бе доволна, че той пръв го каза. Тръгнаха обратно по пътя, по който бяха дошли.

— Какво ще правим? Уинтърс ще иска доклад.

— Ще почака. Все още нямаме всички данни.

— Ще трябва ли пак да идваме тук? — Подобна перспектива изобщо не ѝ харесваше. Имаше навика да казва, че колкото и да е необикновено, в Мрежата няма нищо, с което не би могла да се справи... Но от това място я полазваха тръпки, без да е наясно защо.

— Поне още един път — каза Марк. — Искам да дойдем с някой, който да ни помогне. Познаваш Чарли Дейвис, нали? И той е от Нет Форс Експлорърс. Живее в окръг Колумбия и учи в Брадфордската академия. Пада си много по медицината. Вероятно ще може да ни помогне.

— Идеята е добра — каза Мадж. Тя съвсем сериозно се замисли за цялата ситуация. Ако Роди е могъл да направи това на Алън, без той изобщо да подозира как е станало, значи, че може да го направи и на някой друг. На кой друг Роди има зъб? И само този човек ли иска да нарани или може би и другите около него?

Родителите ѝ? Брат ѝ? Малката ѝ сестра?

— Хайде да го намерим и да го доведем тука. Веднага.

Те отново преминаха през меката стена. Когато стигнаха до преддверието, Мадж отвори вратата на вилата си и бързо премина през нея. Забеляза, че Марк я гледа учуден, но в момента изобщо не ѝ пукаше.

Вратата зад тях се затвори. Марк въздъхна дълбоко:

— Добре! Искаш да намеря Чарли и да го доведем тук?

— Ще дойда с тебе.

— Чудесно!

Тръгнаха заедно към вратата.

— Само още един въпрос. Какво имаше предвид под „нещо по-добро“?

Марк се захили злобно.

— Ти беше в самия център на виртуалния му конструкт, имаше парола за достъп и можеше да направиш каквото си пожелаеш, включително да го разрушиш напълно. Но не го направи. Нека да си отговори защо.

Мадж сви рамене.

— Той ще си помисли, че съм мекушава.

— О, не. Той ще разбере, че си била тук... и направо ще се побърка от яд. — Усмивката му стана още по-злобна.

А що се отнася до Роди... за него ти вече представляваш опасност.

Минаха през „входната врата“ и се отправиха към виртуалното пространство на Марк. Мадж се питаше дали постъпват правилно...

9

Когато Мадж и Марк най-после намериха Чарли, той пишеше домашни в работното си пространство, което се оказа в централната лекционна зала на Кралския колеж по медицина. Стените бяха с дървена ламперия, а остарелите вече пейки бяха подредени амфитеатрално под величествен стъклен купол. Чарли се беше разположил в центъра до дисекционната маса, върху която бяха пръснати книги, тетрадки, распечатки, логически триизмерни фигури. Той вдигна глава при влизането им, изненадан.

— Марк?

— Същият. От плът и кръв, ако ме извиниш за това.

— Май беше казал, че кракът ти няма да стъпи повече тук — иронично подхвърли Чарли.

— Прав си. Но нали знаеш — бизнес.

Мадж се огледа наоколо. Обстановката ѝ харесваше.

— Защо не искаш да идваш тука?

— Защото ми показва какво правят всеки вторник и четвъртък. — Марк избягваше да гледа към масата за дисекции. — Не трябва да се прави с куче.

— Но се прави. И то непрекъснато — каза Чарли. Отмести книгите си настрана и посочи близките столове.

Английски мебели от VIII век, помисли си Мадж, съдейки по облегалките. Майка ѝ би дала всичко, за да може да ги притежава.

— Казвай сега какво има.

Разказаха му. Когато свършиха, погледът му беше разфокусиран, от което Мадж заключи, че навярно бърза да обработи необичайната информация.

— Добре. Значи предполагате, че Родри е открил начин да предава зараза чрез Мрежата.

— Може би — отвърна Мадж.

— Или да имитира инфекция — пак чрез Мрежата.

— Нещо подобно — отново се обади Мадж.

Марк се усмихна.

— Предпазлива си днес.

— Така е най-добре — отвърна Мадж.

— Права е — заяви Чарли. — Трудно е да се каже без достатъчно данни. По-добре да отидем да видим пациента.

— Пациента?

— Алън. Кой друг? Макар че може би... — продължи след малко Чарли — той не е единствен. Мадж, можеш ли да се свържеш с него?

— Дали някой може да влезе във връзка с Алън е друг въпрос. Мисля, че имаш предвид „дали можем да му се обадим“. Имам кода му. Ще проверим дали е там.

— Добре. Повикване! Мадж, дай кода.

Мадж натрака поредица от букви и числа, които я свързаха с тефтерчето ѝ за виртуални кодове и адреси.

— Ето го и Алън Търстон.

Незабавно край тях се разнесе глас:

— Не приемам посетители. Съжалявам — гласът беше на Алън, записан на телефонния секретар.

— Алън, Мадлин Грийн е. Тук съм с няколко приятели. Смятаме, че можем да помогнем за неприятностите ти с Роди.

— Не приемам посетители. Съжалявам — пак телефонният секретар.

Чарли и Марк се спогледаха.

— Хайде, Алън! Зная, че навярно се чувстваш ужасно, но няма да ти стане по-добре, ако някой не ти помогне. Приятелите ми и аз сме от Мрежата и сме сигурни, че ще измислим нещо.

Пауза. Но поне не последва машинният отговор: „Не приемам посетители. Съжалявам“.

Въздухът около тях затрептя и те се преместиха от хирургическото отделение на Кралския колеж на морския бряг. Бял пясък, синя вода, още по-синьо небе, ред палми. Алън седеше под чадър от палмови клони в голям плетен стол до камъшитена масичка. Посрещна ги с кисела физиономия.

— Благодаря, че ни прие — каза Мадж.

Марк се оглеждаше любопитно.

— Хубав плаж — отбеляза той.

— Да — безразличен към комплимента, отвърна Алън. — Малдивските острови. Райско местенце, нали така казват. И при мен беше така. Поне доскоро. Запазих си го, поне да ми го напомня.

Още по-раздразнен, той погледна към Мадж.

— Не разбирам защо си правиш труда след всичко, което ти сторих.

— Какво?

— Идеята Роди да се набърка в проекта ти беше моя. Не предполагах какво може да стане. Нито пък какво ще направи после. Защо толкова си се загрижила, че в резултат на това моят живот отива по дяволите.

Мадж се ядоса, че Алън се опитва да я накара да го съжالياва.

— Е, да приемем, че се дължи на тъп алтруизъм. Или пък на желание за отмъщение. Или на каквото щеш друго. Няма да си губя времето да споря по въпроси за етиката с тебе. Това са Марк Гридли и Чарли Евънс. Всички сме Изследователи от Мрежата.

— Добре де — каза Алън. Мадж очакваше, че ще го впечатли повече. — Трябваше да се досетя, че накрая ще ме погне и Мрежата.

Мадж примигна, но не каза нищо.

— Е, какво предлагате?

— Имаме няколко идеи — започна Чарли. — Но първо трябва да ни кажеш какви контакти си имал с Роди. Физически.

— Не съм имал никакви физически контакти.

— Абсолютно никакви? — попита Мадж. — Не беше ли на вечерята на Групата на седемте, на която присъства и той?

— Не. Нашите ме завлякоха на някаква тъпа опера въпросната вечер — отвърна Алън със сведен поглед.

— Значи изобщо не си се срещал с него физически? — попита Марк.

— Не.

— Колко виртуални контакта си имал?

— Откакто го познавам? Може би към стотина.

— Някакви физически контакти през това време?

— Не — каза Алън, като гледаше малко странно. — Значи, ти мислиш, че аз съм...

— Искам да кажа, играл ли си виртуални спортни игри с него или нещо подобно? Нещо, което да покаже, че сте се срещали.

— Спортни игри ли? — високо се изсмя Алън. — Роди не е спортен тип. Нито пък аз.

— Добре. — Чарли се замисли за момент и след това попита: — Бил ли си в работното му пространство?

— Разбира се.

— Напоследък?

— Да. Преди около седмица и половина.

— Да е направил или казал нещо особено?

— Хей — начумери се Алън. — Нали говорим за Роди. Той винаги си е малко особен.

— Изобщо не те е докосвал? Не се е здрависвал с тебе или нещо от този род?

— Човек не се разболява от менингит от едно здрависване с някого — раздразнено отвърна Алън. — Нито пък като пипа дръжка на врата.

Марк се извърна, уж възхищавайки се на скачаща във водата риба, но Мадж видя това, което Алън не можа — неговото безпокойство. Чарли обаче бе невъзмутим.

— Не „яде“ и не „пи“ нищо, докато бе там, така ли?

— Нищо не ми е предлагал. Роди обикновено не се сеща за такива неща. Но с неговото чувство за хумор по-добре е да ти спести тази любезност. Не знаеш какво може да измисли.

— Нищо ли не си докосвал?

— За бога! Можеш ли да не докоснеш нищо във виртуален сценарий. Невъзможно!

— С кожата си? С ръцете си?

— Не, не бих... — Алън млъкна. Мадж поглеждаше ту към него, ту към Чарли. Чарли леко ококори очи.

— Ами... — промълви Алън, изненадан, че тази подробност напълно е изчезнала от съзнанието му. — Той усукваше някаква светлина на дълги парчета... до стола му, подобен на трон, се беше натрупал цял куп. Подаде ми едно парче, върху което работеше. Приличаше ми на въже... но цялото усукано.

— Колко бяха нишките?

— Две. С напречни нишки, като стъпалца на стълба. Приличаше на...

— ДНК — казаха всички в един глас, а Марк гледаше Мадж с широко отворени очи.

— Но той не може — гневно каза Мадж. — Във всеки случай не с истинска ДНК. Работата по проекта за човешкия геном още не е приключила, по дяволите, най-малкото не са открили каква е ролята на отделните гени, макар и да са класифицирани по място и функция. Невъзможно е да разделиш нишките на ДНК и после отново да ги съединиш, все едно сглобяваш детска играчка.

— Възможно е! — вметна Марк. — Чрез микрохирургията. Но не и виртуално. — После добави: — Поне засега.

— Хващаш ли се на бас? — попита го Мадж.

Изражението на Марк беше същото, което бе забелязала един-два пъти на лицето на Джеймс Уинтърс — моментално приемане на истината, колкото и да е неприятна.

— Даде ти да държиш нещо, нали? — бавно попита Чарли. — Това е интересно. И само толкова?

— Да. След това му го върнах. Това е всичко.

— Добре. Мисля, че по този начин те е разболял. Трябва да намерим доказателства, да видим каква е била тази частица, за да разберем как действа. — Погледна към другите. — Ще трябва да отидем и да проверим онова място, което ми спомена, Марк. Тогава ще имам по-ясна представа.

— Готово!

— Е, Алън, ако ни потрябваш по някое време?

— Ще бъда тук. — Алън се опита хем да покаже някакъв интерес, хем да демонстрира пълно безразличие. — Няма да ходя никъде. Може би вече никога.

Кимнаха му за довиждане.

— Предайте на Рейчъл моите благодарности — добави Алън.

— Коя Рейчъл?

— Халоран. Тя е от Мрежата.

— Дадено.

— Връщаме се — тихо каза Чарли.

Отново се озоваха в неговото пространство.

Марк въздъхна.

— Мамка му, трябва да призная, че не виждам в момента подобър кандидат от това момче да бъде заразено дистанционно. Само си

загубихме времето!

— Той е изплашен и притеснен — каза Мадж. — И още по-лошо, постъпил е наистина глупаво и смята, че всички го знаят. Гарантирам ви. Държа се, като че ли имаше таралеж в... Но да оставим това. Вие какво мислите?

— Нищо не мога да кажа, докато не видя работното пространство на Роди — каза Чарли. — Между другото, коя е Рейчъл Халоран?

— Вероятно някоя сътрудничка на Мрежата. Може би работи с Джеймс Уинтърс — каза Мадж.

Марк затвори очи и поклати глава.

— Името не ми е познато. Разбира се, там има пет хиляди души. Може да е нов член. Няма значение. Ще се занимаем с това по-късно.

— Добре. — Марк активира паролите, които да ги отведат в работното пространство на Роди. Около тях притъмня, след това отново се проясни и те видяха „входа“. Марк внимателно огледа синия стъклен чип.

— Няма ли го?

— Бил е тук преди малко, ако съдим по това. Но вече си е тръгнал.

— Да видим въпросната структура.

Няколко минути по-късно те бяха в огромното и тъмно пространство, което напомняше на Мадж за Храма на пръчиците. Чарли мълчаливо разглеждаше програмната структура.

— Приемам — каза той, — че тук сте видели нещо, което ви е накарало да включите и мен в тази работа.

— Да. Тука е пълно с неврохимия. Хайде, провери това — каза Марк.

Минаха покрай същите стени на куба, край които Мадж и Марк преди това бяха минали. Марк изучаваше малкия син чип. Мадж любопитно гледаше през рамото му. Докато той се занимаваше с чипа, тя видя като че ли във въздуха „отдолу“ много линии, които обграждаха информацията.

— Логаритми за достъп — нареди Марк, докато те вървяха. — Виж, ние отиваме да погледнем, после пак сме тук.

— Но има и друг достъп „между“ тези два.

Марк кимна.

— Домакин и гост — отговори той.

— Гост? — попита Мадж. — Кого друго би допуснал Роди. Не и Алън, обзалагам се.

Марк тръсна глава.

— Интересно — спря за момент. — Виж, Чарли. Програмата.

— И при това работеща — прозвуча гласът на Роди.

— Подчертай всички анормални и нелинейни конструкции.

По-голяма част от съдържанието на куба отново стана почти невидима. Чарли погледна данните, които бяха във вид на криви и спирали.

— Малко познавам „Калдера“. Не така добре като теб. Можеш ли да ми дадеш тези данни в някаква друга конфигурация? — Не, не програмирането — каза Марк. — Но информацията за химикалите — да.

— Да, чудесно.

Останалата част на куба изчезна почти напълно. Виждаха се заплетено кълбо от молекулярни модели, атоми, свързани един с друг посредством виртуални щифтове — връзки. Мадж погледна огромното кълбо. Появата на всички тези структури много повече я плашеше от преди. Но Чарли слизаше по едната страна на куба, спирайки от време на време. За разлика от нея той не изглеждаше изплашен.

— Прав си за нервите — каза той, като спря до огромен комплекс молекули. — Невротрансмитерите са постоянни. Половината пара клинично семейство... серотин, серотинни метаболити, тон вещества, които разтварят мазнините... и особено моноамини. Вижте всичко това! Нещо става със симпатичните нерви тук. Да, невропептида „У“...

Марк, който вървеше след него, направи гримаса.

— Няма ли да спреш за момент и да ни кажеш всичко това на разбираем език?

— Трудно е да се говори по научен проблем без научна терминология. Все пак ще се опитам да ви обясня по-просто. Някой се намесва във външните граници на неврохимията. Тези области от нея, които се занимават с несъзнателното и с автономните функции, неща като дишане и храносмилане...

— И имунната защита ли? — попита Мадж.

Чарли я погледна и кимна.

— И това. Но нервите са тези, където става нещо. Те влияят върху функционирането на жлезите и обратно.

Той изведнъж млъкна.

— Тази картина е много малка. Нека опитаме нещо друго. Марк, цялата тази химия води до по-големи структури.

— Ура!

— Добре. Това е конструктът. Нека видим какво е направил този младеж.

Той подаде набързо няколко инструкции, които не бяха съвсем ясни на Мадж, но Марк кимаше с разбиране. Конфигурацията на съдържанието на куба отново се промени. Този път мрежата, която преминаваше през него, бе много по-тънка и по-преплетена. Чарли зави зад куба, за да види и тази страна, която проучи внимателно. След това се обърна към Марк:

— Трябва да видя цялата тази конфигурация завъртяна деветдесет градуса надясно. Каква е командата за това?

— Странно, но факт, деветдесет надясно в „X“ — отговори Марк.

Цялата огромна конструкция затрептя, изчезна и след това се появи отново, като „лежеше“ на тази част, която току-що бяха разгледали.

— Великолепно! — каза Чарли и се придвижи в същата посока. — Чудесно! — повтори той след около минута. Те вървяха след него. Но изведнъж гласът му прозвуча ядосано. — Вижте! Виждате ли това? Това са синапси. Погледнете ги. Това е нервна система. Не, още по-лошо. Това е шаблон на нервна система. Структурата е същата. Единственото нещо, което трябва да се промени, е ДНК-то, включено в нервните клетки. А то може да се промени. Това е точно като командата при компютрите „търси и замени“. Вземаш ДНК и носител РНК от един човек и ги поставяш на друг, всичко с едно действие... След това работиш по тях. О, Господи!...

Чарли мина надолу по цялата структура, като протягаше ръка към различните тънки като паяжина линии от светлина, където те се изкривяваха близо до повърхността. Ставаха по-светли, когато ръката му се движеше близо до тях.

— Вижте! — каза той. — Това дори не е цяла нервна система, а само най-важните части от централната нервна система. Не целят

мозък. Само тази част, която е нужна за поддръжката и синтеза на протеини. Епифизната и хипофизната жлеза, малкият мозък. Главният мозък, след това гръбначният мозък и нервните възли, гръбначномозъчният нерв. Защо само това?

Той продължи да се движи по-нататък.

— Формата следва функцията — продължи да мисли на глас Чарли. — Това не е направено заради мозъчната дейност. Важна тук е химията. Става въпрос за секрецията на жлезите — химикалите, които предават съобщения, и химикалите, които предизвикват промени.

— Ей тука има още невротрансмитерни химически вещества — каза Марк.

Чарли се приближи до него и огледа посочените от Марк структури.

— Ацетилхлорин, аденозин дифосфат, гамааминобутирична киселина, олигомери, радиоли и протеинова киназа.

— Но защо е нужно да се направи точно копие на нечия централна нервна система? — попита Марк. — Или само на части от нея. За да те накара да мислиш, че е истинска нервна система?

Чарли стоеше и гледаше.

— Или пък за да накара истинската нервна система да си мисли, че това е тя.

Мълчаха известно време, като се гледаха един друг.

— После какво?

— Химикалите се произвеждат тук — каза Мадж. — Химикали по поръчка. Можеш да правиш каквото си поискаш... дори и да разболееш човек.

— Токсини — каза Марк. — Бактериите ги изхвърлят, когато попаднат в тебе.

— Можеш да ги произведеш от частици налични протеини, ако си наистина умен — каза Чарли. — А този младеж наистина с умен. Дори би приличало на инфекция... такава, която не се поддава на лечение с антибиотици. А тук такива има със стотици. Ох, полазват ме тръпки.

Приличаше на човек, насилван да яде нещо, от което му се повдига.

— Това наистина е страхотно — промълви Чарли. — Технологиата може да се използва за всичко. Дори и за лечение на рака

— ако човек я опознае по-добре.

Това дойде твърде множко на Мадж.

— Искаш да кажеш, че най-големите мозъци на света, хората, които се опитват да правят добри неща, са се мъчили години наред, за да открият подобни вещества, и не са успели. А този хлапак, който се е опитвал да си направи лоша шега, е успял?

— Да!

— Не е честно!

— Кой казва, че е — отвърна мрачен и обезпокоен Чарли. — Няма значение. Всичко е пред нас. Да видим какво можем да направим. Това не е клетъчна структура или пък неин шаблон. Това е ДНК. — Повървя още малко надолу покрай страната на куба, стигна почти до ъгъла и отново спря. — Вижте това! — Те погледнаха. Ясно бе, че той има право, защото нишките на двойната спирала стигаха чак до средата на куба.

— ДНК, но от кого? — попита Марк.

Чарли поклати глава.

— Това нещо тук. Мога да кажа само, че е бактериално.

— Вирус може би? Един истински вирус!

Чарли помисли малко и отново поклати глава.

— Не. Изглежда много по-сложно. Но ако бях на негово място, нямаше да се безпокоя. Вирусите са глупави. Искам да кажа, че вирусите не са така приспособими. Човек трябва специално да ги структурира по този начин... а повечето хора не са способни на това.

Вируси в „диво“ състояние — това е вече нещо друго. Те могат да се променят, защото за една година минават стотици, хиляди поколения. Но манипулираните вируси си остават същите, те не мутират... това е последното нещо, което хората искат от тях, докато все още са в лабораторията. Няма междинни случаи, вирусът е или култивиран, или свободно развиващ се непосредствено при появата си. Култивираният може по-късно да подивее, примерно след неколкостотин поколения... но въпреки това няма да е така приспособим като този, който винаги с бил див.

Нека вземем за пример СПИН-а. При него първоначално е див и всеки път, когато човек хване малкото чудовище, то мутира и го кара да ругае. В същото време самият вирус изчезва и заразява още няколко милиона хора.

— Е, ти какво би използвал?

— Бактерии — каза Чарлс. — Те са по-интелигентни. Мутират лесно и бързо. Лесни са за убиване. Може би твърде лесни, ако питате мене. Можеш да го направиш в стъкленица на Петри в хладилника. — Той се засмя. — Аз лично съм го правил. Един от преподавателите ми по химия работеше по проект, свързан с био...

— Биологията?

— Биологичната война. Той ни казваше: „Защо да извличаме вируси? По-лесно е да направиш бактериите по-злокачествени. Първо ги изпробваш на...“ — Чарлс замълча за момент. — Както и да е. Няма значение.

— Пиленца — каза Марк.

— Печелиш — отвърна Чарли. — Зная, че аз мога да се доверя на информацията, но можеш ли и ти да направиш това?

Марк въртеше очи.

— Никога не ще узнаем.

— Не. Но бактериите... има стотици видове от тях, които предизвикват бърза инфекция, която не е смъртоносна. Това е проблемът с вирусите. Те са твърде прости поначало и много от тях не знаят да правят нищо друго, освен да убиват човека, в който попаднат. Особено този, който е неподходящ. Е, бактериите са обикновено помни. Ти си жив, докато те нарастват в тебе... те са се научили, че е по-добре да не убиват своя гостоприемник, който може да ги предаде на други гостоприемници. Доколкото разбирам от тези неща, мога да заявя, че приятелят ви е приложил тази технология на разпространяване на заразата — нещо, което ще му позволи да го използва като „бомба със закъснител“. Много по-контролируема по този начин. — Чарли отново изглеждаше напълно отвлечен. Приличаше на човек, който вижда един предназначен за добри дела инструмент да се използва за отвратителни цели.

— Добре — продължи Марк. — Алън бе заразен с менингит. Това е бактериално, нали?

— Обикновено е така. Но... — Чарли бавно потърка ръце. — Има много менингококи. Но те могат да се специализират и са много крехки... чувствителни на топлина и суша. Освен това не всеки ги носи в себе си. За да не привличам вниманието върху себе си, аз бих използвал нещо, което всеки от нас носи в себе си.

— Коли — каза изведнъж Мадж.

Чарли кимна с глава.

— Точно така. Или някой друг вид от стомашната флора, който живее в червата ни. Но колите са навсякъде... Открити са преди няколко десетилетия, когато видовете станали по-жилави и започнали това хипертоксично филтриране. Не можеш да дезинфектиращ цялата планета или пък да наблюдаваш дебелото черво на всеки човек, за да видиш дали няма мутанти.

Той стоеше пред конструкцията със скръстени ръце. Погледна нагоре и продължи:

— Във всеки случай, аз съм абсолютно сигурен, че това е бактериална ДНК. Тя е дълга само около една осма от милията. Но тези... — Той посочи няколко други лентички. — Те са много по-дълги, защото са човешки. Обзалагам се, че е така. Много по-сложни са. Пък и защо ли Роди би си губил времето с животинско ДНК? Мисля, че една от тях е на приятеля ви Алън. Другите... — Той поклати глава. — Обаче, според движението на краищата на бактериите аз мога да разбера какво става за около пет минути. Нужно е време, за да се открие коли геномата. Това е една от лабораторните бактерии, с които хората експериментират най-много. Мога да се свържа с моето работно пространство и да направя сравнение. Ще разбера дали това наистина е коли или един от приятелите му, каква е филтрацията. Тези другите... — Чарли отново гледаше веригите ДНК. — Нищо не мога да кажа.

След това на няколко пъти отвори и затвори уста. Приличаше на риба, макар че Мадж не каза това.

— Мадлин, ти каза нещо на Алън... ти си се срещала с Роди, нали?

— Е, не физически.

— Нямах предвид това. Исках да кажа, че си го срещала неvirtуално.

— О, да. Веднъж. Не беше много отдавна. Групата на седемте реши да си направим специална сбирка, защото много от нас не се познаваха, освен виртуално. Събрахме се в „Пийтс Пиза и Паста Емпориум“.

Марк се хвана за главата.

— Мястото с античния интериор. Господи, какъв вкус имате.

— Вкус. Да, поне в устата си. Изобщо не обръщам внимание на мебелите. Мога да вляза в дупка в земята или да се покатеря на скала само за да видя как някой ще донесе на Фъргал толкова голяма пица, че да не може да я изяде. Чудесно е. Изпадна във възторг, когато му я сервираха. Струва си, независимо от обстановката. Но Чарли, какво значение има дали той...

Тя се отдръпна.

— Имаше ли възможност да вземе от твоето ДНК? — попита Чарли.

— Хм. Не. Изобщо не ме е докосвал.

— Помисли си. Какво правеше той?

Мадж помисли за момент.

— Нищо. Майтапехме се, а той рисуваше разни неща на салфетките. Наистина е добър художник и... — Тя замълча. Сега бе неин ред да отвори уста и да я затвори отново.

— Салфетки? — каза Чарли. — Екстра. Книжни, разбира се.

— Да. Взе салфетка от всеки. — Мадж започна да ругае. Толкова лесен начин да вземеш проба от устата на всеки. Шансовете ти за успех са големи, макар и не стопроцентови.

— Хайде, Мадж. Станалото, станало. Не си могла да знаеш.

— Така е, но е станало.

Нейното ДНК имаше общи елементи с това на майка ѝ, на баща ѝ, на сестра ѝ и на брат ѝ. „Той може да зарази всеки от тях. Всеки от тях. И за всичко е виновна тя“.

— Топчиците слуз. Малките топчици — крещеше Мадж. — Заклевам се, че ще го разкъсам на парчета, ще го хвърля в тенджерата, ще го сваря, ще го използвам за улична настилка!

— Гениално! — каза Чарли. — Много искам да видя как ще стане това. Ако върши работа, можеш да продадеш технологията на Отдела по пътища и ще станеш богата за нула време. А колкото до тебе — Чарли се обърна към Марк, — той е направил нещо малко по-различно.

— Е, хайде кажи. Как се е добрал до моето ДНК? — попита Марк.

— Анонимно ли дойде тука онази вечер?

— Не. Какво те безпокои?

— Значи, синът на директора на Мрежата се пъха в леговището на Роди. Системата го предупреждава, че е влязъл някой потенциално интересен. Той вече лично ти обръща внимание. Дава команда на системата да започне да ти прави огледален образ. — Чарли го погледна. — Колко време стоя тука?

— Около три часа. Не, може би четири.

— Напълно достатъчно. Обзалагам се, че системата му е продължила да опипва виртуалното ти тяло и ти е построила хубав огледален образ. След това двете системи работят „идентично“ известно време, докато той вземе проба от ДНК-то ти посредством някой леснодостъпен източник. Например клетки от гръбначномозъчната ти течност. Много частици от ДНК се носят там... и те са напълно достатъчни. Компютърът просто изпраща малко процесорно пространство и работи непрестанно в „огледалното“ ти, „неистинско“ „аз“, докато получи нужната информация. След това я съхранява.

— Кучият му...

— Да — каза Чарли, като продължаваше да гледа структурата. — Човек не знае кога ще му се наложи да ползва нещо от някого в Мрежата. — Бас държа, че той си е мислил точно по този начин. Освен това може да действа така, както при Алън. Дори не е нужно да има конкретна проба от „невиртуалното“ ти ДНК. Ефектът е същият.

Чарли ги погледна.

— Сега остава да зададем един въпрос. Има ли тук нещо като огледален софтуер, който да се движи тук?

Марк и Мадж се спогледаха.

— Ако аз бях на негово място, със сигурност бих поставил.

Други хора са били тук, освен мене. Хубаво би било да имам нещо, което да използвам против тях по-късно, ако се наложи. Затова искам да видим какви „записи“ на ДНК или други физически данни са правени напоследък. След това много е възможно да трябва да направим някакви промени. Защото, готов съм да се обзаложа на много пари, че подаръкът, който той направи на Алън, е вътре и във вас двамата.

Мадж преглътна и погледна към Марк. Той ѝ кимна, също смразен от ужас.

— Навярно вече прави и моя огледален образ — добави Чарли.
— Ако забележите нещо такова — за вас двамата може да е твърде късно, — хубаво е да го разрушите, преди да е завършен. Един от нас трябва да е в безопасност, за да може да докладва.

— А останалите? — попита Марк. — Нека допуснем, че Родри е влизал тука, преди ние да сме имали възможността да дойдем за трети път. По-добре е да си мисли, че нищо не е подправяно.

Погледна към Мадж и замълча. Тя отново преглътна.

— Чарли, а какво ще стане с хората с подобна на моята ДНК? Близките ми например?

Чарли погледна замислено.

— „Токсичният“ вид не може да ги засегне. Незаразният. Носителят на заразата, ако е унищожен както трябва... Не. — Той поклати глава. — Сходството не би било толкова близко. Ще трябва да им направи огледален образ.

— Да не говорим повече за зова — каза Мадж и преглътна още веднъж. Устата ѝ съвсем пресъхна.

— Добре. Междувременно има още една възможност за проверка. Да оставим ДНК-то на другите хора настрана... Ако ти работиш с генетичен материал и се нуждаеш от малко, за да експериментираш — кое ще е първото място, където ще го потърсиш?

Мадж погледна Чарли и започна да се смее.

— Точно така — каза тя.

— Позна! — каза Чарли. — Тази информация трябва да бъде тук. Ако Родри може да използва своето ДНК, тогава защо да не можем и ние? Нека го потърсим. Наоколо навярно ще има и друга полезна информация. Но първо... Марк, ако ти покаже структурата на един химикал, ще можеш ли да го направиш?

Марк преплете пръстите си и след това ги изпъна, докато кокалчетата му изпукаха.

— Нека пробваме.

— Не трябва да правиш това, Марк. Лошо е за ставите ти.

— Смъртта също е лоша, — отвърна Марк.

— Добре. Ще се безпокоим за ставите ти по-късно. Кой химически модел разчиташ най-лесно?

— О, класическият, с пръчици и топчици, какъвто използваш и ти.

— Имаш го. Междувременно ще е нужно да ми програмираш също и една много голяма структура. Ще я свържем с тази. Не искам Роди да я забележи, когато се върне.

Марк се засмя.

— Нямаш никакви проблеми — каза той и погледна масивната конструкция. Знаеш ли колко милиона редове с кодове ще има, ако я принтираме? Никой програматор не познава програма с такъв размер достатъчно добре, за да може да я запомни веднага или пък веднага да открие, ако нещо не е наред. Ще вградя това, за което говорихме, в нея и ще прехвърля всичко, което той е правил напоследък. Дори и да заповяда на програмата да покаже новите неща, когато се върне, няма да е сигурен кое е негово и кое е мое. Неговата програма ще е из цялото пространство, както и моята. Остави това на мен.

— Ако се заплетеш в нещо сложно — каза Мадж, — ми покажи този символ. Аз ще те охранявам.

Марк ѝ го подаде, седна с кръстосани крака на пода и започна да манипулира конструкцията. Чарли бе зает със собствената си конструкция — друга странно изглеждаща архитектура от пръчици и топченца. От време на време се консултираше с Марк или го инструктираше за нещо, което трябва да направи.

Това като че ли продължи цяла вечност, макар че Мадж наблюдаваше брояча на символа и знаеше, че са там само от час. Проблемът беше, че тя нямаше какво друго да прави, освен да ги гледа как работят и да наблюдава постоянно символа, за да разбере, ако Роди се появи. Не искаше да се чувства безполезна, но и не трябваше да се меси в работата на другите. А това на моменти ѝ беше трудно.

В един момент не можа да устои и отиде до Марк. Погледна през рамото му програмната структура „Калдера“ и видя, че той всеки път променя по една пръчица. Без малко да каже: „Изглежда доста сложно“, но се въздържа. Щеше да изтърве голяма тъпотия. Но просто искаше да поговори с някой, да потисне нервността си.

След няколко секунди Марк се протегна и я погледна. Тя гледаше промените, които прави, и каза:

— Идеално се смесва.

— Само част от работата — каза Марк, като потърка очи и погледна структурата. — Нужно е много повече от това. Трябва да имитираш стила на другия, начина, по който той програмира. Всеки

програмист с опит си има свой собствен стил. Нали знаеш, начинът, по който изпращаш съобщения по морзовата азбука, може да покаже кой си ти. Всеки отделен човек си има собствен ритъм на китката.

— Това не е за вярване! — изведнъж прозвуча гласът на Чарли от другата страна. — Това е човешко ДНК.

— Провери ли го?

— Първо проверих колите. Филтрирането ми е познато... макар че има някои промени. Това голямо дълго парче тука — той достигна до конструкцията на Роди, — то има малко етикетче в края, на което пише М. ГРИЙН. — Усмихна се иронично. — Същото има и за тебе Марк. И за Алън.

— О, Господи! — простена Мадж.

— Напротив. Това е хубаво. Сега зная какво е направил Роди с Алън. Накара го е да докосне огледалния образ на собственото си ДНК, за да е сигурен, че ще се получи. И това е задействало механизма в Алън.

— Това за всички ДНК тук ли се отнася?

— Не, има още няколко нишки, освен тези на Роди. Все още работя по тях. А тази ми изглежда малко странна. Не мога от пръв поглед да кажа каква с. — Той загледа структурата с присвити очи. — Да познавате някой си „Фузи“? О, прилича ми на хамстер. Няма значение. Сега вече зная откъде да започна. Как върви при тебе, Марк?

— Добре.

Чарли се върна отново към работата си. Марк си пое дъх и продължи да взема пръчици и да ги обръща наопаки.

— На тебе може да ти изглежда лесно, но аз трябва напълно да имитирам стила на Роди, за да не може да открие разликата, ако попадне тука. — После внимателно продължи да променя положението на друга „пръчица“.

— Може и да не погледне — отговори Мадж.

— Не бива да рискуваме. Освен това... вече съм го направил.

— Струва ми се загуба на време.

— Може и да не е. Нали знаеш за пъпеша в Националната катедрала.

— Какво? — попита Мадж.

— Много повече приличал на тиква — каза Марк, като промени положението на още една пръчица. — Има много пъпеша и грозде по

всички скулптурни орнаменти в катедралата. Защото някакви банкери, фамилия Мелън, платили доста пари за тази цел. Проектантът се пошегувал, но някакъв младеж се захванал да вае с длетото си тези пъпеши, тикви или каквото и да е там. Отнело му доста време. — Марк замълча, обърна друга „пръчица“ и се загледа в нея. След това промени положението ѝ няколко пъти. — Някакъв човек, който седял долу в катедралата и видял какво прави, се провикнал: „Защо си губиш времето? Там никой няма да го забележи“. Но скулпторът спрял, погледнал тиквата за момент и отговорил: „Господ ще го види“.

Мадж се усмихна.

— И поуката каква е?

— О, Мадж. Не разбра ли? — отвърна недоволно Марк. — Просто искам да свърша добра работа. Това е всичко. Глупаво е да правиш нещо друго. Особено — погледна конструкцията на Родри през рамо — ако то може да те убие. Или пък да убие някой друг...

— Особено — промърмори Мадж и се загледа отново в символа.

Той излъчваше червена светлина в ръката ѝ и туптеше подобно на изплашено сърце. „Откога ли е така?“

— Момчета — извика тя. — Тревога!

10

— И така — чу се гласът на Майкъл по вградения видеофон, макар че текущият сигнал бе изцяло аудио. Явно е бил зает с някой друг, за да не използва видеото досега. — Как вървят нещата?

— Всичко върви гладко — отговори Рейчъл, като гледеше тревата край брега зад къщата. Тя шумеше от вятъра. — Момчето ми показва тест на неорганично базирана „инфекция“. Наистина ми дожаля за гербера.

— В момента не ни интересуват гербери. Купувачите вече чакат на опашка.

— Зная. Роди ще има двама болни за проверка утре. Ще трябва да чака да отидат в пространството му, за да активира процеса. Няма да отнеме много време. Вече ги е подмамил, малкото му чудовище. Щом излязат оттам и симптомите ще се появят. Ще наблюдавам къщите им. Няма да е трудно да направим и видеозапис, а след това и записи от болницата. — Тя се засмя. — Знаеш ли кой е единият от тях?

— Трябва ли?

— Синът на Гридли.

— Наистина ли? — И двамата се засмяха. — Е, това ще е едно от малките удоволствия в живота ми. Ще ми е приятно, ако някой направи грешка в болницата.

— Не е препоръчително да стигаме чак дотам.

— Права си, макар че тази идея ми харесва. Между другото, багажът ти е готов.

— Обичам шпионските разговори, сякаш някой ни подслушва.

— Старите навици трудно се забравят.

— Вече планирах обяда ни... утре по пладне.

— Чудесно. Веднага щом имаме данни от нашите гълъбчета, можеш да активираш носителя на заразата... и нещата, за които се тревожим, ще станат с едно по-малко. Като стана дума за това, шефът иска на връщане да спреш в Рига.

— О, проблеми ли има?

— Нещо като награда за добре свършена работа.

Рейчъл се усмихна.

— Винаги е приятно да те ценят. Ще се погрижа за това.

Той прекъсна връзката. Облегната на стола в малката крайбрежна къща, Рейчъл се чудеше защо Майкъл не се свърза с нея и визуално. Това, в комбинация с Рига...

Хм.

От дълго време работеше в тази област и бе предпазлива. Неведнъж бе виждала как някой, свързан точно с този проект, става случайна жертва, ако не действа внимателно. „Докато не заработят микробите — помисли си тя, — «не» на личните срещи“. Разбира се, след като микробите се задействат, няма да има голяма разлика между личните и виртуалните срещи...

„Но с кого се бе срещнал той, с кого не искаше да го видя? Интересно“ — помисли си Рейчъл.

Въздъхна. Тази работа никога не бе безопасна. Това бе една от главните причини тя да се захване с нея. Парите си струваха, а и не липсваше вълнение. „Е, нещата в света ще станат доста интересни, когато това задейства — помисли си тя — Добре е да започна да си приготвям багажа. Няма да имам време утре след обедата“.

Рейчъл стана и се запъти към спалнята, за да вземе куфарите от гардероба и да започне да затваря къщата на брега... може би за последен път.

Въздухът в работното пространство буквално започна да вибрира. Чу се гръмотевица — и изведнъж Роди застана пред тях, вбесен и треперещ от гняв.

— Кой ви пусна тук? — изкрещя той.

Мадж вдигна жетона и се опита да не показва притеснението си.

— Кой мислиш? — попита Марк много спокойно, без дори да вдигне глава от работата си. — Твоят доставчик на услуги ни каза, че тук става нещо нередно.

— Вие злоупотребявате! Променяте работата ми! Беснееше Роди с вдигнати юмруци. — Забравяте кой е господар на тази програма. Мога да направя всичко, което поискам.

Различни същества се движеха в тъмнината точно до ръба на изображението. Мадж погледна едно от тях... бе нещо ужасно.

— Ти вече си направил — каза вбесена Мадж и застана между Марк и Роди. Изненада се от себе си. — Ти си играеш с нервната ми система така, както си поигра с програмата ми. — Приблужи се към него. — Проникна в програмата ми, малко я промени и реши, че е забавно, а? Какво очакваше да науча от това, Роди, каква бе поуката? Каква ми бе ползата, а?

Той отстъпваше назад, смаян от поведението ѝ.

— Всички ние в групата се опитвахме да бъдем добри и честни с теб. Колко жалко! Е, този път отиде твърде далеч — каза гордо Мадж. Тъмните форми в далечината, съществата на Роди, като че ли не искаха да се приближат. Те избягаха уплашени от господаря си и се скриха в сенките. — Сега да си говорим сериозно, ти и аз. Лично аз ще ти дам един урок за истинския живот, а не за виртуалния. И ако оживея, ще ти се иска ти и твоята скъпоценна програма...

— Забрави програмата. Тя не е важна — каза Чарли.

— Какво? — почти едновременно попитаха Роди и Мадж. Гласът на Роди наподобяваше на писък, а гласът на Мадж — на рев.

Чарли се намръщи.

— Глух и ням ли си, Лофисър? Казах! Забрави симулациите! Това, което имаш тук, е много по-важно. Симулацията е нищо в сравнение с „огледалната“ технология. Това е най-смешното, ако изобщо има нещо смешно, след като открих, че Мадж и Марк вече са заразени с небактериален менингит и дори не подозират това.

Роди преглътна и виновно погледна към тях.

— Да, знаем всичко — каза Марк. — Мислиш се за единствения човек, който някога е работил с „Калдера“? А, да, и още нещо. Няма никаква Рейчъл Халоран.

— Какво? Ти си луд! Тя е...

— Не е от Мрежата — отвърна Марк. — Повярвай ми. Баща ми е шеф на организацията. Проверих данните на персонала, които, както можеш да се досетиш, съдържат „работните имена“ на всички служители, а също така и истинските им имена. Няма такова описание, няма такова име.

Роди бе напълно смутен. Дори не се бе замислял за тази възможност.

— Тогава коя е тя?

— Има хора — продължи Марк, — които се представят, че са от Мрежата. Понякога е просто за да се изфукат. Понякога е по-лошо. Така е и в този случай. Тази дама използва теб и работата ти, за да открие оръжие за бактериална война. Трябва ли да ти го обясня разбираемо? Тя ще продаде технологията ти на най-високата цена. След това, за да е сигурна, че има контрол върху нея, че никой друг не знае подробностите...

Очите на Роди се разшириха.

— Мъртъв съм! О, Господи!

— Роди — каза Чарли и отново погледна огледалната конструкция, — забрави трагедията. Има по-важни неща за обсъждане. Това, което си направил, е смайващо. Твоето откритие може да се използва за лечение на рака. Много по-добро е от виртуалните образи, много по-добро е от работата с индивидуалните гени... По-добро, по-евтино, по-бързо. Не искам да кажа, че ще лекува всеки вид рак... но ако се използва както трябва, ще може да лекува половината от познатите ни в момента видове рак... и ако се доразвие — може би и останалите.

Чарли тръсна глава и продължи:

— Ако се използва огледалната технология, която си крил, може да се направи всякакъв вид терапия на имунната система и хормоните и бог знае какво още. Ти най-добре знаеш възможностите на работата си. Ти ще бъдеш спасен само заради нея. Измислил си нещо изключително гениално.

— Да — кисело каза Марк. — Всичко, което трябва да направим сега, е да не позволяваме да умреш. Макар и непрекъснато да се питаме защо просто не смесим „виртуалния“ ти образ с тази каша.

Той стана. Мадж изведнъж осъзна, че той изглеждаше по-голям, когато се обърна и се запъти към Роди. Освен това тя разбра също, че синът на директора на Мрежата може да е много полезен за сделката с Роди.

Роди започна отново да отстъпва назад, този път към Мадж.

— Ние ще се разболеем точно сега, нали? — попита Марк. — Веднага щом си тръгнем за вкъщи. Ще започнем да чувстваме симптомите в минутата, в която излезем оттук. Ще свършим в болницата. Мисля, че няма значение какво ще стане — дори и да

деактивиране малката ти чума точно сега. Вече можем да го направим след краткия разговор с тебе и след като ти знаеш, че сме били тук.

— Но ако я деактивирате... — започна Роди.

— Може би ще е по-добре, ако ти направиш това — отбеляза Мадж.

— Ако аз я деактивирам — каза Роди с поглед, пълен с ужас и отстъпи още една крачка, защото Марк продължаваше да се приближава към него, — вие няма да се разбоleetе. Няма да е нужно да ходите в болницата.

— Аз със сигурност ще си направя основен медицински преглед — каза Мадж, като го гледаше със скръстени ръце и се забавляваше.

— Още нещо — внезапно каза Чарли, като вдигна поглед от работата си. — Бих казал, че тези двамата — той посочи Мадж и Марк — са опитните зайчета. Няма смисъл да изпробваш нещо и да не правиш наблюдения, нали? Обзалагам се, че твоята малка приятелка Рейчъл си има хора, които да наблюдават Марк и Мадлин. Ако те не се разболеят, лошите ще знаят, че нещо не е наред и ще се скрият вдън земя. Може би, с изключение на Рейчъл... Но ако Мадж и Марк не се разболеят, няма да можеш да докажеш, че си изпълнил своята част от сделката и тогава... не бих искал да съм на твоето място. — Отново погледна работата си. — Това е голата истина. Нямаме време да се пазарим. И така?

— Ще я унищожа, ще я унищожа — бързо каза Роди, като продължаваше да отстъпва, защото Марк се приближаваше към него.

— Ще наблюдавам всяко твое действие — подчерта Марк. — Една погрешна стъпка и... — Той се засмя. — Не зная защо трябваше да постъпваш така глупаво, особено когато ние ти спасяваме задника.

— Когато ние се разболеем — каза Мадж и се изпоти само при мисълта за това, — те ще си мислят, че всичко върви според плана... и ще продължат да действат нататък.

— Рейчъл ще дойде тук веднага след това — обади се Марк. — Ако не са успели да убият микроба, тя ще дойде, за да каже на програмата за това, и ще въведе „огледалната“ версия на носителя на заразата. Когато тя дойде...

Той се засмя многозначително. Роди се втрещи от ужас.

— Направил си и неин огледален образ, когато е била тук, нали? — попита Марк.

Роди поиска да каже нещо, но не пророни нито една дума.

— Не вярвам, че не си. Правиш автоматично такъв образ на всеки, който влезе в пространството ти.

— Ами...

— Хайде...!

— Няма да се съглася с никое твое твърдение — каза Роди ядосано. — Съгласяването с всичко ме доведе до това положение.

Мадж си помисли, че на Роди трябва да му се даде един урок, за да се научи какво означава причина и следствие, но си замълча.

Марк продължи:

— Роди, направата на програма, която разболява хората, те доведе до това положение. Не се прави на ударен. Сега млъквай и ме слушай! Ти си направил нещо гениално. И то ще спаси задника ти. Ти имаш шаблон на нейната нервна система някъде тук.

Роди мълча дълго време и после кимна с глава.

— Марк е прав — вметна Чарли. — Тя идва тука... гледа през рамото ти... и ти вземаш огледалния ѝ образ. Това е разумна постъпка... защото ще спаси живота ти.

— Не може. Твърде късно е. Не разбирате ли? Тя вече притежава разпространителя на заразата. Аз ѝ го дадох.

— Самият микроб? — попита Чарли. — Или само инструкции за това как да го използва?

— Само инструкциите — носител на заразата, който е добър за ядене и е гастроустойчив. Това е най-бързият начин, а тя наистина бързаше. Нямахте търпение. Каза, че хората ѝ няма да губят време да...

— Да благодарим на бога. Все още имаме някакъв шанс. Тя поиска ли да се срещнете отново?

— Утре. Ще обядваме в „Обелиско“ — Роди едва сдържаше сълзите си. — Тя ще ме убие с микроба, който ѝ дадох. Трябва да отида. Ако не отида, ще ме преследват и ще ме пратят в затвора.

— Никой няма да те прати в затвора. Която и да е тя, не е от Мрежата.

— Тогава този, за когото тя работи, ще ме проследи и ще ме убие.

— Това е по-вероятно — каза Марк. — Аз например щях да се самоубия, ако им бях дал това, което ти си им дал. Колкото по-малко хора знаят откъде идва, толкова по-добре.

Роди бе обзет от паника и изглеждаше жалък. Мадж дори го съжали. В същото време... ѝ хрумна чудесна, великолепа, страхотна идея... Погледна Чарли и тъкмо да отвори уста, разбра, че няма смисъл. Същата идея вече се четеше в очите му.

— Да — каза Чарли. — Напомням ти, че никога не трябва да се сърдиш на мен.

— Това се отнася и за теб — каза Мадж. Мислеше си за Мъфин и какво би могло да ѝ се случи. Ако имаше дори и най-слабата вероятност „вътрешната“ версия на чумата да стане заразна. — Роди, трябва да отидеш да обядваш с тази жена.

— Тя ще ме убие!

— Ще се опита... ти знаеш как. Но ние ще ѝ подготвим малка изненада. Разбери — ти не си сам. Ще ти обясня какво трябва да направиш.

Напътствията бяха кратки. Мадж бе шокирана колко бързо изражението „Падна ми в ръчичките“ обхвана лицето на Роди... Този път може би има причина, помисли си тя.

— Можеш ли да го направиш? — попита Марк. — Сигурен ли си? Защото, ако не можеш, всичко отива по дяволите. Зависим от теб.

Роди го гледаше, като че ли чуваше това за пръв път.

— Мога да го направя — тихо отвърна той.

— Добре. Тогава се махай отук. Наслаждавай се на обяда. После набери номера, който ти дадох.

Роди кимна. Приличаше на човек, който е мислил прекалено много за твърде кратко време. Отдалечи се в тъмнината... и се спря.

— Защо правите това след всичко, което ви сторих? — едва доловимо попита той.

„Въпрос, който го тормози, помисли си Мадж. Дали традицията да правиш добро дори когато някой се опитва да ти причини злина, не бе изчезнала безвъзвратно от този свят?“ Може би. Но имаше хиляди причини това „златно правило“ отново да бъде съживено.

Марк и Чарли мълчаха.

— Върви си — най-после каза Мадж. — Роди... след като всичко това свърши, искам да поговорим за симулацията. Но не сега. Ще се видим утре. Знаеш кога.

Роди я погледна по непонятен за нея начин. После си замина.

Съществата, слугите на Роди, също побързаха да изчезнат в мрака.

Марк погледна след Роди.

— Наистина объркан младеж — каза той. — Надявам се, че все още в него е останало нещо за спасяване.

— Да. А какво ще стане с нас? — попита Мадж. — Уинтърс ще побеснее, че не сме му казали веднага — макар че едва ли би ни повярвал. Щеше да е хубаво да го бяхме взели с нас. Сега ние сме тези, които се нуждаем от спасяване.

— О, хайде. Нямаме време. Когато чайникът заври, какво правиш? Отиваш да кажеш на някого, че е заврял? Или сама го сваляш от печката? — Марк сви рамене и погледна сложната програмна конструкция, която вече завършваше, и въздъхна. — Между другото, няма да ни трябва. Поне не за първоначалната ни цел. Обаче, що се отнася до тази Рейчъл...

— Да — каза Чарли. — И тези генетично променени коли микроби. Те все още са там... но когато дойдат тук, ако не ги третираме по подходящия начин, ще си имаме неприятности.

— Ще можем ли да ги третираме? — попита Марк, докато гледаше в структурата, която Чарли бе построил.

— О, определено — каза Чарли с дяволична усмивка. — Аз ще се погрижа за това. Междувременно — той погледна към двамата — вие ще се разболеете сериозно. По-добре е, преди да излезете, да се обадя на парамедиците, защото знам медицинската терминология и мога да им обясня какво да очакват, когато ви приемат.

— А ние какво да очакваме? — доста подозрително попита Марк.

— Надявам се, че закуската ви е харесала, защото ще я видите отново — отговори Чарли. — Ще видите и други неща, които сте яли от детството си досега. За щастие, няма да има много други симптоми... а това е добре.

Мадж се начумери.

— Колко време ще бъдем болни?

— До утре. Лечението няма да е трудно и вие ще можете отново да влизате във виртуалния свят, макар че няма да ви разрешат да ставате леглата си. Ако бях на ваше място, когато пристигне линейката,

щях да се правя на много болен, ужасно болен. — Усмихна се. — За пред камерите, разбира се.

Това, което казваше Чарли, изглежда, винаги се случваше. Веднага щом напусна виртуалното пространство и доста често през следващите дванадесет часа, Мадж проклинаше този факт, защото всичко стана точно така, както той го бе предсказал.

Тя прекара часовете в повръщане нонстоп. Не бе нужно да се опитва да изглежда зле за пред камерите. Бе наистина зле. Когато парамедиците я отвеждаха от къщи в болницата, тя реши, че ще се включи в Източната дивизия за финалите по повръщане. Мислеше, че в болницата ще получи поне малко съчувствие, но сестрите я лекуваха без най-малко състрадание. Значи са виждали много по-сериозни повръщания и колкото по-бързо напусне леглото си и то отстъпи на някой наистина болен, толкова по-доволни ще бъдат те. Единственото ѝ успокоение бе, че синът на директора на Мрежата е подложен на почти същото лечение, ако не и на по-лошо.

Беше нещо ужасно. Щом започна да издържа повече от пет минути, без да се нуждае от легенче, майка ѝ застана до леглото и каза:

— Говорих с Джеймс Уинтърс тази сутрин, скъпа. Мадж, не мога да повярвам, че си се забъркала в това, без да ми кажеш!

Тя само простена.

— Мамо, всичко стана толкова бързо. Това е същото като чайника, който завира на печката. Тичаш ли да кажеш на някого, че е заврял, или просто го сваляш сам?

Майка ѝ въздъхна. Изглеждаше обезпокоена за нещо, което Мадж не разбираше.

— Няма значение, скъпа. И баща ти каза нещо подобно. Един господ знае защо. Щях да си мисля, че си някакъв експеримент, ако не те познавах по-добре. — Тя започна да рови из голямата, изтъркана, платнена пазарска чанта, която използваше за портмоне в „нормалните“ дни, ако изобщо имаше такива в тяхното домакинство. — Рик ти праща поздрав и иска да знае защо някои хора, които среща, му казват, че не са знаели, че се занимава със симулации.

— О, боже! — Мадж напълно бе забравила, че се маскира като брат си в симулацията на Родни. — Ще му обясня по-късно.

— Моля те, направи го. Много поздрави и от Мъфин. — Майка й извади малко измачкана рисунка. След като я гледа известно време, Мадж разбра, че това е археоптерикс. Отгоре на страницата с големи и разкривени букви пишеше: ОБИЧАМ ТЕ, МАДИ, и под него: КАЗАХТИ. ЧЕ ГО ВИДЯХ.

Мадж се усмихна.

— Тя добре ли е?

— Да.

На вратата се почука и Джеймс Уинтърс подаде глава.

— Заета ли си?

— В момента не повръщам — отвърна Мадж. — Ако това имаш предвид.

— Ще й правите компания, г-н Уинтърс, нали? — попита майка й. — Трябва да изляза за малко. — Наведе се и целуна Мадж по челото. — Ще се видим по-късно, скъпа.

След това си тръгна. Уинтърс седна на празния стол и започна да се оглежда.

— Виждам, че имаш всички удобства.

— Легенчето — каза Мадж, — гледката към паркинга, радиото, което по неизвестна причина не работи. Да, имам си всичко.

— Исках да поговоря най-напред с тебе — каза Уинтърс. — Освен това ще са ти нужни поне няколко часа, за да възстановиш силите си, преди отново да се гмурнеш във виртуалността. — Облегна се, скръсти ръце и продължи да се оглежда.

— Как е Марк? — попита Мадж.

— Почти като тебе.

— Уф!

— Няма да продължи дълго. Марк е жилав и издръжлив. А и е доволен от себе си.

Мадж се усмихна едва забележимо.

— А ти? Доволна ли си?

— Трябва ли?

— Чудно! — каза Уинтърс. — Ако се опитвате да ме измамите, за да се държа с вас снизходително, трябва да се съглася, че е необходимо смекчаващите вината обстоятелства да се вземат предвид.

Мадж мълчеше и се чудеше дали да приеме това като комплимент.

Уинтърс направи кисела физиономия.

— Попаднали сте в ужасно положение и сте го изследвали тайно. Когато сте се сблъскали с него, сте обмислили всичко и сте действали решително. Но когато е станало опасно, сте пренесли опасността върху себе си. Върху вас самите. Този вид престъпление изисква похвала в момента, независимо от това какво ще стане в бъдеще.

Мадж не разбра какво иска да каже с последните думи.

— Но как? Как...

— Марк Гридли като истински син на баща си и следователно много внимателен по отношение на документацията, води записки за всичко, което прави — за всичките си виртуални преживявания — в работното си място. Само бог знае колко струва на месец съхраняването на данните му. Така че ние видяхме всичко, което направихте и казахте в работното пространство на Роди. Трябва да си призная, че вие тримата действате съвсем отговорно... като изключим няколкото грешки, които ще обсъдя с тебе, Марк и Чарли по-късно, когато вие двамата ще можете да се концентрирате върху нещо друго, различно от дъното на легенчето.

Изглеждаше доста ядосан. Мадж преглътна и се помъчи да не мисли за легенчето. Чудеше се какво бе казала или направила, което можеше да се изтълкува като „грешка“.

— Между другото — продължи Уинтърс, като гледеше през прозореца приближаващата линейка — ще анализираме „огледалната“ ви структура, за да видим доколко тя прилича на нашата. Колко полезна би се оказала, след като се изчисти от тези мръсотии. Лофисър е направил нещо гениално.

— Няма да го хвърлите в затвора или някъде другаде, нали?

— Баща ти ме предупреди, че ще повдигнеш този въпрос. Каза ми, че поддържаш тезата „не трябва да се сърдиш на никого“. Срамота е, че не можем да я разпространим във виртуалното пространство толкова лесно, колкото можеше да се разпространи тази бактерия.

— Откъде познавате татко?

Уинтърс се развесели.

— Може би трябва него да попиташ. Вероятно ще ти каже. Но ако не ти каже, трябва да разбереш, че понякога е по-добре да не афишираш старите си връзки.

Мадж примигна. Баща й... нещо странно и тайно? Нереконструираната кула от слонова кост?

— Почакайте, какво...

— Между другото — продължи Уинтърс, като се направи, че не я е чул, — що се отнася до Роди, отношението ни към него ще зависи от това доколко ще ни сътрудничи. Не смятам, че ще има проблеми. Освен един — много лесно се сработва с хората. Явно вие тримата сте му обяснили всичко съвсем точно.

Мадж се чудеше кое е за предпочитане: това, че Роди разбра ситуацията, или пък способността на Марк да обърква всичко.

— Още нещо. Глупаво ще е да го избягвате или да оставите някои други опортюнистични групи да го хванат и да го накарат да прави нещо подобно. Вече се знае, че съществува техника за виртуална инфекция. Нищо не може да помогне, макар че се опитваме да представим това за неверен слух. Духът е излязъл от бутилката и слухове като този ще накарат хората да се замислят. — Уинтърс въздъхна. — По-добре е да държим Роди под око — за да защитим него и майка му, ако се наложи. И за да видим какви други малки чудеса може да направи, като му разхлабим юздите и му подхвърляме случайни предложения. Няма съмнение, че той вече има огромен принос към науката, макар че обстоятелствата, при които го е направил, да са под въпрос.

— Какво ще правите с Рейчъл?

Уинтърс се усмихна.

— Това, което вие вече й направихте, е достатъчно.

— Е, добре...

— Ще бъде загуба на сили и време да се намесваме в неща, които вече са стигнали толкова далече. И са направени толкова гадно и по такъв елегантен начин. Ти и Чарли трябва да стоите далеч един от друг в бъдеще. Както содата и водата. Мисля, че ще стане това, което вие сте планирали.

Мадж се засмя.

— Исках да кажа точно това. Не бих го пропуснал за нищо на света... нито пък бих ви питал. Нечестно е да ви държа надалеч от пляката. Щом Рейчъл влезе... ще ви подадем знак. В края на краищата няма причина да не бъдете там виртуално.

Сърцето на Мадж силно затуптя.

— Тя ще влезе — продължи Уинтърс. — Хората, които тайно наблюдават къщата ти и тази на Гридли, разполагат с всички необходими доказателства... и хората, които са разпитвали тук, са чули страховити истории. Високата температура, конвулсиите, всичко...

Очите на Мадж се разшириха. Тя бързо се обърна на другата страна в леглото.

— Съжалявам — каза Уинтърс. — Ще ти се обадя по-късно, когато не си така заета, и ще обсъдим възможностите за бъдещата ти кариера...

Тя изведнъж наведе глава и се разплака. Въпреки сълзите и ужасния вкус в устата си Мадж осъзна, че все още може да се усмихва. Нямахше значение колко бе възпалено гърлото ѝ.

Рейчъл дойде малко по-рано за обяда в „Обелиско“. Поздрави салонния управител с двадесетдоларово здрависване и поиска маса на отдалечено и тихо място. Веднага я заведоха до едно сепаре. Седна и помоли келнера да ѝ донесе чаша бургундско вино. Пиеше и се наслаждаваше на слънчевия декор, на веселите жълти покривки по масите, на украсените с шарки декорирани стени. Скарата бе пълна с горящи дървени въглища. Пържолата сигурно бе много вкусна и тя реши да я опита, макар да бе скъпа.

Роди дойде точно навреме. Изглеждаше нервен, но се развесели, щом влезе и подуши приятната миризма. Едва ли бе очаквал нещо такова. Когато обядваха предния път, Рейчъл разбра, че е човек с апетит, от онези, които си облизват чинията. Щеше да се възползва от това.

Той седна и започнаха да обсъждат менюто. Решиха какво ще поръчат и продължиха с празните приказки до сервирането на ордъовъра. Роди нямаше търпение да ѝ разкаже за всичко, което ставаше, но Рейчъл не искаше да разваля апетита му, затова мило отказа и продължи да говори за ястията.

След като изпи четири чаши сода, може би от притеснение, Роди стана и се запъти към тоалетната. Рейчъл бе виждала това и преди. Много скоро, както се бе уговорила с оберкелнера, пристигна и основното ядене. За нея — говежда пържола на скара с гъби, а за Роди — нарязано телешко с крем сос от гъби. „Чудесно“, помисли си Рейчъл. Огледа се още веднъж, за да се увери, че Роди все още не се е появил, и извади малко като палец шишенце с индикаторна течност.

Поредната ирония на съдбата. Фармацевтична фирма, станала известна през миналия век с лекарствата си против метеоризма и лактозната непоносимост, бе открила течност, която при контакт с храна започваше да свети оранжево, ако храната съдържаеше някои от „смъртоносните“ коли. Такива шишенца се използваха толкова често, колкото и бутилките с чили сос. Рейчъл внимателно капна малко от

„индикатора“ върху храната в чинията на Роди и в чашата му. Не видя промяна и спокойно се облегна назад. Едва ли някой около нея би проявил някакъв интерес. Никой не би си и представил, че шишенцето съдържа коли от много специален вид.

Роди се върна и незабавно се захвана с яденето, като че ли никога не е виждал храна и може би никога вече няма да види. Е, може би няма да види, поне не като тази, помисли си Рейчъл. Известно време разговорът вървеше мудро, защото и двамата се бяха съсредоточили в яденето. След като изяде почти всичко, Роди изпи голяма глътка сода и каза с изражение на човек, който не иска да отлага нещата повече:

— Е, сега, нали разбираш... когато работата е свършена... какво ще правим?

— Ами... — Рейчъл печелеше време и го гледаше как яде. Искеше да е сигурна, че той е налупал достатъчно храна. — Една от причините да обядваме заедно е да доведем работата до край.

— Да я приключим?

— Да. Макар и да звучи малко неприятно. Съжалявам, но бюрокрацията ми пречи понякога. Опасявам се, че трябва да ти кажа, че вече нямаме нужда от помощта ти.

Роди спря в момента, в който поднасяше вилницата към устата си, и я зяпна.

— Мисля, че ми каза...

— Е, съжалявам. Разговарях с Гридли — казах ти, че ще го направя. Но за нещастие не можах да го накарам да играе по моята свирка. Той наистина смята, че си лош. Това, което стори с приятеля си, не бе добро... но когато разбра, че ти ще направиш това с още двама твои познати... нищо вече не можех да направя, за да променя решението му. За нещастие, лоялността е важно качество за Мрежата и когато няколко пъти правиш такива неща... е, тогава възникват много въпроси. Съжалявам, ако съм подхранвала напразни надежди у теб.

— И ти просто ще вземеш моята технология — огледалната... ще я откраднеш!

— Не можем да откраднем нещо, което ни е било подарено. Уверявам те, че технологията ще се използва за националните интереси.

„За интересите на някоя нация, помисли си доволно и без усилие запази лицето си непроменено, за нечии интереси“.

— Не можеш. Аз ще, аз ще...

— Какво? Ще ме съдиш? — Едва забележимо се усмихна. — Не можеш да съдиш правителствена агенция. Освен това кой ще ти повярва? И не забравяй въпросите за сигурността, които обсъждахме. Опитай се да повдигнеш този въпрос публично и Мрежата ще отрече всичко. Да не споменавам... Ще бъда откровена, Роди. В момента нещата са достатъчно добри и Гридли е готов да не ти търси отговорност и да те пусне да си вървиш. Нека да го наречем малко неразбирателство. Понякога е за добро. Но ако започнеш да вдигаш шум... страхувам се, че тогава и ние ще разкажем какво си направил... и това ще те отведе направо във федерален затвор. Това е „неприятен сценарий“.

Той седеше и гледеше като ударен от гръм. После изведнъж стана и се запъти отново към тоалетната.

Рейчъл едва сдържаше усмивката си.

След няколко минути Роди се върна. Седна, изпи чашата си на един дъх и довърши обяда си. Нямаше какво повече да й каже. Тя разбираше колко е вбесен... малкият господин всезнайко си бе намерил майстора, и то окончателно.

Рейчъл въздъхна и стана, за да отиде и тя до тоалетната. Върна се да доизпие кафето си и да плати. Допи го, поправи една математическа грешка в сметката, усмихна се на притеснения сервитьор и стана.

— Имам насрочени срещи този следобед. Съжалявам, че всичко завърши така. Довиждане, Роди. И не си пъхай носа отсега нататък. Има хора, които наблюдават... — каза Рейчъл и се отпрати към изхода.

Последното нещо, което видя на излизане, когато се обърна назад, бе как Роди облегна главата си на масата и раменете му затрепериха неконтролируемо.

„Горкото дете“, помисли си Рейчъл и без никакво угризение се запъти да изпълнява следобедните си дела.

Тихо влезе в работното пространство на Роди и уверено започна да слиза по страната на огромния куб. Не бързаше. Нямаше нужда от неблагоприятна припряност. Носеше кафез, подобен на тези, в които се носят котки.

— Визуализиран сценарий три! — заповяда тя.

Стоеше в голям като кутия лабиринт — идеално подрязан жив плет се издигаше нависоко и очертаваше огромен квадрат. Безпогрешно си проправяше път в лабиринта като някой, който знае всяка извивка и завой, защото го е изучавал дълго време.

Стигна до центъра и остави кафеза. Самият център бе идеално квадратно пространство с малка порта, направена от метални пръчици. Рейчъл я отвори, постави кафеза вътре и отново я затвори. След това се присегна над портата и издърпа една игла, за да отвори кафеза и да освободи това, което бе в него.

Те излязоха, като се въртяха бавно. Бяха шест на брой. Блестяха на сутрешната слънчева светлина, прокрадваща се над лабиринта, дебелимата им кожа бе като дъга. Отзад имаха сребристи, подобни на тирбушон опашки, които се въртяха бързо и чрез тях се придвижваха напред. Удариха се в стената на лабиринта и отскочиха, удариха се в портата и пак отскочиха.

Известно време Рейчъл стоеше и ги наблюдаваше, за да се увери, че не могат да излязат, преди да е станало необходимо. Скоро щеше да се наложи. Тя щеше да се измъкне, като в същото време щеше да даде командата, казана ѝ от колегата програмист. Това щеше да задейства инфекцията, която бе в тялото на Родри като бомба със закъснител. Щом дойдеше отново във виртуалното си пространство, инфекцията щеше да започне да действа. Малко след това той щеше да се почувства зле. Специалистите предполагаха, че за основните невропсихиатрични симптоми ще са нужни няколко часа, а за гастроинтестиналните — малко повече. Родри щеше да говори несвързано след около час, щеше да изпадне в безсъзнание след около два часа и да умре след тридесет и шест — тридесет и осем часа максимум. Срамота бе да загубиш такъв умен източник, но... не можеш да направиш омлет, без да счупиш някое яйце. След това ще има още много, които да ѝ запълват времето, щом технологията превземе пазара. Всички следващи омлети ще бъдат пълни с хайвер и ще ги яде под тропическото слънце.

— Грозна тайфа малки сукалчета, нали — чу се глас на младеж, глас, който тя не бе чувала преди.

Не един, а трима я гледаха от предпоследната стена на лабиринта. Малък, слаб, тъмнокож младеж с ориенталска кръв; момиче с кестенява коса и кафяви очи — по-голямо и мургаво момче, може би

на възрастта на момичето, извънредно слабо. Те я гледаха със забавление и отвращение.

Рейчъл си пое дъх. Нямаше представа кои са те. Може би бяха приятели на Роди. Какво я интересува. Тя бе въоръжена и се съмняваше, че те ще успеят да я спрат. Отвори уста...

— Изключи визуализацията! — заповяда тя.

— Отменям заповедта! — каза Марк.

Лабиринтът си остана на място. Рейчъл се изпоти, направи движение като че ли иска да отиде до тях.

— Не! — заповяда Марк. Стой си на мястото.

Тя се изсмя високо.

— Защо да не ходя, където си поискам? Те няма...

... и едно коли скочи в краката ѝ.

Рейчъл отстъпи бързо назад.

— Има основателна причина — намеси се Чарли. — Ами, последния път, когато дойде тук, остави имунологичен и неврозапис. Е, мислим, че като проявяваш такъв интерес към тези бактерии...

— Не бъдете глупави, деца. Те нищо не могат да ми сторят...

— Кажи го на тях — се обади Мадж. Колите продължаваха да се извиват и да приближава към Рейчъл.

— О, ти си мислиш, че нямаш носител на заразата — каза Чарли. — За съжаление — имаш. Когато отиде до тоалетната и остави Роди сам на масата, той се погрижи за това.

Рейчъл погледна Марк. Очите ѝ бяха присвити.

— Копелето му малко! — изсъска тя. — Той ме изигра!

Ще...

Започна да рови в сакото си.

Едно коли скочи и се уви около крака ѝ.

Рейчъл изпищя и се опита да го махне с токчето на обувката си.

— Съмнявам се, че това ще помогне. Инфекцията вече е напълно оформена, ако не греша. А и таймерът в системата ти е настроен. За колко часа, Чарли? — попита Марк.

— Един час за първите симптоми. Силно главоболие, силни болки в гръбначния стълб и ставите, увеличено вътрешночерепно налягане, възпаление на мозъчната обвивка, а по-късно и на меката мозъчна ципа и на твърдата вътрешна обвивка на главния и гръбначния мозък. Ендокринните и паракринните симптоми са след още час —

делириум, помрачено съзнание, кортикално напълване, може дори и пръсване на щитовидната жлеза. Евентуално — слабост на сърцето вследствие нахлуване на много кръв. И смърт. Дюстабанлийство, краста и други синдроми...

Марк го гледаше и не можеше да повярва.

— Не може да си й дал всичко това.

— Ако имаше изкуствени сърдечни клапи и ако аз имах достатъчно време, със сигурност бих могъл. Дори това би било малко. — Така погледна към Рейчъл, че даже Мадж потрепери.

— Но що се отнася до смъртта, всичко е истина. Тридесет и шест часа, Рейчъл.

Тя бе пребледняла и не можеше да помръдне. Колите се плъзгаха по крака й незабелязани и се извиваха, като че ли търсят нещо по-интересно. Рейчъл нямаше такъв избор. Щом напуснеше сцената, болестта и щеше да стане реална.

Още една фигура се прокрадна от тъмнината.

— Бих казал — промълви фигурата, — че ти настрои срещу себе си някои от по-младите ни сътрудници. А това ми се струва доста опасно... тъй като те не се спират пред, да кажем, ограниченията, които ще научат по време на кариерата си.

Той погледна Марк. Мадж предположи, че те са обсъждали този въпрос не един път, но без полза.

Джеймс Уинтърс излезе и застана в средата на пространството. Други форми, подобни на сенки, започнаха да се появяват около него. Бяха членове на Мрежата, а не орките на Роди. Уинтърс бръкна в джоба на самото си и извади картата си за самоличност.

— Мрежата. Картата е истинска. Арестувам ви за углавно престъпление, за няколко нарушения на правилата за химическите и бактериологическите оръжия и за представянето ви като служител на Мрежата.

Рейчъл размаха ръка, излезе от лабиринта и изчезна в тъмнината. Те я последваха. Марк също тръгна. Уинтърс бавно последва другите сътрудници, водейки се от повикванията на хората, които я бяха обградили, за да я хванат.

— Хайде! Остана ни още малко работа — каза Чарли и кимна към мястото, където бе „лабиринтът“.

Слисана, Мадж отиде с него.

— Компютър, издигни стената! — заповяда той.

Пред тях затрептя светлина със светлосин цвят. Имитираше завоите и ъглите на лабиринта, направен от Рейчъл.

— Това е химикалтът, който направих вчера — каза Чарли. — Той се противопоставя на външната обвивка на колите, на техните „капсули“... В него има протеин, който колите не понасят. Има бариери от този протеин около работното пространство на Роди. Както и тази вътрешна бариера... макар че първоначално тя нямаше такава форма. Лабиринтът ѝ малко я поразбърка. Няма значение. Сега тръгваме на лов.

— На лов за какво?

— За тези коли — каза Чарли и посочи с глава. — Другите „микроби“ не могат да действат без тях. Затова трябва да ги открием и да ги убием веднага. Не трябва да допуснем да излязат от тук по никакъв начин. Не че има вероятност... но за всеки случай.

— Предварително си мислил за всичко това?

— Това е като да правиш симулация без симулатор — каза Чарли и те направиха завой в лабиринта. — Трябва предварително да обмислиш всички възможности, за които се сетиш. Точно това правят и лекарите. Елиминират невъзможното... лекуват останалото.

Мадж кимна. Сега не ѝ се говореше. Устата ѝ отново бе пресъхнала. Затова и не сподели предложението си сътрудниците на Мрежата да се заемат с всичко това. Освен това, като погледна Чарли, разбра, че подобно предложение би било безполезно. Той искаше лично да се заеме и да приключи с тези микроби...

Завиха надясно, после наляво, после пак наляво.

— Знаеш ли къде отиваме? — попита тя.

— Не.

— Чудесно! — каза Мадж и се спря.

Чу се слаб звук: като че ли вестник се плъзга върху плочки. С-с-с, с-с-с.

— Чуваш ли това? — попита тя.

Чарли се заслуша.

— Ура! Това е пътят.

Тръгнаха по звука. Минаха по много слепи алеи и пътеки, в края на които имаше само въздух. Но усещаха, че все повече и повече се доближават до звука. След това завиха...

Мадж спря. Буца бе заседнала на гърлото ѝ и не можеше да каже и дума.

В дъното пред тях, в пространство от десет на десет фута, бяха колите. Те се плъзгаха една върху друга и по пода, като се придвижваха напред с бляскавите навити камшичета на спорите си. Понякога се насочваха към стената, удряха се в нея и отстъпваха назад. После отново се групираха и се насочваха в друга посока — пак стената, пак отскачане и пак насочване в друга посока. Този път към Мадж и Чарли. Приближаваха се бавно и сега нямаше какво да ги спре.

— Те не са, те не са истинските бактерии — успя да каже Мадж и се удари по главата, като разбра колко е тъпа.

— Тези ли? Не. Уголемени са хиляда пъти, за да могат да се виждат. Това е всичко. Те са само огледалният образ на истинските носители на заразата.

— На мене ми изглеждат като истински — каза Мадж, като гледаше как се приближават и ожесточено размахват опашки — всяко едно символ на инфекция. Очакваше дори да изръмжат. — Как ще ги укротим? С камшици и столове?

— Те вече имат камшици. Мислиш ли, че стол ще помогне?

— В момента всичко е добро, стига да не стоим с празни ръце.

Чарли се присегна настрани във въздуха и ѝ подаде един стол. — Ето. Дръж останалите в ъгъла... пусни само едно. Ще му тегля ножа.

Мадж сви рамене. Столът бе повече от символичен. „Краката“ му бяха захванати с конструкции, за които се досети, че са антагонистични ензими, прикрепени с клин към въпросните микроби. Тя започна да ги мушка със стола.

Едно от тях подскочи към стола и след това мина край нея.

— Мръсни, гадни микроби! — изкрещя Чарли. Изведнъж в ръката му се появи странен нож — извит и много остър.

— Чудесно — каза Мадж, като го видя.

— Този голям, крив нож се нарича курки. Баща ми има такъв. — В същото време наблюдаваше как едно коли се плъзна към него с помощта на камшичето си. Приличаше на часовник, чиято пружина се е скъсала и той е хвъркнал.

— Това е само половинката му. Тези малки сукалчета са много подвижни дори и наполовина.

Движеше се много бързо. Мадж не видя как се хвърли към колито, което се плъзна край него. Ножът просветна. Камшичето изхвърча на една страна, отрязано съвсем близо до корена. Бактерията плъосна на пода, опита се да отскочи като преди, но не можа. Коренът на камшичето издумка на пода.

Колито изсъска. Останалите също изсъскаха. Ужасен звук, който изправи косата на Мадж. Всички заедно скочиха към стола и Мадж ги мушкаше и ръгаше, за да ги задържи в ъгъла. — Как правят това? Те нямат бели дробове...

— Това е химическо. Чувала си за химическо съобщение за дадена травма — каза Чарли, като риташе колито, на което бе отрязал камшичето. — Доколкото знам, те могат да чувстват взаимно болката си или нещо подобно. Имат еднакви организми, почти клонинги.

— Мисля, че бактериите имат пол — каза Мадж. — Някои от тях.

— Някои от тях наистина имат. — Чарли пак насочи ножа, като си избираше място. — Това никога няма да има шанса да се възпроизведе отново.

Замахна с ножа. Чу се още едно изсъскване — много по-отчаяно. Другите пак скачаха към Мадж.

Едно от тях се хвърли към нея, докато тя ръгаше останалите със стола.

— Внимавай за камшичетата! Внимавай! — крещеше Чарли.

Но тя вече внимаваше. Стъпи с двата си крака и го размаза.

Още съскане — по-високо. Но останалите като че ли нямаха голямо желание да скачат върху нея. Мадж отскочи от колито, то се опита да се измъкне, като разярено размахваше камшичетата си.

— Издръжливи са. Поради капсулацията. Виж! — Той се наведе с ножа и я разряза. Цитоплазмата изтече. Внимаваше да не я докосне.

— Ами камшичето? — попита Мадж, като гледаше четвъртото коли в ъгъла. — Има ли токсини или нещо подобно в него?

— Не зная. Не искаш ли да пробваш и да разбереш?

Нямаше такова желание.

— Хайде да свършваме с тях.

Убиваха ги едно по едно. След известно време Чарли гледаше последното, с вече отрязано камшиче.

— Искате ми се да ви избия до едно — и заби ножа.

Последното съскане от болка заглъхна.

— Има ли още? — попита Чарли.

— Не. Всичките са абсолютно мъртви.

— Отвори вътрешната стена.

Стената изчезна. Отвън, в главното работно пространство, няколко сътрудници на Мрежата приближаваха към тях. Държаха някого.

— Хей, къде бяхте?

— Да довършим една работа — каза Чарли и хвърли ножа във въздуха. Той изчезна. — Малка дезинфекция.

Събраха се на едно място. Сътрудниците на Мрежата бяха хванали Рейчъл. Тя беснееше с ръце, вързани зад гърба ѝ. Появи се и Джеймс Уинтърс.

— Госпожица Халоран се съгласи да ни каже всичко, което искаме да знаем, за хората, с които работи. В резултат на това те скоро ще се присъединят към нея в място, подходящо за размишления. Като размяна нашите специалисти ще дифузират инфекцията ѝ. Ще започнем изследването на тази структура, за да видим как тя може да помогне на човешката раса. — Той небрежно кимна към тримата изследователи. — Благодаря ви.

Рейчъл им хвърли смъртоносен поглед.

— Надявам се да се видим отново — каза тя. — При благоприятни обстоятелства.

Хората от Мрежата я изведоха. Уинтърс погледна след тях и каза:

— По-добре е вие двамата да се върнете веднага в болницата. Чарли, искам да се срещнем и да говорим по този въпрос през седмицата. С тебе също, Марк. Нуждаем се от малко обяснителни бележки. О, и ти, Мадж...

Той ѝ подхвърли един чип. Изненадана, тя успя да го хване.

— Подарък от приятел. Включи го в работното си пространство, когато се прибереш вкъщи. — Уинтърс погледна конструкцията. — Добра работа — промълви той и тръгна.

Тримата се спогледаха и го последваха в тъмнината.

На по-следващия ден Мадж монтира чипа. Лекарите бяха против да я изписват толкова бързо, като знаеха причината за заболяването ѝ,

но накрая се съгласиха, че няма смисъл да я държат повече. Баща ѝ дойде да я вземе. Тя искаше да го пита нещо, но се въздържа.

Кухнята бе празна и тиха, когато влезе. Брат ѝ, Мъфин и майка ѝ бяха някъде другаде. Мадж седна на плетения стол до масата и извади виртуалното си работно пространство.

Чипът бе на кухненската маса заедно с раницата ѝ и още някои неща.

— Включи това! — заповяда тя на компютъра. Чувстваше се толкова изморена, че дори не ѝ бе любопитно.

Пауза.

Тъмнина...

... над площадката пред хангара в Мурок. Небето бе тъмносиньо, осеяно със звезди. Мраз бе покрил плевелите покрай площадката. Отвъд пистата, сред дърветата и белите тръни, чуруликаше присмехулник. Мадж стана бавно от стола си и погледна продълговатата, тъмна сянка, която стоеше там. Присмехулникът започна несполучливо да имитира включване на реактивен двигател...

Мадж вдиша дълбоко студения въздух.

— Опиши файла! Има ли някакво съобщение в него?

— Файл на програма за симулация, версия 4.0 — отговори компютърът. — Името на файла е: MADDY2.DLXAT. Следва съобщение.

„Оригиналният ми файл. Моят оригинален файл. Неповреден!“

— Покажи ми съобщението! — заповяда Мадж.

Огромни огнени букви се появиха в нощта, като осветяваха сребристото очертание на „Валкюра“ зад тях.

ВИНАГИ СИ ПАЗИ ГЪРБА — казваха буквите. Отнякъде се чу смехът на Роди.

Мадж не помръдна доста дълго... След това също се изсмя и тихо изрече това, което той със сигурност щеше да каже:

„Падна ми в ръчичките“.

Издание:

Автор: Том Кланси

Заглавие: Едно е най-самотното число

Преводач: Ани Пармаксизян

Година на превод: 2001

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Прозорец“ ЕООД

Година на издаване: 2001

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Инвестпрес“ АД, София

Редактор: Василена Мирчева

Художник: Буян Филчев

Коректор: Станка Митрополитска

ISBN: 954-733-165-5

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/3282>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.